

ХРИСТО КАЛЧЕВ

**Изстрелът на
АМНИСТИЯТА**

БУЛГАРЕН РОМАН

ХРИСТО КАЛЧЕВ ИЗСТРЕЛЪТ НА АМНИСТИЯТА

chitanka.info

I

Аман от негри, да им ебеш майката! — мислеше Козела, загледан по протежението на булевард „Вилхелмина“. — *На двайсет и пет печки — един бял.*

Пиеше кафето си на Маркизата на хотел „Бодуен де Гроот“ в Претория и чакаше Руснака. Беше отишъл един час преди срещата и от скука и от напрежение. Вкъщи, доколкото можеше да се нарече негов дом това, което Флора беше устроила в Претория, му беше повече от досадно. А и самият факт, че му предстоеше среща с Руснака, беше достатъчно изнервящ.

С годините, Козела беше развил ненавист към тази нация, но и респект. Малко хора по-добре от него знаеха, че тези сълзливи пияници могат да ти отрежат главата като на агне и след това да запалят свещ на св. Георги Победоносец.

Претория беше със сравнително умерен климат. За десетте дена, които беше прекарал тука, температурата варираше между двадесет и два — двадесет и осем градуса. Беше сухо, красиво, подредено и пълно с негри. Разбира се, в центъра. В покрайнините бяха бамбукови села, зидовете на белите господари, поне три метра високи, за да не допускат както попълзновения, така и погледи. И все пак тълпата беше черна. Ако се мернеше някой бял човек, той беше или в автомобил, или придружен от охрана.

„Най мразя расовата дискриминация и негрите!“ — Козела си припомни този стар лаф, погледна часовника. Трийсет и пет минути го деляха от срещата.

Алексей Грицко. Що за птица беше, д’еба и руснака? Фамилното му име звучеше украинско, а начина, по който се свърза с него, говореше за други канали. „Откъде ми знаеш телефона?“ — беше попитал Козела, на което Руснака беше отговорил: „Ще научиш на място, мистър Гоут...“ и с това разговора беше приключен.

* * *

Беше му все едно. Вътрешно се беше прежалил и знаеше, че няма кътче на земното кълбо, в което да се чувства истински защитен, а и не беше нужно. Беше полицай, гангстер, а след разстрела на Хауки Исламболи се чувстваше и жалък подлец. Презираше се. Да, това беше точната дума. Нито очакваше милост, нито я заслужаваше. Имитацията на семейство вече не му вършеше работа. Флора беше уплашена и отчуждена, а малкият звяр, който някога давеше котета, сега изглеждаше нафукан бял принц с пубертетен глас и с претенции на наследник на Британската корона.

Майната му — мислеше Козела, загледан в планината, — когато не ти е съдено да живееш както искаш, живей както можеш!

Беше десет без двацет, когато поръча водка на махагонов негър и се замисли за Грицко.

Имаше няколко начина, по които този руснак би могъл да се свърже с него. Еврейския канал — изглеждаше малко вероятен, бившето КГБ — още повече. От тях Козела можеше да очаква само куршуми. Оставаше Виктор Бут или четвърти, неясен път. Това беше и любопитството, което го беше довело тук.

Алексей Грицко? Руснак, православен християнин. Що за птица можеше да бъде този, който дръзна да го нарече мистър Гоут и едва ли не да му заповяда да се яви на срещата. Ако го убия? — разсеяно помисли Козела. — Не е библейско! Отпи глътка водка и се отпусна на стола.

Библейско! Що за книга беше тази Библия? Фантастична приказка и някакви заповеди. Соломон, живял няколкостотин години, създал две села деца, Моисей мъкнал евреите през пустинята, докато изпукат до един и някакви си четири старчета, напяващи изтъркани песни за доброто, което всички знаят, че го има, но никой никога не го е виждал. И заповеди... Ебал съм им майката, какви сте вие да ми забранявате? Не убивай! Кого? Този, който иска да убие теб? Превърни се в жертвено агне и остави някой тъпак да те заколи. „Не убивай“ е толкова безсмислен постулат, колкото „Не пикай!“. И двете действия са породени от принудата.

Не убивай безсмислено е друго нещо, това е губене на време, празен разход на енергия. И дивите зверове в джунглата не го вършат. Те убиват или като са гладни, или като са нападнати, но безсмислено никой никога не е убивал. Така че сам по себе си този постулат би трябвало да звучи „Не убивай безсмислено!“. А че понякога се налага, няма съмнение.

Няма да убия Грицко, ако не се налага, но няма и да се замисля много, ако това се окаже принуда.

— Здравейте, мистър Гоут! — каза някой зад гърба му.

— Подранихте, товарищ Грицко!

Все още не бяха застанали очи в очи и Козела не знаеше с кого говори. Руснака заобиколи масата и седна срещу него.

— По-добре рано, отколкото още по-рано. — Беше петдесетинагодишен мъж, негов ръст, здрав кокал, с абсолютно гола глава.

Грицко не беше бръснат, той беше плешив.

— Е, руснако? Целият съм в слух! — каза Козела.

— Спокойно, Гоут, срещата ни започва след петнайсет минути!

Грицко повика негъра, поръча си едновременно кафе, портокалов сок и водка, запали бял „Давидоф“ и го погледна със сините си, почти бели очи.

— Как е семейството, Гоут?

— Слушай, сволоч! — каза Козела. — Първо не ползвай това обръщение, второ — моето семейство не е твоя работа. Ако ти трябват развлечения, в страничните улици е пълно с бардаци!

Руснака поклати глава.

— Зле ме разбираш — натърти, — ... Гоут! Не мисля нищо лошо на семейството ти и ще те наричам както намеря за добре!

Козела направи усилия да преглътне гнева си. Беше въоръжен, един „Глок“ висеше под лявата му мишница, една късоцевна „Лама“ в десния крачол на панталона. Можеше да направи на решето този нагъл руснак, но любопитството беше по-силно от яростта. Два въпроса го тормозеха: как се свърза с него този плешив тип и защо?

Беше десет без пет и срещата все още не беше започнала. Козела за пореден път отпи дълга глътка, запали цигара и му се усмихна подкупващо, така си и мислеше, всъщност заплашително — така изглеждаше.

— Добре, Руснак, ще те изтърпя още пет минути, но ако ми лазиш по нервите и Путин няма да ти помогне!

— Това е мъжка приказка, Гоут — каза бледоокият Грицко и вдигна чашата. — Да пием за запознанството! Отдавна исках да се свържа с теб!

— Аз, не! — отговори Козела и се загледа в булеварда.

Наистина страшно много негри има, да му ебеш майката! А уж това е бяла Африка?

— Десет часа е, украинецо!

Плешивият бледоок мъж се разсмя откровено.

— Защо не белорус, Гоут?

— Защо Грицко, руснако?

— Ти си умен мъж, генерале. Сериозно ли мислиш, че се представям с истинското име?

— Ни най-малко, но не очаквам и данни от достоверната ти биография.

— Напротив, ще ти кажа каквото е възможно. Подполковник Пьотр Громов, Вимпел спецназ^[1], бродил съм предимно на югоизточните фронтове.

— Впечатляващо, ако е достоверно! — каза Козела.

— Нямах избор, Гоут, трябва да го приемеш за истина.

— Имам, Вимпел. Един куршум в главата и смесване с негрите. В тази страна не се тревожат особено от нечия смърт.

— Верно, но не е реалистично. Посегнеш ли да вадиш „ютията“, ще те превърнат в швейцарско сирене. Най-добре е да си говорим като приятели. Аз те уважавам, генерале! Надявам се да ти го докажа с времето и искам същото от тебе. Предпочитам да те предпазя от резки движения. Ние не сме балет.

Козела се замисли или поне даваше вид, че осмисля думите на събеседника си.

— Добре, Вимпел, Пьотр Громов или както се казваш там, да приемем, че всичко, което казваш, е вярно и че държиш нещата под контрол. Дължиш ми едно обяснение — как ме намери и защо поиска тази среща?

Беше ред на руснака да обмисля думите си.

— Искаш да кажеш, че започва сериозния разговор, Козел... Гоут?

— Време е Вимпел, десет и пет е. Поне така показва моя часовник.

— Започваме... две предварителни уговорки. Схвани ги като комплименти и още две като условия, не искам да използвам думата заповед.

— Слушам, подполковник — остро каза Козела.

— Цена безпогрешния ти начин на оцеляване. Второ — пълната липса на емоции в лавирането между врагове и приятели.

— Това са упреци, подполковник...

— В моята уста — комплименти и респект към професионалиста.

— Чувал съм какви ли не глупости, подполковник — отегчен каза Козела, — карай нататък, но внимавай със заповедите.

— Не аз съм този, който издава заповедите, Гоут, но на мен ми е вменено да ги контролирам. Русия води две тежки битки, въпреки че светът си затваря очите за тях. Едната е от Черно море да Кавказ, другата е на западната ни граница.

— Грузия, Абхазия, Чечня и Украйна, ако те разбирам, Вимпел?

Руснакът кимна.

— Грубо казано — да. Преплетени са много интереси. Всички си въобразяват, че американските преобладават, но истината е, че евреите дърпат конците. Американците контролират трафика на оръжие и наркотици, така че притока от Запад на Изток секна. Не ме интересува самата субстанция, а финансовия ѝ еквивалент, ясен ли съм?

— До тук да... — каза Козела. — Остава от Изток на Запад.

— Войните в Афганистан и Ирак се водеха за петрол и прекъсване на канала на упойващите отрови. Всъщност имаха друга цел — обезоръжаване на вътрешните съпротивителни сили в Кавказкия район, които пееха в руския хор. Ако им внесем оръжие от Москва, ние ставаме участници в световния терор и утре, ако ни обявят за преки виновници в атентатите в Ню Йорк и Вашингтон, ще бъдат прави. Така че нашата роля е деликатна.

— Вие сте империя, подполковник!

— Бяхме, Гоут. И за да не станем вътрешна, затворена държава и да се бием в гърдите с бивше величие като Франция, трябва да потушим тези гранични пожари.

— Не ми казвай, че водите война с Израел, г-н Громов.

— Напротив, точно това ти казвам или с други думи — точно тази война водим. Не бъркай Израел със Синайската пустиня. Израел е света на капитала. Уолстрийт, Лондонското Сити, Бановщрасе се командват от евреи. Въпреки че не са граждани на Израел, те са евреи. Евреите са единственият народ в света, които и сто поколения да живеят в една държава не се претапя в общността ѝ. В това отношение приличат на циганите — с обратен знак, разбира се. Предстоят ти две цели. Нарекох ги заповеди... но да смекчим тона... задачи звучи по-благородно. Източната православна опозиция в Украйна се нуждае от капитал, за да се справи с католическата про-полска, западна десница. Абхазия иска да се откъсне от Грузия и има нужда от капитал, за да се въоръжи срещу джигитите на покойния звяр Гамсахурдия. Чечня е друг проблем и втори тип акция. Тя има нужда от отрова, за омекоотяване на дивия нрав.

— И аз разполагам с всички тези възможности?

— Не лично. Ти и твоя евреин ще подготвите достатъчно отрова на Виктор Бут, която той ще превърне в оръжие, където трябва, и в смърт, където е необходимо. Ясен ли съм, г-н генерал?

— Нищо не можеше да бъде по-ясно. Два въпроса обаче остават, подполковник, да свалим картите?

— Нали това правим, Гоут?

— За кой евреин става дума?

— За Володя Аберман, разбира се.

— А кой е Виктор Бут?

Руснакът се усмихна.

— Булат Варо. Нека не се правим на невинни девици, Козел... Гоут! Онзи изстрел в София, беше добра работа, но недостатъчна. Предстои ти още един, за мечтаната амнистия.

Този плешив руснак знаеше много повече, отколкото Козела предполагаше. Но и не беше странно. Структурата, в която работеше имаше една от най-страшните слави в света. Козела запали цигара, облегна се и го погледна.

— Ако откажа?...

— Няма да откажеш, Гоут! Моля те, не питай по какви причини? Това беше предостатъчно.

— Ако излъжа и се скрия, Вимпел?

— От днес до края на живота ти, ние ще живеем дружно, като родни братя, Гоут. За добро или за зло аз те харесвам. Надявам се плешивата ми глава да не те отблъсква?

Козела се усмихна криво.

— Знаеш ли къде е Володя Аберман, Вимпел?

— Разбира се. Нося идея за ноу-хау... Предлагам ти да вечеряме заедно, г-н генерал. Уверявам те, че няма да чуеш заплахи от устата ми, още по-малко еврейския плъх. Но ако бъдем един отбор, ще бъде по-здравословно и за нас и за семействата ни. Наздоровье! — каза той и изпи на екс водката си.

[1] Спецназ — отряд за борба с терора (рус.). ↑

II

Колкото по остарявам, толкова по-предвидим ставам, мислеше Козела, загледан в сиво-зелената паст на градината си. Това беше градината на Флора, но минаваше за негова. Не противоречеше на жена си, с която все по-малко имаше какво да си кажат.

Флора спеше отдавна, малкият хищник се ровеше в интернет. Козела знаеше, че търси порносайтове, но нито го интересуваеше, нито имаше намерение да възпитава едно дете, което беше започнало да възмъжава, но му беше противно от първия миг, в който го беше видял. От време на време виеха полицейски коли. Богатият квартал на Претория беше охраняван не по-малко от Пентагона. Чуваше се крясък ту на папагал, ту на някоя друга местна птица, на която нито знаеше вида, нито наименованието. И Претория не беше спокойно място. Имаше ли такова кътче на земното кълбо?

Азия беше раздрана от цунами, Европа от банди, а неговият свят практически не съществуваше. Малко го интересуваеше какво става по света, още по-малко се кахъреше за нечия смърт, но инстинктът за самосъхранение продължаваше да действа, а и старите му навици, макар и закърнели, все още държаха нащрек уморените материали на тялото му.

Какво искаше Громов или по-скоро началниците му от ФСБ? Всички искаха едно и също. Геният на Аберман и протекцията на уморения стар кон, по ирония на съдбата наричан „Козела“.

Беше два̀сет и три и десет — местно време, а това значеше, че е едина̀сет и десет преди обед в България. Козела взе телефона и машинално набра номера на Левака. Малка беше вероятността роуминга да го свърже с обратната страна на земята, но не беше изключено. На третата позивна чу:

— Слушам, шефе!

— Какво става при вас, момче? — попита Козела.

— От луната ли се обаждаш, генерале? — това беше несръчна шега и Левака бързо схвана нетактичността ѝ. — Извинявай, нищо

особено, караме постарому.

— Как е жътвата? — попита Козела, макар че следеше пресата и знаеше, че в предходните два месеца не беше паднал в жертва нито един от емблематичните престъпници на държавата.

— Върви прегрупирането — каза Левака. — Появи се нов играч. Жалък, гаден, безскрупулен, но разполага с хора. Повече от петдесет души работят за него и за този, който клати гората.

— Безплатно? — невярващо попита Козела.

— На консигнация — беше отговорът. — Обещава, като превземат пазара да делят баницата.

Това не беше се случвало никога. Обикновено в този бизнес се работеше на предплата или поне на петдесетпроцентов аванс. Явно гангстерите бяха изгладнели до такава степен и така притиснати до стената, че бяха готови да се отдават и на мечтания.

— Вестниците мълчат...

— Вършее се на ниско и средно ниво — отговори Левака. — Не пипат по върховете, но пристъпват натам. Бога ми, генерале, по-гадна пасмина и по-опасна от тази, не беше се появявала!

— Кой е лидерът?

— Самообявил се е за „Фюрера“. Не знам истинското му име, още по-малко конака. Невъзможно да се промъкне къртица. Подбира отбора от провинцията и ги изпитва по някакъв свой критерий. Включително полицията дава противоречиви сводки.

— С какво ни застрашава този Фюрер, Левак? — разсеяно попита Козела.

Беше загубил всякакъв интерес от разговора и малко го интересуваше някаква шайка провинциални простаци, която безчинстваше из далечна София.

— Косвено — отговори Левака. — Обикалят из държавата и търсят някой си „Козела“. Търсят го под „дърво и камък“, както викат шопите. Чувам, че някакъв негов колега, някой си полковник Мишев, полковник Симеон Мишев, ако не ме лъже паметта е в гипсово корито. Счупили са му гръбнака, за да открият въпросния Козел.

Ставаше сериозно.

— Добрали ли са се до Козела, Левак?

— Доколкото знам — не, шефе. Но пък и неговият колега ще прекара живота си в инвалидна количка.

— Добре, Левак. Благодаря.

Горкият Плъх и той беше „изял дървото“ заради него. Аз съм прокълнато, гадно, старо копеле, вътрешно вбесен мислеше Козела, докато се колебаеше какво да предприеме. Скочи, слезе на долния етаж, наля водна чаша водка и отново се върна на терасата. Опита да набере Плъха, но получи отговор: „Телефонният номер на абоната е сменен“. Не разполагаше с хора в София, а не му се водеше война с разни Фюрери, Дучета и тем подобни психопати. Громов, помисли разсеяно той. Искаш помощ в Украйна, аз в България. И после кой от къде е, Вимпел! Ще видиш Володя Аберман през крив макарон!

На вратата се почука.

— Не чукай на отворена врата, Флора! — гърбом каза той.

Жена му претъпи на терасата и седна до него.

— Какво става, Йон? — кротко попита тя. — Защо се отчуждихме?... Не знам как да те нарека... скъпи, приятелю, човече?

— Не сме се отчуждили, Флора — уморено каза той. — Просто не ми излиза пасианса. Веднъж нагазиш ли в кръвта, няма изплуване, скъпа!

— Как — да те разбирам? — попита Флора. — Заминаваш ли?

— Не тази вечер — отговори той, взе чашата, прибра се в спалнята си, затвори вратата, легна по гръб на леглото, но не заспа.

Сутринта го свари още по уморен и истински пиан. *Рядко се изпускам до такава степен*, помисли той и изключи телефона. После не помнеше.

* * *

На първи февруари Йон Марин и Петър Громов кацнаха на летище „Отопени“ в Букурещ. Пътуваха независимо един от друг. Пасажери. Козела излетя от Кейптаун, Громов се качи при междинното кацане в Лимасол. Тръгнаха по така нареченото „джентълменско споразумение“, но Козела знаеше, че го спазва само той. В самолета със сигурност пътуваха офицери от Вимпел, но не си направи труда да ги търси. Щеше да бъде безсмислено дори да ги открие, както бяха безсмислени редица от ходовете, които предприемаше. Излишно бягство от Крит, фалшиво, което значи и ненужно, прикритие в

Претория, фалшива самоличност, която не беше разгадал само този, който не искаше.

Козела беше изпратил Володя Аберман във Варна на старата кримка известен като Неди Кожаря. Той беше бивш крадец, бивш боксьор, бивш плажен спасител и гларус. Сега държеше едно от тайните игрални казина на Варна, кръстено неутрално „Фур“, което на английски значеше козина и беше прикритие на прякора му.

— Къде е евреинът? — попита Громов в Претория.

— Далеч — отговори Козела.

— Тогава да идем при него — каза гологлавият руснак без да му трепне мускул на лицето.

— Рисковано! — отговори Козела, съзнавайки, че говори детинщини.

— Но шансово — беше отговорът. — В риска има шанс, Козел... пардон, Гоут! Тук не те чака нищо друго, освен мъчителна смърт и скромно погребение. Не очаквай маршове, знамена, почести. След неузнаваемата ти мърша ще върви единствено жена ти, колега, защото преди това ще загине сина й, пред очите ти.

Това беше казано с тон, с който се коментира времето, футболен мач или вестникарска клюка и в никой случай не звучеше толкова тягостно и заплашително, колкото по смисъл беше.

— На път, Вимпел! — каза Козела. — Връщаме се в България.

— Знам! — отговори руснакът.

— И още нещо, колега?

Козела изглеждаше разсеян, а всъщност беше съсредоточен и напрегнат, като спринтьор пред старт.

— В България се извършва прегрупиране на силите, такава ми е информацията. Някакъв главорез, който се е самообявил за Фюрер е превзел улиците и ме търси усилено. Всъщност търси Аберман, но знае, че може да го намери единствено чрез мен. Трябват ми хора, годни да парират петдесетина души. Едно-единствено условие обаче — не работя с чеченци.

— Не понасям исляма, Козел — беше последната фраза на Громов, преди да се разделят.

Отново бяха заедно. Руснакът играеше с джигесема си, Козела проспа почти целия полет от Кипър до Румъния, но като излязоха от терминала, вместо към изхода за пътници, тръгна към бара. Поръча на

английски водка и вестници. Имаше само „International Harold Tribune“. Започна да го преглежда, когато някой се отпусна до него и каза на български:

— Радвам се да ви видя, генерал Милетиев!

Козела не беше изненадан. Добре знаеше как работи бившето КГБ и елитните подразделения, така че не си направи труда дори да погледне в очите младия мъж, който и без това виждаше отсреща в огледалото.

— Какво предстои? — мрачно попита той.

— Пътуване до Констанца. От там с кораб до Варна — беше отговорът.

— А ти за какъв хуй си ми?

Младият бандит не се изненада от тона, нито промени своя.

— Формално шофьор и охрана, всъщност шпионин. Аз съм гаранцията, че няма да предприемаш импровизации, Козел.

— А ако все пак предприема?

— Един от нас ще умре.

Отговорът беше смислен, Козела нямаше нужда от повече, а и не беше мястото да обсъждат подробностите. Той изпи водката си на екс и се изправи.

— Къде е руснакът? — попита той преди да последва младежа.

— Ще се срещнете в казино „Фур“ във Варна.

Момчето го изведе от летището, взе багажа му, отключи един пасат комби и мълчаливо напуснаха летищният комплекс.

— Ще спя — каза Козела, — събуди ме в Констанца — и затвори очи.

Знаеше, че няма да заспи, но и нямаше никакво желание да води разговор с наемници. Трябваша му хората на Громов, за да опита да се погрижи за Плъха. Кой знае какво се беше случило с горкия стар ескадронист. В ушите му още кънтяха думите на Левака: „Начупен е като порцеланова кукла!“.

* * *

Козела заяви на руснака, че му трябва една седмица, за да се ориентира. Настани се в шведския хотел на Св. Константин, повика

Левака по телефона и се отпусна във ваната.

Беше шести февруари, кучешки студ, от морето вееше като от ада — студен, карпатски, вълчи вятър. Но бившият хотел на бившето покойно величие Илия Павлов беше топъл, спокоен, а в този сезон полупразен. Десетина двойки, пенсионери от Запад се разхождаха по вкаменената плажна ивица, няколко шумни шведи на възраст между седемдесет и сто години пиеха шумно в бара. И това беше всичко. Под фалшивата си легитимация Йон Марин, той не за първи път гастролираше в родината си, но вече беше започнало да му писва от прикрития и дори да се беше регистрирал като Иван Милетиев сезонът беше такъв, че интересите се бяха изместили от морските в планинските курорти и Варна, по специално Св. Константин изглеждаше спокойно, защитено убежище.

Козела имаше нужда от ягуара, който беше оставил при Левака и целия си гардероб, на съхранение при Цея. Знаеше, че Константин Коев работи за Таки, а Цея минава за любовница на Скорпиона, но руското обкръжение, засега невидимо, беше наоколо и Козела се чувстваше по-сигурен от когато и да било. Знаеше, че това е временно, че нито може да трае дълго, нито защитата е искрена. Скоро щеше да получи „задачата си“, а до тогава можеше да бездейства.

Аз, поръчителят, отново станах наемник, да му ебеш майката! Затвори очи и се замисли. Всъщност никога не е бил поръчител и нито една от жертвите му не беше негов личен враг. *Аз съм най-обикновен наемник, стрелящ ратай*, вбесен мислеше той, докато се опитваше да се наслаждава на цивилизационните луксове. Излезе от банята, уви се в бяла хавлия и се просна на леглото. А сега? Какво сега? Левака и Цея щяха да дойдат на другия ден. Какво му оставаше освен да пие?

Козела се обади на румсървиса, поръча обяд, но наблегна на водката. После тръгна към бара. Подстрига се. Мина през масажора. Имаше излишно време, много скука трябваше да преодолее, за да не изпадне отново в мрачни размисли. Не му се четяха вестници, книги, още по-малко му се гледаше телевизия. А от всеки ъгъл на фойето го дразнеха някакви звукови източници. *Да повикам Громов?* помисли той. После се отказа. Какво щеше да говори с този руснак?

Беше си купил бельо и два пуловера. Но освен черното кожено яке не разполагаше с друго. Гардеробът му щеше да пристигне утре, заедно с него, разбира се, и сведения за криминалната обстановка в

държавата, която го интересуваше точно толкова, колкото току-що извършения военен преврат в африканската държава Горна Волта.

Започна да се свечерява. Беше едва осемнайсет часа, а електронният термометър на хотела показваше 9 градуса под нулата. Време за сън и барови удоволствия и в никой случай за разходка. Козела влезе в дневния бар, избра място от което не се виждаше нито телевизионен екран, нито се чуваха откъслечни фрази от шумното веселие на шведите. Поръча водка и в момента когато се готвеше да отпие, Громов влезе в бара. Беше сам, на пръв поглед разбира се. Козела беше сигурен, че хотелът е пълен с негови хора. Строен, елегантен в сивия си вълнен костюм, с яркочервена връзка. *Здрав кокал е този „Вимпел“*, мислеше Козела, докато го наблюдаваше как пресичаше бара.

— Здравей, Йон! — на английски каза руснакът.

— Здравей, Борис — усмихна се Козела, — предпочитам твоята компания пред ничията.

Руснака бързо се ориентира, поръча водка, но не пи по руски, на екс. Този навик беше разкрил не един и двама съветски шпиони на Запад и извън държавата си печените ченгета на КГБ бяха научени като пият, да се стараят да подражават на европейците.

— Християнин ли си, Йон? — попита неочаквано Громов.

Въпросът изглеждаше глупав и неутрален. Руснака осъзна въздействието, затова добави:

— Питам сериозно, Йон. Това е ключът към вратата.

Козела се замисли.

— Роден съм в християнско семейство, кръстен съм, но съм живял цял живот в разрез с божите заповеди. Не знам какво да ти отговоря. Със сигурност не съм мюсюлманин, юдаист или последовател на Буда.

— Точно такъв отговор очаквах — кимна руснакът. — Моята биография не е по-различна. Разликата е, че съм в роден в семейство на атеисти, не съм кръстен и целия си съзнателен живот съм се обявявал за атеист.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— Именно до там искам да стигнем, колега — каза Громов, — трябваше да приближа петдесетте, за да открия, че светът е религия. Докато имаше Съветски съюз имаше партия — държава, армия и КГБ.

Това беше религията. В един момент рухна всичко и тогава се появиха божествата. Те се оказаха по-жестоки от Сталин, Йон и по-кръвожадни от партията!

— Не разбирам накъде биеш? — попита Козела. — Не ми казвай, че чеченците водят религиозна война. Руснаци и литовци имат един господ, руснаци и грузинци — също.

— Ти си се бил в Чечня, аз също; ти си вършил наемна работа — аз си въобразявах, че изпълнявам патриотичен дълг. Какво вършат американците в Чечня?

— Та там има ли американци? — попита Козела.

— Естествено. Където има огън, винаги има три факта. От мен го запомни, колкото и нахално да ти звучи. Има ли военни действия, от едната страна са руски интереси, от другата американски, а по средата еврейските пари. Кажи ми тогава, къде е господ?

Козела се замисли.

— Къде е господ, Борис?

— Нашата задача е да го открием. Какво представлява Чечня? Скали, снегове и нефт. Ако останат на собствената си воля, ще умрат от глад. Има нефт, но нямат нито машини, нито технологии, нито специалисти да го експлоатират. Руснаци и американци могат, но евреите решават кой да държи концесиите. Фактически ги държат те. Тогава кой е господ? Този, на който се кланяме в „Св. Василий Блажени“ или в катедралата „Сейнт Патрик“ в Бостън? Не, Козел, господ все още скита из пустинята и ни мъкне от дюна на дюна като стадо овце.

— И ние трябва да отстраним този господ, Борис?

— Бинго — усмихнат каза руснакът. — Неслучайно българските бандити получават уртикария, когато чуят името ти. Допий водката! Чакай ни във „Фур“. Не е зле да спечелим стотина долара на блек джек!

— Или да ги загубим — мрачно каза Козела, потънал в собствените си мисли.

Ставаше много сложно. Евреите му поръчваха война с исляма, руснаците с юдаизма. Кога ли щеше да се появи следващия безумец, който щеше да го натовари с новото разпятие на Исус върху кръста.

* * *

„Фур“ се помещаваше в стара триетажна къща на ъгъла на улиците „Петко Каравелов“ и „Славянска“. Беше строена в средата на 20-те години с масивно дървено стълбище, което свързваше двата етажа. Първият беше ресторант, имитиращ ирландска кухня. На вратата пишеше айриш клъб^[1] „Фур“. На втория живееше Кожара със семейството си. Имаше и трети — мазе, пристроено в игрално казино, без рулетка и ротативки, но с три маси за покер и една за Блек Джек. Казиното нямаше вход на улицата и приспособено стълбище, откъм двора на къщата, и барака „Хънтър Дъглас“, в която дежуреше охраната.

Козела за първи път влизаше в тази дупка, но не за първи път между гангстери и не се чувстваше дискомфортно. По-скоро беше отегчен, уморен и изнервен от компанията на Руснака.

Кожара ги посрещна, настани ги на маса, предложи им полусупа, полугулаш с гръмкото наименование „Ирландско фрикасе с френски сос бешамел“ и ги остави.

— Щяхме да играем Блек Джек?... — подхвърли Козела.

Плешивият офицер кимна.

— Има време — каза той. — Чакаме гости.

Козела не зададе въпроси, дори не погледна ирландската помия, която му беше сервирана. Поръча водка и се отпусна в стола.

— Няма ли да питаш кого чакаме?

— Не...

— Все пак?

— Не съм любопитен.

— Уважавам тази черта.

Руснака изяде всичко, което съдържаше менюто, поиска водка, маслини и отново даде вид, че е готов за разговор.

— Кого чакаш, Козел... пардон... Йон?

— Чакаш ти!

— В момента, да. След половин час... — Громов погледна часовника си — масата ще бъде свободна. Кого чакаш във Варна?

Громов беше умен мъж, професионален разузнавач и беше глупаво да го лъже.

— Кола и дрехи, Борис. Ако хукна из пазара, ще направя впечатление на изглупял старец, спечелил от тотото. Когато ми донесат всичко необходимо, ще разбереш сам. Поисках една седмица отсрочка.

Руснака се задоволи от отговора. Козела знаеше, че неговите хора ще идентифицират и Левака и Цея и още на другия ден ще знаят от недрата на какви банди произлизат. *Половин час? Добре!* Нямахше намерение да играе комар. Не защото щеше да спечели или да загуби някой долар. Просто не беше в интересите му и не влизаше в сумарното на пороците. „Когато човек е пияница и комарджия, не е крадец и педераст, нито убиец, ронещ сълзи над етюдите на Шопен.“ Козела си припомни тази максима и направи знак на сервитьора да му донесе нова водка. *Трета за вечерта!*

— Къде е целта ни, Борис? — попита, колкото да наруши мълчанието.

— Нямаме общи цели, Йон! Няма и да имаме!

Козела преглътна тази явна обида, изречена и остро, и заплашително, направи се, че не е разбрал интонацията, усмихна се и каза:

— Да задам въпроса другояче. Къде е моята цел?

— Аз бих питал не къде, а коя е целта?

— Мога да си отговоря сам — каза Козела. — Време е да ми зададеш въпроса „Готов ли съм да се поставя в услуга на нечии интереси и на каква цена?“.

— Именно това ще обсъдим тази вечер. След двайсет минути ще получиш отговор.

Козела му се изсмя в лицето.

— Ако ще играеш провайдър, трябва да знаеш две неща за мен. Аз съм лош враг и несигурен съюзник. И още една черта... кой знае, може във вените ми да тече еврейска кръв. Аз съм алчен, колега, а на всичко отгоре имам и разноски. Ползвам чужд труд и ми се налага да го заплащам. Ясен ли съм?

Руснака кимна.

— Не си в състояние да поставяш условия, приятелю! — кротко каза той. — На твое място бих гледал на всяко разсъмване като на подарък и на всеки залез като на случайност. Не знам дали съзнаваш колко си мъртъв? Нищо че ти функционират вътрешните органи и се наливаш с водка. Безплатен съвет — изслушай заповедите и акуратно

ги изпълни. Знам какво са ти казали евреите в София. Куршумът срещу Хауки Исламболи е „изстрелът на амнистията“. Излъгали са те. Амнистия може да даде само и единствено сатаната, Козел! Господ е възмездие! Според Светото писание, всеки от нас ще се яви пред Бога в деня на Страшния съд. Сатаната раздава правосъдие на земята. Единствен той може да разбере престъплението и да го оневини. Търси амнистия от Сатаната, колега и допий водката!

Борис Громов навря златния си „Ролекс“ под носа му.

— Време е! Рогатият ни чака в казиното!

* * *

„Рогатият“ се оказа зеленоока азиатка. Висока, стройна по мъжки, нахакана и видимо с най-висок чин в обкръжението си. Громов заведе Козела на масата ѝ, и каза:

— Ирина, това е Козела.

Азиатката вдигна изумрудените си очи — най-вероятно лещи — и каза заповеднически:

— Седнете!

Громов му посочи стол, изчака го и се отпусна срещу него. Козела се забавляваше, нервите му се отпуснаха. Целият театър, а защо не цирк, беше „дежа вю“^[2].

Не за първи път щяха да го командват жени и вместо отегчението, което очакваше, заля го вътрешна вълна от нервно веселие.

— Аз пия — каза той, — ще ми правите ли компания?

— Не — сухо отговори тя.

Кой знае каква беше тази жена, китайка, корейка, но в никой случай рускиня, макар че можеше да мине за всякакъв мелез, ако зеленината на очите не беше фалшива.

— Ваша работа! Водка и вода — провикна се Козела. — Вимпел, ако пиеш поръчай, аз плащам! Ако не, върви на майната си!

— Поръчайте две водки! — сухо каза жената, която Громов беше нарекъл Ирина, но едва ли това беше истинското ѝ име. — Въздържайте се от цинизми, генерале! Не че нещо може да ме скандализира. Да спазим приличие?

— Що за приличие е да ме командвате, Ирина? — попита той. — Ние сме в България. Въпреки че тази държава има основания да ми отреже главата, все пак е моята родина и няма да позволя нито на евреи, нито на араби, а още по-малко на зеленооки китайци да ме командват!

— Аз съм бурятка! — каза тя — Нямам намерение да ви командвам. Имам предложение... — направи пауза, — да речем изкушение.

Козела изчака бармана да сервира преди да подхвърли:

— Чували ли сте името Оскар Уайлд, Ирина?

— Има ли значение отговора, генерале? Не съм на изпит, нали?

— Не, разбира се — продължи Козела. — Въпросният Оскар Уайлд... е казал: „Ако искаш да убиеш изкушението, отдай му се!“.

Ирина кимна.

— „Идеалният мъж“. Свършихте ли теста, генерале?

Козела „замръзна“ като ударен от ток. Най-малко очакваше някаква си зеленоока бурятка на видима възраст около трийсет години, действащ офицер от Вимпел, не само да знае кой е Оскар Уайлд, а и с такава сигурност да назове пиесата. Нямахше по-добър начин за прикриване на шокова ситуация от палене на цигара и отпиване от чаша. Знаеше това и от практика и от теория, но знаеше, че и партньорите му не са вчерашни и съзнаваше, че бурятката е с един ход пред него и е обмислила предимствата си.

— Да чуем изкушението, Ирина! — махна усмивката от лицето си, която повече приличаше на гримаса на болка отколкото на веселие.

— Бързаш, Козел! — обади се Громов.

— Борис е прав — каза Ирина. — Поискали сте седмична отсрочка, получихте я. Тази вечер е достатъчно да се запознаем. Ако моята компания ви е неприятна, няма да ви задържам. Налага се да добия представа за вас...

— Добихте ли я?

— Да — кимна бурятката, — първото впечатление не ме фасцинира. Вие сте неискрен и враждебен. Не съм дала повод за подобно поведение?

— Не сте ми дали повод и за обратното! Казах, не обичам да ме командват!

— Но се налага! — азиатката се обърна към Громов. — Борис, водка! Руска, по възможност, и студен чай.

Громов отиде на бара, тогава Ирина каза тихо:

— Отпусни се Козел, не ти мисля злото. Работата си е работа! Чака нас... теб и мен. В чантата ми има документи, генерале! Ние сме семейство, имаме две деца и живеем в Бризбейн, Северна Канада. Вие се казвате Джон, аз Айрини, фамилното ни име е особено...

— А именно — все по-изненадано, продължи да пита Козела.

— Кофин... Знаеш ли какво означава на английски?

Козела изтръпна. Доста вулгарна шега си бяха направили. Кофин значеше ковчег и избора на pick name, не можеше да бъде нищо друго, освен намек и заплаха.

Громов се върна с поръчката.

— Да започнем партито, Борис! — каза фалшивата канадка. — Има време за работа. Тази вечер ние с Джон ще се пренесем в квартирата. Ти ще имаш грижата за вещите му и да се разплатиш в хотела.

Громов кимна, стана и излезе. Козела се огледа, на една от масите играеха комар няколко варненски бандити и освен бармана те бяха единствените посетители.

— Без охрана ли си, Айрин? — попита Козела.

— Ще говорим на английски, Джон — каза с гърлен американски акцент. — Защо ми е охрана, скъпи? — за първи път с имитация на усмивка каза тя. — Ти си с мен.

[1] Айриш клъб — ирландски клуб (англ.). ↑

[2] Дежа вю — нещо вече преживяно (фр.). ↑

III

— От два до седем бях в отдел „Убийства“ — каза Левака. — Капан на улицата, белезници, холивудско шоу по терк. И полицаите прекаляват с екшъните.

Беше 4 часа сутринта, температурата — поне десет градуса под нулата. Седяха в ягуара на загасени светлини и включено парно. Беше време да се разделят. Козела трябваше да се върне в квартирата, когато младокът му сервира най-съществената новина. *Сега си еба майката!* помисли той, новата му съпруга щеше да се наложи да чака.

— Какво искат ченгетата?

— Сложна картина, трябва да почна отдалече.

— Започни откъдето трябва — мрачно каза Джон Кофин, иронизирайки фалшивата си персона. *Кого ли имаше предвид Тодор Колев навремето, когато изпя „Фалшив герой“?*

— Има корумпирани ченгета и силови играчи. Певци на полицията. За някои от тях подозренията са съществували винаги, други излизат наяве като гушнат чимшира. Поли Пантев, например. Дървеше се на полицаите, сееше трупове из държавата, непрекъснато го привикваха и все излизаше сух от водата. Трябваше да го осветкат на Аруба, за да стане ясно, че генерал Атанасов през цялото време е държал чадър над главата му и е бил на ясла в СИК.

— Започваш преди Христа... Какво стана вчера?

Левака го погледна в тъмнината. Козела не виждаше очите му, но не чуваше и тревога, а това кой знае защо го успокояваше. Нищо ново не му казваше младокът, полицията отдавна търсеше Козела и не бяха един и двама гангстерите, привиквани за него.

— В основата на нещата стои едно предложение и една измама, Козел. — Левака за пръв път си позволяваше да използва този прякор. — Полицията ми предлага протекция, защото Козела и отборите на Маджо и Маргина са ми поръчали разстрела. Единият отбор ме поръчва и обратно. Вътрешни уговорки, на четири очи и в отдел „Убийства“ няма как да знаят. Старата ламбада: „На вълка му е дебел

врата, защото и т.н.“. Предложението е да сътруднича. Аз ставам „свинско ухо“, изпържвам Козела, те се добират до наследниците на Поли Пантев, а с това и до кокаиновото ноу-хау. Ясно ли се изразявам?

— Какво общо имат Маджо и Маргина с Козела? — на въпроса с въпрос отговори той.

— Полицията пипа на сляпо — продължи Левака, — има ли война, някой я води. Както казваше оня английски писател: „Войната е мир“ — има ли война, полицаите имитират работа, трупат нашивки, увеличават им заплати, премии и live is life. Настане ли мир, идва глад!

— Каква е ролята на Маджо и Маргина, Левак? — остро повтори Козела. — Каква връзка прави полицията между мене и тези двамата?

— За да ти стане ясно, трябва да продължа. Убиха Поли и някой го ограби. Възможностите не са кой знае колко. Или хората на Козела, отцепници от ония двамата, едно към гьотере Гърка, Скорпиона, Жоро Бореца. Да, ама изпопадаха в жътвата, Маргина осветка Женята Дългия, Маджо ликвидира Стоил. Маргина скрои театъра на бай Миле, Маджо пушна снайперист по Димата Руснака. Списъкът край няма.

— Аз къде се вписвам в тази шевица?

— Някой утрепа Васо Къоравия. Според полицията, той е твоя дилър за югозападна България.

— От къде вадят такова заключение?

— Къоравия разпространяваше кокаин, а полицията знае, че ти държиш ноу-хауто и го подхвърляш на пазара в най-различни артикули. Щом някой има достъп до кокаина като Къоравия, значи има връзка с теб и е в твоя тим.

— Опитва ли да ги разубедиш?

— Нещо подобно — отговори Левака, — аз съм извънземен... клонинг, може да съм автокрадец, но солист. Може да съм бандит, но отговарям за собствените си дела. Маджо, Маргин, Козел, не съм чувал тези имена, още по-малко съм ги срещал на живо.

— Разбира се, никой не ти вярва?

— Тяхна работа. От мене „свинско ухо“ не става. Мога да се пържа в собствената си мас, да се удавя в собствените си лайна, но свирки на полицията няма да правя.

— Спокойно, момче, никой не те е нарекъл шпионин. Аз съм бивш полицаи, знам какво значи разработка. Веднъж заложен ли си в

компютъра, няма излизане. Сърбите имат един лаф: „От гроб се излиза, от полицейска прегръдка — не...“. Сега те знаят, че си тук, с каква кола и с кой на среща.

— Знаят курец, Козел! И при тях има ебалници. Един полицай кеси в моя дом в София и пуска като луд есемеси за тоя, който духа. Аз през мазето с навити панталони, с палтото и шапката на баба ми, минах им под носа, качих се на една лада и с мръсна газ ги опуших като прасета на Коледа. Те дебнат Левака в студа, а аз слушах Рей Чарлз от София до Варна и се кефех на ягуара.

Козела сложи ръка на рамото му.

— Прибирай се в София. Ще намеря начин да се свързвам с тебе. Как е Симеон Мишев и къде е синът му... Валери?

— Стариат бере душа в МВР болницата. Пребит до смърт. Валери се е скътал по курортите, имитира, че кара ски и се озърта. Той е следващият, ако аз не мина по реда си, преди него.

Козела запали цигара и дълго мълча преди да „организира“ отговора си.

— Ще пътуваш тази нощ, с влака. Ще отидеш в квартирата ми и ще намериш Цея. Искам среща на Гърка и Скорпиона. Козела ги наема с все отборите им и е готов да раздели ноу-хауто наполовина. Те знаят какво имам предвид. Петдесет на сто при осигурена дистрибуция и контрол. Стрелците тръгват за Варна и ползват проститутките на Шведския, докато не ги свикам под знамената. Утре Цея трябва да свърши тази работа, през нощта ти да размениш мястото си с ченгето и да хлътнеш в мрака, докато не се вдигне мъглата. Ясен ли съм, Левак?

— Горе-долу — за пръв път неуверено отговори младокът. — Щом ченгетата ме насъскват срещу Маджо и Маргина и на тях подхвърлят същия кокал. Мога да се хвана на бас, шефе, че в този момент и двамата ме поръчват.

— Ще се намеся — неубедително прозвуча и Козела разбра, че е дал слаба утеха на партньора си. — Ще ги потърся лично. Има начин да разпусна примката около врата ти. Поне временно! Знаеш стариат лаф: „Помогни си сам, за да ти помогне и бог!“. Изчезвай! И запомни, никакъв Козел, аз съм канадският бизнесмен Джон Кофин!

* * *

„Одеса“ 13 — имаше нещо символично в този адрес. Градът беше емблематичното свърталище на руския бандитизъм, а над цифрата 13 висеше странна прокоба. Освен Валпургиевата нощ, с това число се свързваха и други бедствия, понякога с обратен знак. Козела не беше суеверен, още по-малко фаталист, но имаше ирония в избора на квартира.

Бяха в ягуара, когато го каза на бурятката Ирина, или канадката Айрини. Всъщност с кого имаше работа? Която и да беше тя, беше невъобразима жена и екземпляр, който не се среща в природата.

— Изборът е умишлен — отговори тя.

Две стаи, огромен хол с тераса, кухненски бокс, модерна, съвременна баня. Апартаментът беше мебелиран, газифициран и носеше всички белези на мутро-лукса, който все повече се натрапваше в архитектурния пейзаж. Едната стая беше кабинет, другата — спалня с огромно легло. Докато Козела се разхождаше из помещенията, бурятката включи уредбата и освен топлина, в уютното просташко жилище се разнесоха кьнтри баладите на Крис Кристофърсън.

— Ако държиш на спалнята, ще спя на канапето — каза Ирина.

Козела се усмихна кисело.

— Аз съм войник! Мога да спя на пода. Спалнята е на твое разположение.

— Да ти помогна с багажа?

— Ще ти бъда благодарен.

Седна в меката мебел, запали цигара, тогава я чу да казва:

— Водка, скъпи?

— Помислила си за всичко?

— Хладилника е пълен — каза тя, ровейки се в ризите му. — Би ли се обслужил сам?

Беше двадесет часа без няколко минути. Навън — кучешки студ, пронизващ, черноморски мелтем^[1], но водката го отпусна и включи телевизора. Започнаха новините. От събитие на събитие, камерата попадна на публично изказване на Ахмед Доган. Темата „Булгартабак“, финансовата криза в тютюневите райони и по логически път стигна до щекотливата тема „етнически мир“.

„Говорим за етнически модел — казваше Доган. — Някои го отричат, други подкрепят отцепниците в ДПС. Етнически мир, това значи цивилизовано съжителство на различията. Ние го постигнахме и

в България не се лее кръв. В Босна и Косово се провалиха и хиляди майки завързаха черните забрадки. Какво значи етнически мир? — лаеше тази нахална лисица, която се изживяваше като Сокол. — Преведено на езика на двадесет и първи век това означава, че държавата е светска, а религиите — лично дело. В светската държава действат закони, организирани в документ, наречен Конституция. В частния живот се появява различието и той има своя светски клуб, за вас храма, за нас — джамията, за атеистите — клуба по интереси. Когато свърши частната кореспонденция с бога ние се връщаме към общото, което се нарича светска държава, подчинена на законите. Защо е опасно да има две религиозни ислямски партии? — продължаваше Доган. — Отговорът е прост и достъпен, дори за незрели мозъци. Защото от двете партии едната ще загуби престиж, което преведено се нарича участие във властта. Замисляте ли се какъв е изходът на подобна структура? Унижена в политическия си ламтеж, неминуемо ще погледне към фундаментализма, а това означава — шериат, Джихад и Ал Кайда. Не ви съветвам да разцепвате ДПС, ако не искате косовизация на България. Погледнато като модел, християнството е урбанистиката, исляма — рустиката на етатизма. Превеждате ли си го? — Доган надяна лукавата си усмивка и продължи: — Ще ви помогна. Християнството е градското население, мюсюлманството — селското. Това е по-сериозната разлика от верската и колкото по-бързо ни помогнете да я преодолеем, толкова по-добре за държавата.“

— Готова съм, Джон — обади се бурятката. — Ще взема един душ.

Козела остави без коментар думите ѝ.

Прав е този татарин. Всичко е вярно, публиката го разбра, но с едно изключение. Дребно, но съществено. Това не беше изказване, а заплаха и преведена звучеше: „Стойте далеч от нашите работи, ако не искате да застанете под ударите на Ал Кайда!“. По овациите на публиката, по грейналите лица на присъстващите политици не личеше, че са схванали намека.

Срещу тази глава ми трябва амнистия? Юда отдавна намери възмездие. Дори Ватикана вдигна Анатемата.

Ирина беше под душа, когато се обади Левака.

— Мина номера, шефе — каза той. — Вкъщи съм.

— Менюто изписа „анонимен“...

— Взех нови апарати, единия за колежката.

Беше излишно да казва Цея.

— Тя къде е?

— До мен, искаш и да я чуеш?

— След малко. Информация за моя приятел и сина му?

— Колежката има.

После чу високото сопрано на Цея:

— Здравей!

— Здравей, малката! Къде са моите хора?

— Бащата вкъщи, парализиран, но жив, синът — под контрол.

Ще се обади утре на обед.

— Свърза ли се със Златния и Скорпиона?

Козела знаеше, че Левака ѝ е предал заповедта му, но знаеше и колко е рисковано подобно посредничество и с каква неохота български гангстер, още повече жена, би се справила с подобна задача.

— По курортите са. В понеделник и вторник ще ги срещна поотделно.

— Отговорът може да бъде един — каза той и изключи телефона.

Ирина се връщаше в хола. Беше с мокра коса, гола под бялата хавлия, с изящни, боси крачета, с декоративен лак на изтока.

— Ти си, видение... — запазил мрачното си настроение, каза той.

— Интонацията твърди: „Ти си вампир!“ — каза Ирина и седна срещу него. — Би ли ми налял водка, скъпи? Не съм нито въздържател, нито светица.

* * *

Азиатски секс? Козела беше виждал някоя и друга порнокасета тайландски, японски, индийски упражнения в стил Кама Сутра, но нито му беше любопитно, нито беше Казанова. Имаше нужда от секс, ползваше го, но не беше цел на живота, нито осмисляше съществуването.

Ирина му показва обратната страна на медала — сексът като приложение. Нулеви емоции и хладнокръвен разврат. Това беше всичко, с което Козела се сблъска. Първоначално го схвана като

провокация. После разбра, че тази зеленоока бурятка се ебе с равнодушието, с което приема храна, алкохол, професионални поръчки или самата тя изпраща убийци. Грам емоция нямаше в този мозък, а страхотна истерия в това жилаво тяло. Силиконов бюст, силиконова влагалищна мида, разголване до недрата на вътрешността. Нямаше да бъде шокиран, ако отнякъде се подадеше черния ѝ дроб или изпаднеха бърбреците. Истеричен, ненаситен консуматор — това беше бурятката Ирина, неговата съпруга Айрини Кофин, която с непринудеността в секса беше годна да го заблуди, че би била лоялна и непринудена и в деловите контакти.

Когато минаха през банята и се върнаха в хола, той трудно си възстановяваше дъха и все още изживяваше сексуалното премеждие, докато тя изглеждаше спокойна и безразлична като сфинкс и нито на йота не беше му дала да разбере, че от този момент ще бъдат по-близки.

— Как си? — попита той, колкото да каже нещо.

Тишината беше започнала да го отегчава, а го мързеше да смени диска в уредбата.

— Безсмислен въпрос! Какво имаш предвид, Джон?

— Нарушавам мълчанието.

Бурятката погледна разсеяно, кръстоса наметнатите си с хавлията крака, отпи солидна глътка водка, запали от дългите си, тънки цигари.

— Остават четири дни!

— А после?

— Ще разбереш на петия. Ако имаш нужда от нещо, казвай докато е време. Оръжие, хора...

Козела поклати глава.

— Имам нужда от цел. Тогава ще започнем сериозния разговор. Не приемам да бъда командван. Още по-малко без корист. Цел и цена? Тогава ще ти кажа приемам или не. Ако отговорът е положителен, ще преценя имам ли нужда от хора, оръжие, протекции. Откажа ли — няма да ме видиш повече. Ни ти, ни Вимпел, ни КГБ, ни президентът Путин ще ме принуди да се самоубивам против волята си. Ясно ли е?

Бурятката не помръдна, не промени нито изражението си, нито показва, че е впечатлена.

— Ясно ли е, Ирина? — остро и по-гневно, отколкото би искал каза той.

— Колкото по-бързо схванеш, че си под пагон, толкова по-добре и за теб, и за семейството ти.

— Заплашваш ли ме?

— Предупреждавам те! Ти си добър любовник. Не искам да те загубя. Напоследък попадам на скопци, колега, и цяла нощ се въртя като курбан на шиш.

— Каква е целта, кучко? — изсъска Козела.

Бурятката се изхили в лицето му.

— Не се напивай! Ще ебеш още! Не гохващай като благоволение, Козел... принуда, колега! Ти си алкохолик, аз курва. Ти не можеш без водка, аз без хуй. Да задоволим претенциите си, за да оцелеем! Ясна ли съм?

— Еби си майката... — каза Козела.

Но освен весел смях, нищо друго не предизвика в нея.

— Ще трябва да се задоволиш с дъщеря й.

[1] Мелтем — североизточен черноморски вятър. ↑

IV

Срещата започваше след двайсет минути около минералния басейн на хотел „Парадайз“. Козела беше спрял колата на подстъпа на „Св. Константин“ и пушеше.

Аз се готвя да броя на жив вълк зъбите! мислеше, вбесен на себе си, но знаеше, че нямаше да се откаже. Срещата беше предизвикана от него и професионалният престиж го задължаваха да обяви началото на империята си. *Ебал съм му майката! Да става каквото ще!* Плъзна колата по алеята. Хотелът беше смълчан, изглеждаше празен, електронният термометър показваше минус девет градуса по Целзий. Варна беше скована в сняг и ледове. Но, ако можеше да се третира като бедствие в индустрията и земеделието, в никой случай не можеше да бъде аргумент в бандитизма.

Козела вдигна яката на вълнения си балтон и тръгна към входа. Някой му отвори вратата, но не си направи труда да види „кой“. Чакаха го гангстерите с престиж в държавата. Нямаше право на изненади, още по-малко на „резки движения“.

Козела разкопча балтона и го подаде, без да гледа на кого. Някой бе нает да му прислужва докато е жив. Дали ще е жив и колко време, зависеше единствено от него.

Около басейна имаше петдесетина мъже и петнайсетина жени. Бяха в бански костюми и полагаха усилия да се забавляват. Невидимо напрежение цареше в спареното помещение и вентилациите не прочистваха замъглената картина.

Застана срещу млад, угоднически усмихнат барман, каза сухо:

— „Абсолют“ и минерална вода! — обърна се към басейна. Цял беше пред него.

— Как ще процедираме? — попита тя.

— Ще импровизираме — неопределено отговори той.

— Имат въпроси. Десет въпроса. В джоба ми са.

— Дай ги!

Козела разгърна листа и прочете несъществени клюкарски, дори жълти въпроси, с които почваше анкетата. Към края на листа беше единственият съществен. А той гласеше: „Какво предстои?“.

— Спри музиката — заповяда Козела през рамо. Когато го затисна тишината на смълчаните банди, се провикна нехайно, но дрезгаво и напрегнато: — Здравейте, колеги! Радвам се да ви видя!

Не последва реакция. Смълчани стригани мутри с мускули на културисти и фалшиви блондинки със силиконови бюстове го гледаха отвсякъде напрегнато, но като че ли не враждебно.

— Деца — каза той, почуквайки с длан листа, — няма въпрос, на който не мога да отговоря. Включително и колко души съм убил, макар че ще ми трябва калкулатор и време. Не това е въпросът, и не от отговора се решава съдбата ви. Ясен ли съм?

Тъпо и неангажирано мълчание.

— Да караме подред! Бях ченге — станах бандит, бях офицер, до генералски пагони го докарах, но през цялото време бях Козел. Играх с всички банди и против всички... включително. В този занаят няма нито вечни приятели, нито вечни съдружници. Мангизите са като махалото на Фуко. Според неговото движение се движат и интересите. Остарях, както виждате, и вече не ставам за батерфилд^[1]. Под микроскоп съм и слънцето не е здравословно за мен. Затова пипам с чужди ръце. Преди подробностите искам един по един да минете покрай мен и гласно, пред всички да повторите едно изречение: „Имам нужда от мангизи, ще работя в твоя отбор, Козел!“. Нещо като клетва. Хайде! Предимство на дамите... Докато си изпия водката, ритуала да е приключил!

Неохотно, но въпреки това до един и декоративните курви и мутрите се изнизаха покрай бара и кой високо, кой не, кой охотно, кой не, произнесоха гласно тази глупост, имитираща клетва, която нямаше стойността на детско обещание. Когато движенията замряха и първата част от спектакъла бе завършила, Козела си поръча втора водка, свали сакото, нави ръкавите на ризата и отново се взря в листа.

— Вижте, момчета! Големите пари са в кокаина, а тази индустрия контролирам аз. Амфетамини, каптагони, фалшиви печатници, търговия с хора — това са кокошкарски дейности. Рискът е голям, а те трудоемки и възвръщаемостта малка. Богатите хора играят с кокаин. Това носи няколко риска. На първо място — претенции:

„Защо Козела да управлява този пазар, а не аз?“. Този въпрос си задава кой ли не — вгледа се в тълпата. — Дори Гърка и Скорпиона... но ги виждам сред нас. Те са достатъчно умни, за да бъдат бедни и не достатъчно алчни, за да бъдат мъртви... Тук сме, за да не сме бедни и сме заедно, за да останем живи. Да преценим рисковете и да ги минимализираме. — Реши, че тази дума е доста сложна и я преведе: — Трябва да сведем риска до нула! Да видим рисковете... Държавата... Всяка организирана престъпност, а ние не сме цветари, третира като основен враг държавата си. Нашата е мека, алчна, представителите ѝ — част от нас. Те са в държавната администрация, защото нямат куража да бъдат тук. Държавата е слаб играч, с който трябва да се съобразяваме. От време на време да му пускаме някоя и друга аванта, но налага ли се — да го наказваме. Бой, унижително ебане, отстрел! Около държавата има и други институции, които трябва да се имат предвид. Двете години, които имаме като гратисен период ще ги използваме максимално.

— Кой ни е пробутал гратисен период? — обади се татуирана мутра.

Козела се взря в него:

— Не ме прекъсвай, момче! — направи отегчително дълга пауза и едва тогава продължи. — Бонусът, за който става дума, не ни го е дал никой, но 2007 година ще го отнеме Европейския съюз. Вместо корумпираните ченгета, тук ще действат офицери от Интерпол, Европол и ДЕА. Тежко ни. Нито един от нас няма да е жив, ако за тези две години не „изпере“ биографията си. Не говоря за себе си, на мен времето ми изтича. Две супер структури искат кокаин. Евреите, за да извият вратовете на арабите и арабите със същата цел. И двете структури са свързани с мен. Най-сложната игра е баланса. Всички искат кокаина, но и лидера на врага си. Ние ще подготвим една група, анонимни жътвари, и ще ги отделим от стадото. Те няма да имат връзка с вас, ще получават заповеди единствено от мен и само чрез Левака. Искам да потвърдите съгласието си.

Когато досадният ритуал беше повторен, Козела отиде на ръба на басейна.

— В България действа Уахаб Ал Джамайет, която се финансира от Саудитския имперски дом и невинната организация Шалом, която се командва от Уолстрийт и държи в ръцете си всичко — от кино до

порноиндустрията. Забелязва се и руско раздвижване, което е нито по-малко опасно, нито по-зле платено. Засега ще бъде под моя контрол, не защото ви нямам доверие, а защото не знам нито претенциите им, нито целта. Предполагам, че ще поискат няколко украински, грузински и чеченски глави из България. Ако е това, си заслужава търговския риск. Когато знам повече, ще се срещна с Гърка и Скорпиона. Повече с вас няма да се видим. Това е. Аз имам пари и власт и не мога да се справя с обема им. Вие искате пари и власт и търсите път към целта си. Няма по-сериозно основание да обединим усилията си. И последно: „Никога не бройте на жив вълк зъбите!“.

Козела се върна на бара, облече сакото, подхвърли на Цея:

— След един час ще ти кажа къде да доведеш Гърка и Скорпиона — и излезе от басейна.

Услужливо и лакейски му държаха балтона, отвориха му вратата и на излизане се сблъска с полярната зима на Варна. От входа до колата го втресе. От нерви или от студ? Едва ли щеше да разбере, докато не напуснеше това гнездо на скорпиони.

* * *

По нощница, облякла халата, бурятката лежеше в хола и четеше книга на Борис Суворов.

— Облечи се! Ще дойдат двама жътвари.

— Притвори вратата. — Ирина не вдигна глава от книгата. — Няма нужда да знаят, че не си сам.

— Не са правени в гъз, мадам — ядосано каза Козела. — Първата им работа е да се уверят, че са сами и че клиниката „уши-нос-гърло“ не им диша във врата.

— Какво ще видят? — Бурятката вдигна зелените си очи и го погледна хладно, дори враждебно. — Полугола жена лежи и чете. Кой бандит се стряска от такава гледка?

Козела затвори вратата, а му идваше да я разбие с трясък. Наля водка, пушна някакъв диск, седна и зачака. Предстоеше или окончателно превземане на бандитския свят и безспорно лидерство, или екзекуция. Не гледаше сериозно на втората възможност. Можеха да го ликвидират и около басейна. Беше взел аванс, а Аберман, тази

полумитична, полумистична фигура, която трябваше на всички, беше само негово притежание. Не бяха малко бандитите, които се съмняваха в съществуването на тази екзотична птица. Докато не се уверяха, че е легенда, все пак щяха да вярват в нея. Никой нормален човек не вярваше в непорочното зачатие на Дева Мария. Всички знаеха, че Христос, ако е съществувал, е син човечески, но два милиарда християни по света доброволно приемаха лъжата, че Богородица е заченала от светия Дух и че Исус е син на самия Бог, пратил го на земята да спаси човечеството.

Имаше измами, които по някакъв трансцендентален начин добиваха статута на неоспорими истини и Козела се надяваше, че Аберман е една от тях. Младият еврейин беше човек от плът и кръв, реален и съществуващ, но колкото повече митове се изграждаха около него, толкова шансът да оцелеят се увеличаваше, и неговия, и на Аберман.

Мутрите не направиха нито проверка на страничните стаи, нито потърсиха записващи или подслушвателни устройства. Когато Цей ги въведе в хола, те чинно седнаха на местата, които им посочи и мълчаливо зачакаха да разберат защо е уредена срещата. Козела им предложи водка. Отказаха, не пушеха, Скорпиона измъкна от джоба си бутилка минерална вода, Гърка седеше с ръце в скута, нахлупил плетената си скиорска шапка над очите и изглеждаше като закован за канапето. Единствено Цей се движеше из хола — правеше кафе, но очите ѝ не се откъсваха от вратата на спалнята, където знаеше, че има жена. Това беше всичко, което Козела ѝ беше казал, но достатъчно да изостри любопитството ѝ. Когато престана да броди из бокса, Козела ѝ посочи стол и започна бавно:

— С колко души разполагате, момчета... всеки един?

— Стотина — каза Скорпиона. Това не беше фраза на самохвалство, по-скоро измъкване от конкретен отговор.

— Колко и къде? — попита Козела.

— Двайсет и пет титуляри в София и три ударни бригади в района. Дванайсет в Ихтиман, трийсет и трима в Перник, девет „чуковете“ в Костинброд.

— Защо „чуковете“?

— Не признават друго оръжие. Ползвам ги за длъжници. Останалите са полеви играчи.

— С колко жътвари разполагаш?

— Петнайсетина — неохотно каза Скорпиона. — Четирима снайперисти, двама от биатлона и един Боре Лудия, който стреля с два калашника едновременно.

Сериозна бригада! Козела се готвеше да му отнеме най-силното оръжие с което разполага — ударния отбор.

— Продиктувай на Цея имената и телефоните на жътварите! Същата процедура ще повторим с Гърка.

— Ти се готвиш да гепиш жътварите? — каза Гърка.

Имаше изявен акцент, чуваше се остро съскане на шипящите съгласни и не беше трудно да се определи произхода му. Всички чужденци имаха акцент, но гръцкия беше особен.

— Напротив — каза Козела, — трябва да се лишим от излишните гърла. Не сме благотворително дружество, нито пансион за деца в неравностойно положение. Готвим се да раздаваме големи пари. Ще ги получат само тези, които да ги заслужат. Други въпроси?

— Не — с поклащане на глава каза Гърка.

— Тогава, твоят отбор?

— Управлявам Люлин. Бригада в Самоков, няколко стрелци в Елин Пелин и наказателна група от Ботевград.

— Численост?

— Ако питаш моя счетоводител, на ведомост водим сто и двайсет души, ако съдя по джоба — двеста.

— На колко можеш да разчиташ? — попита Козела. Задаваше рутинен въпрос и отговорът не можеше да бъде друг, освен компромисен.

— На себе си не вярвам, та на някой друг — беше циничният отговор на младия гангстер.

Козела повтори:

— С колко души ще участваш, Грък? Не ме карай да повтарям.

— Ще потретваш, ако трябва — каза младият нахал. — Не знам за какви пари става дума, каква е целта, какъв е процентът? Знам, че се правиш на началник. Това не ми харесва, Козел. Няма да ми харесва и занапред, уверявам те! На мен началник ми е само оня — показа с палеца си тавана, — между облаците...

Козела бръкна под колана, измъкна магнума и изстреля два патрона в гърдите му. Малкото тяло на Гърка се превърна в детско.

— В банята има найлонов саван — каза той — приберете го! Довечера ще го изнесем на плажа.

Скорпиона беше онемял. Изпълни заповедта на новия си началник, не толкова респектиран от магнума, колкото от хладнокръвието на сцената.

— Скорпион — попита Козела, — кой замества Гърка, когато вдигне температура?

— Един... — Скорпиона направи пауза, после добави — кретен...

Фюрера му викат.

Този прякор за втори път се появяваше в бандитската хронология на страната.

Щом е Фюрера да бъде Фюрера!

Козела каза:

— Свържи ме с него!

— Ще пита за Гърка — неуверено отговори Скорпиона.

— Ще пита мен... Свържи ме!

Докато Златния или Скорпиона набираше номера, зеленооката бурятка се появи в хола. Беше се облякла, дори беше положила грим.

— Добър ден — на английски каза тя. — Ще ме приемете ли във вашата компания?

Цея ѝ наля чаша водка и угоднически ѝ я поднесе. Бурятката изтре се най-шокиращата фраза:

— Да пием за султан Ахмед Доган, днес цар на българи и турци, утре на халифата от Багдад до Сараево.

Нито Скорпиона, нито Цея разбраха какво иска да каже. Ирина беше поставила „целта“ дискретно, но достатъчно категорично. *Това не ме прави враг на евреите!* помисли Козела преди да се включи в тоста.

* * *

„Камъша“ старите варненци го наричаха еврейския плаж. По времето на Борис Трети и строежа на „Св. Константин“, офицерите бяха създали лагер „Чайка“ и плажа беше прекръстен на „офицерския“. Варненските глабуси го наричаха „полски“, защото там излавяха

русите мазни и податливи източногермански, чешки и полски селянки от бившия социалистически лагер и се биеха в гърдите, че са основните оплодители на източна Европа.

„Камъша“ беше бар в скалата, придагък към почивната станция на журналистите и първият подстъп към Златни пясъци. Мястото беше тихо, отвесно, студът — сибирски, морето бурно, отнасящо каквото му се подхвърли от брега. Козела се готвеше да погребее жалкото телце на ужасяващия бандит наречен Гърка. Пътуваха в две коли, Цея караше Ауди 80, до нея седеше Златния, отзад ги дебнеше Козела, в багажника, източен като прасе, превърнал се в петдесетина килограма живо тегло т.нар. Грък, чакаше последната церемония на житейското си присъствие. Бурятката караше ягуара, но спазваше дистанция. Козела знаеше, че ще спре на входа на комплекса. Останалото беше лична работа, между българи. С вътрешна ирония и не без досада я наричаше „патриотична“.

Козела набра телефона:

— Чакай ме пред хотел „Роза“. Попитай полицията къде е изгорелият хотел.

Аудито се плъзна по алеята, докато се задъни в преспа.

— До тук, Скорпион — каза Козела. — Започва хамалската част.

— Не те разбирам — отговори младият бандит.

— Не те разбирам, шефе — натърти Козела.

— Не разбрах, шефе — повтори русолявият гангстер.

— Излизайте от колата! Ти не — сложи ръката си на рамото на Цея. — Обърни и ме чакай на алеята. Чувал ли си фразата „Грабвайте, телата“, Скорпион?

— Не, шефе — отговори обърканата мутра.

— Сега ще разбереш смисъла ѝ.

Козела отвори багажника на аудито и вдигна яката на балтона.

Сигурно температурата е под 20 градуса! помисли той.

— Извади багажа! Безсмислено е да го носиш, достатъчно е да го пързаяш.

Бившите стъпала бяха заледени повече от пързалка, снега около тях дълбок, пухкав и оставаше следи.

— Засили го по улея — каза Козела.

Найлонът се плъзна по остриите ръбове на стъпалата и полетя надолу към „Камъш“—а. Вятърът беше насрещен и навяваше сняг в

очите им. Трупът бързо изчезна от погледа им.

— Това ли беше, шефе? — попита Скорпиона.

— Една част... — каза Козела, — петдесет процента...

— Другите петдесет?

Златния, Баретата или Скорпиона разтегна лицето си в усмивка и това беше гримасата на агонизираща радост, с която щяха да го намерят. Козела изстреля куршум в устата му, добута го до улея и го плъзна след Гърка, дар за морето.

Цея маневрираше и не чу заглушения изстрел. Но когато Козела седна до нея, младата престъпна курва разбра всичко.

— Какво следва, шефе — попита кротко тя.

— Карай — тихо заповяда Козела. — Наляво... надясно... направо...

Наближиха хотел „Роза“. Козела отвори вратата, пушна десния си крак върху ледения асфалт и каза:

— Левака ще ти светне подробностите. — Изчака аудито да излезе на магистралата и вкочанен от студ заобиколи бившия хотел, всъщност първия в „Св. Св. Константин и Елена“. Бурятката го чакаше на угасени фарове и работещ двигател. Козела седна, изчака я да направи маневрата и попита:

— Каква религия изповядваш?

— О, Джон — изчурулика азиатката, — аз съм херметична. Религия, по-древна от вашите недоносчета. Моят бог е всичко и навсякъде. Нито е скопецът Исус, нито варваринът Мохамед, ни лутацият се Моисей. Бог е в ума и в слабините, Джон, а възмездието му повсеместно...

Козела включи уредбата. Негърски бас разля носталгична елегия в затоплената кола. Светлините на Врана блеснаха. Изглеждаше спокойно и рутинно и би било, ако не бе фалшиво.

— Защо воюваме с чужди богове, Ирина? — колкото да чуе гласът си каза той.

— От скука — беше отговорът.

Невъобразимата, измислена, зеленоока азиатка, му беше отговорила на един от най-съществените въпроси: „Защо действам двайсет години във враждебна обстановка?“. Фалшивият отговор беше полуотговор, полуоправдание: „За пари!“. Сега беше чул бурятката Ирина — „От скука!“.

Колко било просто! Козела затвори очи. После беше заспал.

[\[1\]](#) Батерфилд — боец (англ.). ↑

V

Когато чува вестта, че Гърка и Скорпиона са в „преразход“, бандите се парализираха от ужас в парализираната от студ държава. Легендата Козел беше оживяла, всички бяха чували за него, но младите тайно се съмняваха, че съществува. Козела не само оживя, а започна да действа. Петдесетина души от основните играчи го бяха видели на живо, Гърка и Скорпиона обаче, за последен път. Това покачи до неимоверност, до точката на кипенето и престижа на Левака. Козела съществуваше, беше безмилостен, а генералният му представител, от полуанонимен, за една нощ се превърна в звездата на престъпния свят.

Левака беше под обсада в апартамента си и чакаше копоите от отдел „Убийства“ да вдигнат бариерата. Предизвикваше ги да го обискират, нямаше да открият нищо, знаеха го и се задоволяваха с игра на нерви. Или на ченгетата щеше да им писне и да вдигнат обсадата, или той да направи „погрешен ход“ годен да се превърне в улика. Всичко това Козела научи от Цея.

Бурятката спеше скрила главата си под възглавницата. Беше топло уютно, навън виеше свирепа карпатска буря, беше шест часа сутринта, тъмно като в негърски гъз, както се изразяваха тарикатите. *Няма край тая шибана зима.* Лениво, под влияние на махмурлука той влезе в банята, избръсна се, взе душ и започна да се облича, когато я чу:

— Заминаваш ли?

— Не ти влиза в работата — неопределено каза той и включи кафеварката.

Боса, в хавлия, Ирина се появи в хола.

— И аз искам кафе!

Разположиха се във фотьойлите, Ирина пусна някакъв диск. Разляха се руски войнишки песни, продукт на последното десетилетие. Въпреки оскъдния си руски език, разпозна чеченската война, или „касапница“, както я наричаха спецназовци. Телефонът на бурятката

иззвъня. Проведе разговор на руски, пълен с пароли. Затвори апарата, допи кафето, запали цигара:

— Облечи се, Джон! Отиваме да празнуваме... нашите са ликвидирали Аслан Масхадов.

* * *

В София беше започнало прегрупиране на гангстерските формации. Маджо и Маргина се бяха изтеглили от бойното поле и бяха оставили луфтове. Природата не търпеше вакуум и някой трябваше да го запълни. Формираха два отряда и двата под командването на Левака. Формално лидери бяха Фюрера и някакъв костинбродски простак, обявил се за Лука Брази. „Опасни и безмилостни животни... — каза Цея. — За тия само куршумът е довод.“

Куришум?... Куришум!... помисли Козела.

— Намерете Малкия плъх, Валери Мишев! Прати го във Варна!

Облече балтона и последва Ирина в антрето.

— Къде? — попита, колкото да каже нещо.

— При свои!

Козела паркираше пред „Фур“, когато на менюто се изписа *Джоана. Мадам Сабат*, изненадан помисли той. Очакваше по никакъв повод и под никакъв претекст да не го безпокоят отрядите на Шин Бет.

— Моля?

— Къде сте, генерале?

— В България.

— Искате да кажете в София?

— Нищо подобно не искам да кажа, мадам. Напротив. Атмосферните условия... скоро няма да се видим, ако това е идеята?

— Трябва да се видим! Днес е вторник. В петък на обед ви чакам в унгарския ресторант. Досещате се какво имам предвид.

— Ще се опитам да дойда! Не давам гаранции. Времето е отвратително, пътищата непроходими.

— Не и за вашия ягуар, Козел — каза еврейката и изключи апарата.

* * *

Завари руска, „блотная“ компания. Масата отрупана с водка, страничните, на които обикновено се играеше покер — пълни с буркани, краставици и всички рибни консерви, които варненския пазар предлагаше.

Млад, русокос „синеглазенкий убиец“, с маскировъчната униформа на командос и барета, килната на тила, пееше, пушеше и пиеше едновременно. Пет-шест души мъже на различна възраст му пригласяха, някои от тях направо мучаха. Пиенето не започваше, то беше в разгара си. Ирина го представи на руски. Не му обърнаха внимание, макар със сигурност знаеха, че такава „птица“, бивш офицер и бивш бандит, играл на всички фронтове, включително на чеченския, предстои да се появи.

Влезе Громов. Не беше по-малко пиан, възбудено агресивен, но познат. Козела почувства облекчение с появата му. Ирина го придърпа на стола, седна до него, Громов му донесе водна чаша водка и побутна пред тях плато с плуващи в олио риби.

— Знаеш какво празнуваме... Гоут? — попита плешивият спецназовец.

— Научих — каза тихо той. — Знаеш ли как се изразяват българите. „За един сватба, за друг...“ — не знаеше как е брадва на английски, направи пауза и каза — ... куршум.

— Hatchet, Козел... — усмихнат, пиански добави Громов, — това е думата, която ти се губи.

Козела нито я запомни, нито беше на урок по английски. Не се въздържа и попита:

— С Масхадов свършват ли неприятностите?

— Ни най-малко... — отговори Громов, — особено твоите.

Козела изтръпна. *Що за намек беше това?* Ирина не му остави време за размисъл.

— Парите на Масхадов са в банката на Доган. Салман Радуев ще дойде да ги освободи или поне ще прати пълномощник. Ако дойде лично, ти ще произведеш „изстрелът на амнистията“. Ако прати пълномощник, твоите хора ще го придружат до срещата с командир Радуев и амнистията ще бъде произнесена там... без значение къде —

Кавказ, Азербайджан, навсякъде... освен в Северна Корея. Нашата война ще свърши, ти ще получиш Георгиевски железен кръст и сто и петдесет милиона. Русия ще бъде твоето убежище. Ако не, ще се криеш като заек от хрътки цял живот! А той минава, приятелю!

— Ти държиш реч? — ядосано я прекъсна Козела.

— Обяснявам истината.

— Твоята истина? Громов?...

— Кажи? — със зачервени очи и дебел език отговори руснакът.

— Кажи на тази измислена китайка да си ебе пътката майна.

Направи ми услуга?

Ирина не даде вид, че е чула фразата, но Громов се заля в пиянски смях.

— Не е здравословно да го превода, Гоут — каза той.

— Отивам да пикая. — Козела стана. — Мисли какво можеш да кажеш, какво — не!

Козела грабна палтото от закачалката във фойето. Прескачайки през две стъпала се измъкна от заведението, запали колата и се понесе към квартирата. Петнайсет минути по-късно той беше струпал багажа на задната седалка, не всичко се побра в багажника и с цигара в устата и водка между бедрата натисна газта. През снежните виелици на февруари се понесе към София.

Ебал съм ви майката съветска, мислеше той. Алкохолът го хващаше. Щеше да е лудост да продължи. *Ще ноцувам в Търговище*, включи CD-то, попадна на баладите на Род Стюарт и с нарастващо чувство за волност, напусна Варна.

* * *

Събуди се с неясна тревога. Беше тъмно, но светещият циферблат на часовника показваше четири и половина, средата на нощта. Спеше в мотел „Рай“ край Търговище. Козела запали лампата, но когато пушна крака на пода, застана очи в очи с бурятката.

— Как се озова тука, гад съветска? — прегракнало попита той.

— КГБ, Козел! — отговори тя. — Иди пикай, наспи се. Чака ни работа.

Канадското семейство Джон и Айрини Кофин се регистрираха в хотел „Хилтън“, изядоха по един хемендегс, беше едва десет и половина сутринта и се заключиха в апартамента. Козела имаше нужда от сън, но азиатката изглеждаше свежа, като току-що разцъфнал лотос и сексуално агресивна като разгонена невестулка. С първата водка Козела преодоля умората, изпадна във „фалшива бодрост“ и се поддаде на сексуалния ѝ бяс. После Ирина се скри в банята, той се обърна по корем и зари нос във възглавницата. Събуди се в пет следобед. Беше тъмно, топло, бурятката я нямаше. Козела взе бърз душ, постара се да добие „канадски шик“ и слезе в лоби бара на хотела. Ирина пиеше кафе с мъж на неопределена възраст, скъпо облечен и видимо притеснен. Козела го разбираше. Не беше единствен, който се притесняваше в присъствието на тази жена. Когато седна при тях, Ирина каза спокойно, делово и дори отегчено:

— Председателят на Популярна банка, господин Асен Гогов. Работи за нас.

— Банката на Доган? — по-скоро като констатация, отколкото като въпрос каза Козела.

— Не само... — каза Гогов, разпускаяки възела на вратовръзката си. — Част от финансовите операции на ДПС наистина минават през нас.

— Държите личните авоари на Доган?

— Поверителна информация...

— Гогов... — на български каза Козела, — на кръста ми виси един поверителен револвер „Глок“. Чувал ли си тази фирма? Американската полиция я взе на въоръжение.

— Заплашвате ли ме, господин Кофин? — започнал да се поти, попита президентът на Популярна банка.

— Разменяме поверителна информация! Вашата банка обслужва капиталите на Доган?

— Да — глухо отговори Асен Гогов.

— Айрини — на английски продължи Козела, — няма да ви преча.

Отиде на бара. Информацията на бившето КГБ беше достоверна, останалото — работа на бурятката. Пиеше втората водка, когато Ирина седна до него.

— Кога?

— Ще следим движенията на парите — беше отговорът. — Барман... — провикна се Ирина, — малък „Джак Даниелс“ без лед... и минерална вода!

* * *

Прословутият убиец на дон Корлеоне, Лука Брази, се казваше Луко Брезнишки и беше типична карикатура на мутра, започнал кариерата си като магистрален крадец по шосето Петрохан-Костинброд-София.

Пред ресторант „Форум“ почерня от джипове, мерцедеси, БМВ-та и мутри, но в заведението влязоха само Цея и костинбродският простак. Козела кимна на Цея да седне и втренчи мътните си очи в младия разбойник.

— Ти ли си Лука Брази?

— Аз, батенце! — угоднически с тънък, писклив, женски гласец каза тази планина от мускули.

— С колко души разполагаш?

— С отбора на Гърка, батенце. Целият състав мина при мен.

Батенце, идиотско обръщение! Козела беше достатъчно раздражен, че и милорд да го наречеше, отношението нямаше да бъде по-различно.

— Нали знаеш, че маймуните са под отчет? — глухо попита той. — Или си въобразяваш, че можете да играете зад гърба ми?

— Не, батенце, сакън! През акъла ми не минава!

— Ще видим... — неопределено каза Козела. — Излизаш, разпръсваш отбора и никакви демонстрации на сила, Лука! Ще се събирате на акция и само когато аз кажа. Ясно ли е?

— Да, батенце.

— Изчезвай! Останалото от Цея.

С кимане и поклони Лука Брази се измъкна от „Форум“, мутрите се намятаха по колите и с мръсна газ напуснаха паркинга.

— Що за изроди, мама му стара — като на себе си каза Козела щом остана сам с момичето.

— Вие ги създадохте, генерале! Ако не ви харесват, внесете ватиканска гвардия от Швейцария.

* * *

Фюрера беше противоположната крайност, имитация на новата карикатура, иронизиран в пресата като „добре облечен бизнесмен“. Всичко по него беше екстра класа, от вратовръзката на Клайн, през костюма на Армани до обувките на Бруукс. На ръката му светеше тежък „Ролекс“. От джоба си извади оказион „Кавеко“ и с педантични печатни букви написа името и телефонния си номер върху касовата сметка на заведението.

— Нямах ли визитка, момче? — каза Козела.

— Нямам, няма и да имам — отговори Фюрера, но Козела беше забравил въпроса си и не му обърна внимание.

— Слушам те, момче!

— Не ме наричайте момче, господин генерал! — каза бившият щангист, който по-скоро приличаше на метросексуален манекен.

— А как ще благоволиш да те наричам, момче? — остро попита Козела.

— Както искате — Петър, Гогов или може да ползвате и „ник“-а — направи пауза, — искам да кажа прякора. В нашите среди съм известен като Фюрера.

— Ти ли си измисли този грандомански прякор, момче? — продължи да пита Козела. — Сериозно ли си въобразяваш, че можеш да ме стреснеш с тая идиотска титла?

Петър Гогов информиран, че има работа с опасен и ръбест характер, беше приел роля на цивилизовано, християнско смирение, не само нетипична, но дори комична за средите, от които произхождаше.

— Нямам намерение да стряскам легенда като вас, господин Козел! Напротив — дошъл съм да изкажа респект и уважение.

— Много американски книги четете, момчета! Много тъпи екшъни сте гледали. Забрави, „Козел“! Употребяваш ли още един път този прякор, сърди се на себе си. Искам бавно да ми разкажеш всичко. Наличен състав, явки, оръжие, канали. Поименно всички полицейски и митничарски ебалници, които играят за теб.

— Записвате ли ме, господин генерал?

— Имам услужлива памет! Започвай!

Фюрера преглътна и тази обида, преглътна и останалите, които се наложи да изтърпи в следващия един час. Но му предостави истинска армия. Трябваше да се стегнат редиците, да се замести Скорпиона. Това щеше да свърши Левака, а Козела можеше да „докладва“ на претенциозната си съпруга.

— Разполагаме с още три хиляди цеви, разпръснати по три хоризонтала. Видин-Силистра, София-Варна, София-Бургас. Беше четири и половина, когато го направи.

— Отлично — каза бурятката, — още един въпрос и цикълът е затворен.

— Кой, по дяволите? — ядосан от непрекъснатите й претенции каза той.

— Не се прави на наивен! — възряла зелените си блестящи като изумруди очи в него изсъска тя. — Трябва ни Аберман! Незабавно!

— Ставаш нахална! Аберман? Той е гаранцията, че Громов няма да ми пръсне главата.

Ирина се облакът на масата:

— Ще бъда откровена, Козел! — Вече не Джон Кофин, отново беше българският бандит, бивше ченге и наемен убиец. — Централната власт в Москва има проблеми с международни и правозащитни организации, Червени кръстове, Червен полумесец и други идиотски неправителствени сдружения. Киев, Кишинев, Джелалабад, Абхазия, Северна Осетия, Кабардино-Балкария, навсякъде се стреля по наши кадри, а ние нямаме право нито да ги финансираме, нито да ги въоръжаваме. Щом Центърът е пасивен, действат перифериите. Към тези страни ще потече руско оръжие, българско производство, закупено с руски пари на вашия пазар с азиатския кокаин, който ще убие производителите си. Това ще свършим ние — Аберман, Громов и аз.

— Така ли? — изкуствено наивно попита Козела. — А моята роля каква е?

— Не в миманса! Доган, съдържанието на Популярна банка с все трезорите. Това ще свършите ти и вашите мутри. Ще ти осигурим апартамент на улица „Арбат“ и пожизнена пенсия. Стига, Козел, омръзна ми от балкански хитрости. Кога ще ми предадеш Аберман?

— Никога! — каза Козела.

— Грешен отговор.

В апартамента влязоха четирима руснака. Знаеше ги от „Фур“. Бяха проникнали през охраната на хотел „Хилтън“, бяха се качили на етаж и отключили вратата.

И администрацията ли е тяхна? мислеше развеселен Козела, когато зад тях се подаде плешивата глава на Громов.

— Здравей, Козел!

— Здраве, Вимпел! Не се радвам да те видя!

— И аз — кимна Громов. — Знаеш ли някаква молитва, Козел?

— О, да.

— Кажу ми я... за последно...

Усмихнат, разтегнал оперираното си лице, Козела изстреля единствената руска псувня, която знаеше:

— Еб твою мать, у хромого сапожника...

Повече не помнеше.

VI

Ако имаше проблем за решаване, той се намираше в друго астрално поле. Не беше действителността тази, с която трябваше да се справи. Какво е халюцинация, кое сън и кое реалност. Всичко се смесваше в сиво-виолетова мъгла, стелеше се и пред очите му и навътре в дълго тясно помещение.

Жив ли съм, сънувам ли? Козела опита да се оципе. Мускулите му не работеха, не успя да повдигне ръката си. *Мъртъв съм!* помисли и отново пропадна в мъглата.

Спомни си онова лято край Лесидренската река, горе почти в изворите „Топля“, когато баща му донесе плик от военното комендантство. Беше разпечатан, без марка, но с ясно указание: „Явете се на донаборна комисия в МВР Ловеч — Окръжна дирекция на Народната милиция“. После отново видение, синовете му бяха от другата страна на границата, там при хълма и се готвеха да излязат от прикритието си, когато започна стрелбата.

Отново го отнесоха вихрите на съзнанието. Засадата на Нерон, на Доди Беров. *Болен съм!* Не чувстваше тялото си, което преведено значеше „мъртъв“.

Вихри... Тъпата развратница Поли, майка на синовете му, Оливия... Флора...

Какво става, да му ебеш майката? уморено мислеше той. *Някой прожектира мръсния филм на кървавото ми минало?*

Направи усилие да вдигне ръката си, мускулите му отказаха. Осени го друга мисъл: *Аз съм дрогиран... Кой... защо?* Мъгла. Чу далечен шум, някой отвори, затвори врата, в далечината изляя куче, чуха се гласове, мъжки и неясни. После всичко стихна.

Къде съм? Сънувам, мъртъв или дрогиран?

Унесе се. Събуди се два часа по-късно, нямаше чувство за време, още по-малко за пространство. Устата му беше пресъхнала, пикаеше му се. Тръпки лазеха по тялото му, но студ не чувстваше.

Какво става наистина? Опита да се отърси от кошмарите като куче от вода. Размърда главата си... като че ли успя, отвори очи, беше тъмно. *Ей?* извика. Глас не излезе от устата му. Направи опит да се ощице. Успя. Макар и слаби, функциите на мускулите му се възвръщаха. Надигна се в леглото. Че лежеше върху нещо му беше ясно, но дали е легло... Абсурд, не помръдна.

Отвориха врата зад тила му и запалиха лампа. Изпита остра болка от светлината. Като че ли му прерязаха очите с нож. *Жив съм!* затвори очи и зачака.

В стаята влязоха мъже, започнаха разговор на руски. Козела излезе от комата. Беше в плен на Вимпел и лежеше в импровизираните им затвори, кой знае къде из страната, ако въобще беше в България.

— Козель... — обади се дълбок, басов глас. — Чувате ли?

Козела кимна, поне предполагаше, че е успял.

— Знаете ли къде се намирате?

— Не — отговори той, но не чу гласа си.

Намеси се Ирина:

— Рано е, момчета! Едва ли ще е готов преди сутринта.

Ноц! помисли Козела. Това беше последната му констатация преди да припадне в полусън, полукома.

Събуди се вързан. Прозорците бяха затворени, но зимното слънце играеше по лицето му. Беше студено, пикаеше му се, устните му бяха като залепнали с туткал. *Ей!* провикна се. Чу гласа си. След малко се отвори вратата.

— Добро утро, г-н Кофин! — на английски каза някой. — Добре ли спяхте?

Козела не виждаше лице, но предполагаше, че говори с млад убиец на Вимпел, който се криеше зад тила му.

— Пикае ми се, пие ми се вода, главата ми се цепа. Имам нужда от тоалетна, вода и аспирин.

— А от курва? — иронично попита гласът. — Момент г-н генерал, ще видя с какво разполагаме.

Появиха се двама руснаци, хванаха го под мишниците и го замъкнаха в банята. Козела беше облечен — установи го, когато застана пред огледалото. Краката му трепереха, но го държаха, застарялото му хлътноло лице беше бледо като восък и изпито като смъртна маска. Единствено очите му горяха трескави. С огромни

усилия смъкна панталоните си, седна на чинията и се изпика като жена. Подпря лакти на колене и скри глава в длани. Наближаваше края. Ако не го убиеха руснаците, животът му просто щеше да свърши. В огледалото виждаше, че е изчерпал и последните си резерви и че освен инат и любопитство, нищо друго не го свързва с живота. Свали сакото, вратовръзката, ризата, малко по малко се съблече гол, изрита дрехите при вратата, с мъка се дотътри до ваната, седна и пусна горещата вода.

— Вимпел! — изкрещя той.

Вратата се отвори, появи се Громов и охраната.

— Ей, мужик! — Козела се изхили. — Преведи ми: „Еб твою мать у хромога сапожника“.

— Възпей о, музо, гневът на Ахила, синът Пелеев... — отговори Громов. — Искаш ли нещо, Козел?

— Ако ще мра, да мра като пич! Аспирин, силно двойно кафе и музика. Рокендрол, аренби, соул... да не ми пуснете някакви шибани руски частушки... И се махай!... Громов?...

— Кажете, г-н генерал?!

— Китайката... Имам нужда от теляк и свирка. — Шегата му се стори забавна, прихна в нервен, налудничав смях. Въобразяваше си, че от години за пръв път го спохожда истинско веселие.

Влезе Ирина.

— Как си, Джон? — попита тя, знаейки, че е зле.

— Отлично, мисис Кофин. Какво има за обед? — прав под душа попита той.

— Разпит. Дойде часът на истината и в прекия и в преносния смисъл. Долетя от Москва в твоя чест.

Ирина прекоси банята и спря крановете на водата.

— Облечи се! Ще се явиш пред Комисията. Днес се решава съдбата ти!

— Комисията? Това ми мирише на Коза Ностра.

— Има всякакви комисии — каза Ирина и излезе.

* * *

На кой му приличаше този дебелак? Плешиво прасе със златни очилца и малки свински очички, потънали в сланина. Така изглеждаше

вездесъщият представител на Комисията. Но нещо дразнеше любопитството му и Козела се вгледа втренчено в седящия мъж. Корем, висящ до коленете, крачета, които по никакъв начин не могат да се кръстосат, мъжки достойнства, които могат да бъдат видени само със система от огледала. Такава карикатура представляваше човекът, чието присъствие би трябвало да ужасява или поне така си мислеха убийците на Вимпел. Разбира се, срещу него седеше Хрушчов. Помладите едва ли помнеха тази болшевишка птица, но Козела живееше отдавна. Точно така... Никита Сергеевич Хрушчов.

Козела седна на посоченото от Громов място и впери наглите си очи в руснака. Враждебни, студени, но едва ли щеше да впечатли събеседника му.

— Генерал Иван Милетиев? — Добре школуван баритон, приличен английски, във всеки случай по-добър от неговия. — Вие ли пращате чеченците срещу генерал Алкалай?

— Аз — кимна Козела. — Аз застрелях Николай II, аз превзех Зимния дворец, аз убих генерал Джухар Дудаев.

— Генерале, гледате американски филми и знаете всеизвестното клише: можем да изтръгнем истината по лесния или по трудния начин. Подходът ще изберете вие, средствата — ние. Съветвам ви да не жонглирате с думи и да си спестите чувството за хумор. Ей богу, никаква работа няма да ви свърши. Човешката психика е слаба, колега! И най-коравите момчета имат естествен праг на болкотърпимост.

— Известно ми е — кимна Козела. — Казвали ли са ви, че приличате на Хрушчов?

— Многократно — отговори руснакът. — И така, генерал Милетиев, вие ли пратихте убийци на Алкалай.

— Не — отговори Козела.

— Окончателен отговор?

Козела кимна.

— Вижте, господин Комисия, не знам истинското ви име и едва ли ще го науча, но искам да се уточним. Първо — няма да ви предам Аберман. Той е моят пасаван за живота. Второ — няма да ви робувам. Ако ни съвпаднат интересите можем да ги включим в обща мисия, но обща кауза нямаме и няма да имаме. И последно, г-н Комисия, ще се изненадате колко е висок моя праг на болкочувствителност и колко малко държа на живота. Действайте както искате!

— Щом не цените живота си, защо пазите Аберман или пасавана си, както го наричате?

— От гордост — отговори Козела. — Аз съм честолюбив грандоман, господин Комисия! Сам ще се убедите.

Дебелият емисар на Москва свали очилата си и потърка уморено очи.

— Щом издържате на болка, господин генерал, да проверим термичния ви праг. Студът и жегата са старо оръжие. Ползвала ги е Светата инквизиция.

Руснакът подпря късите си ръчички на масата, изправи се тежко и с разклатена патешка походка напусна стаята за разпити. Когато останаха сами, Громов го погледна тъжно, и процеди през зъби:

— Глупак! Сърди се на себе си!

* * *

Какви ли чудесии не беше чувал за човешки възможности. Стюардеса беше падала сред петхилядниците на Андите и беше оживяла след дващестдневен унес. Журналистите го наричаха преход, но Козела знаеше, че не можеше да бъде друго освен полусънно състояние.

Някакъв водолаз беше изплувал от авария с батискаф от 1000 метра под водата при 100 атмосфери налягане.

Корабокрушенец беше живял дващестина дена на една дъска между Ямайка и Малките Антили в компанията на тигрови акули.

И всичко от прословутата воля за живот. Като че ли има нещо смислено в живота, да еба мама му? Козела чакаше да види що за изобретателност ще проявят от Вимпел. Съблякоха го, събуха го бос, намокриха ризата му, поляха пода на банята с вода, разтвориха врати и прозорци и го оставиха на течението. Затвори очи и зачака края. *Не мъчение, екзекуция!* Ако не умреше първия половин час от инфаркт, в следващия щеше да го довърши скоротечна пневмония. *Ебал съм му майката на тоя свят!* без увереност си каза той и опита да се отпусне. Навремето ходеше да гледа хоккейни мачове и тогава неговия колега Симеон Плъха се опитваше да го научи на този номер: „Отпусни се и забрави студа. Успееш ли да забравиш, ще изчезне“. Минаха 5–10

минути, започна да се вкочанява, тялото изтръпна, ченето трепереше, започна да се тресе, после не помнеше. Дойде на себе си доста покъсно, не можеше да определи време. Лежеше гол във вана с хладка вода, но от крановете шуртеше горещата и повишаваше температурата. Студа излизаше от тялото му бавно, по същия начин по който се беше и промъкнал. Затопли се, тялото му се успокои, обзе го нещо, което много напомняше блаженство, поне ерекцията подсказваше това.

Влезе Громов:

— Колко процедури си готов да понесеш? — попита той, сядайки на перваза на ваната.

— Колкото се налага. — Козела знаеше, че говори глупости.

Громов поклати глава.

— Следващия сеанс ще е летален! Възрастта има предел.

— Никога не я забравям, Вимпел! Затова съм жив.

— Дай ни Аберман! Имаш честната ми офицерска дума, че това ще бъде края на мъките.

— Майната ти, Вимпел! Аберман е моят пасаван.

* * *

След третия сеанс в стаята влезе Ирина. Че беше стая нямаше съмнение. Легло с чаршафи, юрган, спуснати завеси на прозорците. Все още трепереше сгъшен в завивките, когато бурятката застана над него.

— Загубил си девет килограма лично тегло, Джон. Колко време смяташ, че ще издържиш?

— Колкото се налага — стараяйки се да владее гласа си, отговори той, — после ще се оттегля в мир.

— Това неминуемо ще се случи, ако продължиш да упорстваш!

Козела смъкна завивките под брадата си.

— Ти си моя съпруга, нали... Айрин Кофин?...

— Да.

— Донеси ми цигари и водка. После кажи на Хрущов да си ебе пътката майна! — На английски тази ругатня звучеше „Да се шиба в кървавия гъз“. — Но цигара и водка ми дължиш, скъпа!

Ирина се върна с бутилка водка, минерална вода и цигари. Надигна се в леглото и видя ръцете си. Наистина беше станал кожа и кости. Организмът му се беше самоизяждал, борейки се за оцеляване.

— Така ли изглеждаха лагеристите в Гулаг, Ирина?

— Аз съм родена след смъртта на Сталин, Джон! — хладно отговори тя. — Осъден на смърт — чаша ром и цигара под бесилото... Такъв етюд ли разиграваш?

— Схвани го както искаш — отговори Козела.

Глътка водка, две-три вдишвания на тютюнев дим и падна замаян на възглавницата.

— Застреляй ме, Ирина! — отегчено каза той. — Направи ми тази услуга!

— Не е във властта ми! — Ирина излезе от стаята.

Козела пусна краката си и седна в леглото. Изправи се с мъка и залитайки стигна до банята. За бягство беше наивно да мисли. Дори да имаше откъде да избяга, нямаше сили да го направи. Банята беше без прозорци. Козела седна на тоалетната чиния и се замисли: *Ще ги преоба тези шибани руснаци! Ще им се измъкна!...*

Обходи банята, не намери нищо, с което би си прерязал вените, още по-малко медикаменти, които при предозиране ще го откарат в света на „вечния покой“.

Върна се в стаята, седна на леглото, запали цигара, изпи водката на екс. *Ще се ликвидирам със спирт по руски!* беше последната му мисъл. Вместо да умре — припадна.

Събуди се на системи. Опита да се размърда в леглото. И ръцете, и краката му бяха приковани с каиши. *Никой не убива болен осъден,* помисли и се разсмя на глас. Вратата се отвори.

— Громов?... — Готвеше се да го изругае, когато школуваният баритон на дебелака го прекъсна.

— Хрущчов, генерале!...

Стаята се напълни с офицери на Вимпел. Някой поднесе стол на дебелака и той се отпусна тежко срещу него.

— Как сте?

— Възкръсвам.

— Надявам се! — сериозно каза дебелакът. — Оправяйте се, генерале, работа ни предстои!

Излязоха, някой угаси лампата и в стаята стана непрогледно.

— То било нощ... — самоиронизирайки се каза гласно и затвори очи.

Нямаме работа „Хрущов“... , помисли, преди да се унесе в дрямка, обща — в никой случай!...

* * *

На другата сутрин влезе медицински екип. Суховат доктор с рогови очила го прегледа. Поставиха го на ехограф, да се разкисне в банята и отново го вързаха за леглото. Включиха системите през абокатите. Тогава чу музика. Срещу него беше инсталиран телевизор. На чаршафа до ръката му беше оставено дистанционно, а музиката, от телеканал — VH1, която и той ползваше, ако не гледа програмите на National geographic, History или новините.

Започваше „второ действие на пиесата“. Беше кукла в марионетния спектакъл и предпочиташе да слуша кънтри, отколкото да трепери на февруарския студ.

Когато се събуди, завари „Хрущов“ да седи срещу него. Бяха сами в стаята.

— На какво дължа високото благоволение... — Козела направи пауза, натърти, — Хрущов...

— Казвам се Сергей Юлаев! — отговори руснакът. — Нямам нищо против да ме наричате както намерите за добре, но истинското ми име е Юлаев.

Къде беше чувал тази фамилия? Не беше от разпространените, но му беше направило впечатление.

— Юлаев — замислено повтори Козела, — дразни слуха ми?

— Разбираемо — кимна руснакът, — беше Leed news. Не аз прочух това име. Мой роднина опита да извърши преврат 92-ра година.

— Юрий Юлаев? Спомням си тези събития... — после и двамата млъкнаха.

— Религиозен ли сте, генерал? — попита Юлаев.

— А, вие, болшевик?

— Не!... Не съм и демократ в класическия смисъл на думата. Винаги съм бил под пагон, а това лишава от право на избор, и самоинициатива.

Козела се замисли. *Какво искаше от него този руснак?* Такъв разговор водеха приятели в кръчма или случайни хора, които се опознават.

— Не съм религиозен, господин Юлаев. Роден съм в православно семейство, но тогава господ не се котираше. И аз бях под пагон — после направи дълга пауза. — Докато мина на другия бряг.

Юлаев остави без последствия тези думи.

— Какво ви крепи, генерале? Държете се като фанатик, загиващ за правата вяра.

— Случайно... — каза Козела — нямам желание да оставям фалшиви впечатления.

— Генерал Милетиев... — каза руснакът, загледан във върховете на обувките си. — Мога да изпитвам симпатии и уважение към вас, може дори роден брат да сте ми, но ако от мен се иска да изтръгна истината и не го направя, ще изпадна във вашето положение. Разбирате ли ме?

— Естествено... — кимна Козела. — Мръсни професии, Юлаев, такива са правилата. Както виждате не се сърдя. А и да се сърдех, това нямаше да свърши работа нито на вас, нито на мен. Вършите си работата, аз действам както ми подсказва интуицията.

— Лишен сте от възможности, Козел! — За първи път руснакът употреби този прякор. Опит за сближаване, плах, дискретен, многозначен, но все пак някаква откряната врата. — Нямате възможност да действате, нямате своя воля, нямате право на решение. На какво разчитате, генерал Милетиев?

— На здравия разум! Няма да ви дам Аберман. Умра ли, шансът да се докопате до него е нулев. Имате теоретически възможности, но минимални. Не знаете как изглежда, нито къде се крие. Може да е под носа ви и никога да не научите кой е. Това не е празна фраза. — Козела повиши глас: — Аберман е моят пасаван за живот. Предам ли го, ще ме убие, издържа ли, ще се върнете в изходна точка. Нямате полезни ходове, господин Юлаев... Най-умното...

— Слушам — кротко каза руснакът.

— Заповядайте да ме развържат... да ми донесат цигари... водка. Усилете охраната, но престанете да се държите като касапи. Нямам сили да избягам, колега, но със замаяното ми съзнание имате шанс да

стигнем до обща истина. — Козела тръсна глава. — Говоря глупости... до обща идея.

— Ако откажа? — попита Юлаев.

— Ще се върнем на кота нула.

Юлаев се замисли. Ако имаше готово решение той се постара да го представи като трудно и едва ли не превишаване на правомощията си.

— Добре! — Дебелакът се надигна с мъка и тръгна към вратата. — Да видим докъде ще ни доведе християнското милосърдие.

Десет минути по-късно в стаята влязоха Ирина, Громов и двама офицери от персонала. Донесоха вълнен халат, чехли, оставиха на ролковата маса водка, вода, цигари и две кани с кафе и чай.

— Джон — каза бурятката, — от партньор започваш да се превръщаш в пациент и грижа!

Громов наблюдаваше суетнята.

— Как си, Вимпел? Изглеждаш мрачен?

— Писна ми от теб, Гоут! — мрачно отговори той. — С удоволствие бих ти пръснал мозъка!

— Така ли? Тогава седни да пием по една водка... аз черпя!

* * *

Стрелбата започна същата вечер. Козела се заблуди, че небето се бунтува, после се сети, че на края на февруари е наивно да очаква гръмотевични бури. Гръмнаха ауспуси, но зачестиха и започнаха да се приближават. Нямахше съмнение, битката беше започнала. Кой срещу кого стреля. Долу по етажите се водеше стрелба. По откосите установи, че е в сравнително висока сграда и най-малко на третия етаж. Започна да чува гласове и разбра, че руснаците са нападнати.

Става интересно! Козела седна в леглото и доля последната чаша от еднолитровата водка. Пиеше цял ден. Измъкна системите от абоката, запали цигара и зачака. Каквато и да беше битката, все някой щеше да спечели.

В стаята влезе Хакел.

— Здравей, Козел... Стягай се!

— Радвам се да те видя, жид пърхатый! — пьянски усмихнат каза Козела. — Колкото Моисей долините на Ханаан.

— И мъртъвците имали хумор — злобно каза Хакел. — Обличай се! Трябва да напуснем страната.

— Страната ли? Къде сме на майната си?

— Сърбия! Кой друг пее в един хор с руснаците? Побързай, хеликоптера ни чака.

Козела нямаше нужда от ново подканване. Започна да се облича.

— Избихте ли „Вимпел“?

— Редниците... Шефовете ще вземем с нас.

— Азиатката?

— И нея... Действай, Козел, нямаме време!

— Готов съм. — Едва се крепеше на краката си и не само че не беше готов, май имаше нужда от носилка. — Дай ми оръжие.

— Играчките после, момче! Влезем ли в хеликоптера ще ти зачисля бордовата картечница.

Хакел го избута пред себе си и угаси осветлението.

— Как ме откри, Джон!

— Подслушване на ефира, Козел. Аберман свърши работата. Това копеле е гений!

VII

— „Чопър и патето Яки“? Кой помни тези анимационни герои бе, откачено копеле? Сега Спайдърмен е демоден.

— Кой купува кокаин? — попита Аберман. — Хора с възможности? Те не са на двацет, дори на трийсет години. Именно в това се състои ноу-хауто.

Козела се замисли. Влад Аберман беше прав както винаги, но беше и недипломатично и неизгодно да го признае.

— Какво е съдържанието? — попита той, колкото да каже нещо.

— Пет грама кока и един грам глазура. Ванилия, захар и боя. Пискюлите са твоя работа!

Козела беше поръчал 400 000 мартеници при мутрите. Беше ги поръчал на Цея, тя на един от новите артисти, които не беше виждал лично. Някой си Демби. Навремето този прякор се употребяваше за затлъстели момчета. Всичко се беше променило до толкова, че не знаеше вече каква символика се ползва.

— Сигурен ли си, че ще има пазар? — попита Козела.

— Не — отговори Аберман, — пазара ще осигуриш ти. Аз мисля, ти действаш. От първобитнообщинния строй до ден-днешен съществува разпределение на труда.

Козела беше слаб, изнемощял, криеше се зад побелялата си старческа брада и имитираше, че се преструва на болен. А беше. Въпреки усилията, които полагаше, витамините и хапчетата, които пиеше с шепи, все още коленете му играеха и кантара не го обнадеждаваше. За две седмици беше възстановил половин килограм, а му трябваша поне още десетина, за да излезе от натрапената роля на унизително грохнал старец.

— Добре, Влад — каза той. — Ще пробвам, но нямам доверие на пазара. Тези, които ще продават мартениците трябва да крещят „Купете си кокаин, за да бъдете бели и червени като...“ как ги нарече... пискюлите.

— Аз бях дотук — каза евреина. — Искам да ме заведеш на топло, открито и с курви. Стига съм ти робувал!

Старата кримка се усмихна — и той имаше нужда от същото. Курвите му бяха излишни, но от лято и свобода се нуждаеше неистово.

— Ще пътуваме заедно, Влад. И аз напускам кочината. Искаш ли един бонус?

— Какъв? — попита разсеяно младокът, който приближаваше трийсет и петата си годишнина.

— Руснаците изпратиха една от най-мощните си бригади за теб. Смъкнаха ми кожата, за да те предам. Не го направих, не защото те обичам и те ценя кой знае колко. От чист егоизъм — схващаш, нали?

Аберман кимна.

— Като излезем на светло ще ти кажа подробности. Предлагам да участваш в едно „мокро предприятие“.

— Убийство! — панически възкликна Аберман.

— Не, глупако! Знам каква е разликата между намерения и възможности. Възмездие! Трудно се ориентираш. — Козела се хвана в словоохотливост и сам се подразни от старческото си бърборене. — Искаш ли да присъстваш на екзекуция?

След дълго мълчание Аберман попита:

— Имам ли право на избор?

— Разбира се — каза Козела, — това е предложение, не заповед.

— Не, Козел! Имам молба! Готов ли си да слушаш?

— Казвай!

— Не ми обяснявай кои са паднали под ножа и от какво си ме отървал. Не го прави от егоизъм! Не искам да сънувам кошмари.

Козела кимна и стана.

— Добре! Пригответи се! В понеделник летим на юг.

Евреинът е евреин и любопитството — любопитство. Едното понятие не е в конфликт с другото, а двете превръщат евреина от редови член на етнос, в един от тези, които владеят света.

— Козел?

— Кажете... — Беше завит с одеяло и се готвеше да спи. В самолета се въртеше „Първа кръв“ със Силвестър Сталоун и хвърляше по някой поглед върху мачизма на академията по престъпност, Холивуд.

— Колко души? — тихо попита Аберман.

Козела знаеше какво се крие зад въпроса, но въпреки това перверзно го измъчи:

— Какво имаш предвид?

— Колко души? — все по-тихо звучеше гласът на Влад.

— Говори като човек. Колко души какво? Аз не съм гадател.

Аберман се надвеси над него.

— Колко души екзекутира? — шепнешком попита той.

— Шест милиона. От Аушвиц през Бухенвалд до Лидице, сумарно горе-долу толкова. Време е да осребрим чека...

Затвори очи и обърна глава към илюминатора. Влад Аберман мълча до Лимасол. Козела знаеше, че въпросите напират в него, но нито отвори очи, нито имаше намерение да задоволява любопитството му. Двата мислеха за екзекуцията. Беше проведена в един измислен град наречен Нови Искър, бивша Кумарица, но Аберман беше загубил всякакъв шанс да научи подробностите.

* * *

На двацет и седми февруари сергии и стокови борси, книжарници, улични павилиончета и будки бяха залени с анимационни герои, патето Яки и Чопър.

Мартеници. Това беше върхът на кича, но една много далновидна търговска операция. „Посветените“ прекупвачи знаеха, че артикула представлява контейнер за кокаин. Това беше ноу-хаут на юдейския измамник. Пазарния ефект надхвърли най-романтичните представи на бандитите.

До трети март температурата рязко скочи на десет градуса над нулата и водни стихии заляха държавата, а черният пазар реализира близо тринайсет милиона евро чиста печалба.

— И те доволни, и ние! — каза Левака по телефона.

Козела нямаше нужда от пари, спокойствието беше достатъчно.

— Как са жениците?

— На пост и молитва в зандана.

Беше предоставил къщата на Левака и Цея и държеше в личния си затвор, строен по времето на Нерон Вълка, бурятката, Громов и карикатурата на Хрушчов, който твърдеше, че се казва Юлаев. Козела

се готвеше да провери достоверността на това сведение. Достатъчно беше да скрие Аберман от алчните, навъдили се като гъби след дъжд банди, после щеше да изтъргува свободата си срещу тайнствения руснак. После, напролет, когато се появят кокичетата. *Романтичен идиот!* помисли той, разбутвайки евреина.

— Хайде! Афродита ни чака.

Кацаха в Кипър, острова на Афродита, да се прикачат на самолета за Казабланка и през Йоханесбург за Претория. Чакаше ги дълъг път. Козела не бързаше. Трябваше да яде, да спи, да възстанови част от теглото си, силите си, а те ставаха все по-малко с годините. Общо взето не знаеше какво му предстои, но знаеше, че бяга. Целият му живот беше нескончаемо бягство. Щеше да е наивно, ако кажеше, че не е свикнал. *Свиква ли се?* Разтърси за втори път евреина. *Не, не се свиква. Животът на бежанеца е низ от несъвместими пейзажи и отвратителен коктейл от сблъскващи се аромати. Никой не яде торта „Гараш“ в тоалетната, никой не се излежава на морския бряг в смокинг и или ако го прави, това е според жалката принуда на нещастната си съдба.*

* * *

Не го свърташе. Беше скрил евреина в „Петер Бота Дам“ — в Претория. На другия ден щеше да го прибере. Но на другия... Чакаше да стихнат шумовете на къщата и Флора да прекрати поредния скандал с Осип. Отвратителен растеше хлапакът! Беше един и деветдесет висок, културист, и нагъл като всеки разхайтен келеш, който не си е заслужил благосъстоянието. *Осип не е моя грижа*, разсеяно мислеше Козела, преодолявайки смазаното си от изтощение и път тяло. Имаше нужда от нещо ободряващо. *Енерджи!* Гласовете замлъкнаха, чу тихото ръмжене на мотор. Осип беше купил от okazjiон „Остин Мартин“ — легендарната кола на Джеймс Бонд, която се намираще трудно и трийсетгодишна стигаше цената на ново Ферари. Когато колата заглъхна по алеята, зачака Флора. Мина половин час, молдовката я нямаше. Отиде да я потърси. Завари я да спи на един от фотьойлите, подпряла брада на длан и с такова отчаяно изражение, че

му домъчня за нея. *Съзнава ли какъв изрод отглежда*, помисли той, преди да се качи в стаята. *Едва ли!*

Осип се беше свързал с филиал на скинхед и беше активен член на африканерската организация „White flag“, зад която се криеха убийци, наркотрафиканти и всякакви престъпници, които прииждаха от цял свят в южноафриканския съюз и позовавайки се на либералните закони на страната, безчинстваха неуморно. Козела знаеше това. Срещу „White flag“ действаше мощна и подмолна организация на мюсюлманските тигри или „сигхи“ както ги наричаха. Сбирщина от Индонезия, Малайзия, Пакистан и всякакви други не бели, но не и черни отрицатели на Кръста. Не му пукаше как ще приключи конфликта между тези структури и още по-малко го интересуваха логиките им. По-важно беше той да е далеч от Претория, когато рязаните нападнат дома му, за да търсят Осип. Чувстваше се парцал, краката му трепереха, ръцете му едва вдигаха куфарите. А някога беше силен мъж. Разтвори багажа си и онемя. Върху ризите, в един найлонов плик се мъдреха петдесетина мартеници. Козела отвори плика, извади опаковка, разчупи ги и изсмърка съдържанието. За първи път пробваше кокаин, но някога за първи път беше любил жена, после за първи път беше убил човек. Винаги, във всичко има първи път. Практиката показваше обаче, че има ли първи път, никога няма последен.

Сутринта валеше като из ведро, започваше есента в тази част на света. Флора внесе две кафета и ги остави на масата.

— Може ли да поговорим, Йон?

— Разбира се — каза той. Гласът му звучеше старчески. Беше „опънал“ втора магистрала.

— Безпокои ли те нещо?

— Осип — каза тя и приседна до масата. — Сложи го под контрол, Йон?

— Под контрол? Как да те разбирам?

Флора направи дълга пауза.

— Къщата е пълна с оръжие... общува с опасни момчета, а му липсва опит. Той не е сървайвър^[1].

— Какво те кара да мислиш така? — каза той, знаейки какъв разговор ще се води.

— Той не си ти, Йон! Ползва твоите пари, твоята протекция, но не притежава качествата ти. Ти си войник и победител, той е глупак и жертва, но не го съзнава.

Козела се замисли. Да отстрани Осип, „да го елиминира“. Не искаше да заблуждава тази изстрадала жена, която живееше в просъница.

— Знаеш ли каузата?

— Не.

— Врага?

— Не.

— От къде очакваш опасността?

— Осип няма да доживее до пролетта.

— Да го взема с мен?

— Да го сложиш под контрол. Скрий го с евреина. Махни го! Махни го, по дяволите, иначе ще запали къщата!

Козела не погледна кафето, стана толкова пъргаво, колкото му позволяваха силите и измъкна бутилка водка от фризера.

— Аз съм гангстер, Флора. Изпратих сина ти в колеж, да го държа далеч от моя свят. Заведох ви накрай света, за да избегнем ударите на отмъстителите, а ти искаш да го въведа в ада? Лудост, момиче! Аз се мъча да изляза от там. Невъзможна работа. Романтично... но абсурдно. Вкарам ли го в отбора, повече няма да го видиш.

— Но ще е жив — тихо каза тя. — Налей ми водка!

Слушаха беснеенето на есенния вятър, плющенето на дъжда, отпиваха бавно.

— Къде е Осип?

— Спи. Върна се пьян и спи с дрехите.

— Събуди го. Кажу му, че го викам веднага.

След петнайсетина минути младото животно се появи. Беше хвърлил две шепи вода на лицето си и зализал дългата си руса коса с гел.

— Викал си ме? — нахално каза той.

— Седни.

Момчето се подчини неохотно.

— Ако пушиш, пуши... ако ти се пие ще ти наляя водка... Искаш ли?

Осип поклати глава.

— Не, слушам!

— Ще ти задам въпроси. Можеш да не ми отговориш, но ако ме излъжеш и господ не може да ти помогне! Обмисли всеки отговор. Ясен ли съм?

— Слушам.

— Дрога? — попита Козела.

— Дрогата е за негрите!

— Оръжие?

— Белият човек трябва да бъда нащрек. Да, имам оръжие.

— Кауза?

— Африка на африканерите!

— Ти не си холандец!

— Не всички африканери са холандци, но всички са бели.

— Расова война... така ли да те разбирам?

— Война не... защита задължително!

Козела се замисли. Срещу себе си имаше фанатик. Не знаеше как да общува с фанатици.

— Виж какво, момче, ти си моя отговорност. Признаваш ли го, или не, ти си това, което аз съм направил от теб. Аз мога да спра кранчето. „Остин Мартин“!... Що за маниакална претенция? Херцогът на Кент не си го позволява... Майка ти... майка ти е моя жена. Срещу всяка нейна сълза ще изкарам от теб порой кръв. Това е заплаха! Няма да позволя атентат тук! Ако не вземеш мерки, ще те убият в центъра на Претория, но Флора няма да пострада, разбираш ли?

Осип кимна.

— Донеси оръжието!... Веднага!

— Но... — опита да протестира момчето.

— Веднага!

Младокът донесе една автоматична карабина „Броунинг“ и два 45-калиброви „Колт“-а.

— Ще прибера арсенала! Тук оръжие няма да влиза и никой от членовете на „White flag“ няма да припари прага на тази къща.

Осип онемя.

— „White flag“?

— Не съм правен в гъз, момче! — изсъска Козела. — Предупреди християнското братство! Знам къде е храма на „Трите

кръста“. Не ме карай да го правя аз. Иди и предупреди, че къщата е под полицейски контрол.

— Но, Йон?...

— Стани! — изсъска Козела. — Върви и изпълни заповедта!

Осип тръгна към вратата.

— Ключовете от „Остин Мартина“... От днес ще караш БМВ-то!

* * *

Козела заложи „Остин Мартина“ в okazjiон на консигнация и продължи с метрото за летището. Прикачи на по-горното трасе и стигна границата. *Границата?* Едни негри със сиви како униформи и други в жълто-черни. Това беше разликата между републиката и Ботсвана. Но ако ЮАР беше раят на престъпниците, Ботсвана беше царството на осъдените престъпници.

Васк беше метростанцията на която трябваше да го чакат. Беше закъснял едно денонощие и шест часа. Денонощието, в разликата между двете полукълба, но шестте часа дължеше на кокаина. Преди да слезе от мотрисата Козела опъна шестата си „магистрала“ и прехвърли „романтичната“ норма. „Един път“ се пробва от любопитство, втори — проверка на състоянието, трети — излизане от кризата. Четвъртият опит, най-рисковия, наркоманите наричаха „гузния“. Все още си на принципа: „Мога и без кока“. Петият е първи опит на навика. Нямаше наркоман, който не можеше да потвърди това. Шестият обаче, беше рутина. *Аз съм наркоман*, разсеяно, без вина или самосъжаление си каза той, когато напълни ноздрите си в тоалетната на метрото. Излезе на перона.

Не знаеше кой ще го чака, нито как ще го познае, но Хакел твърдеше, че такава среща ще се осъществи. Имаше основание да му вярва. Облаците над Ботсвана се сгъстяваха, от екуатора прииждаше черна градоносна вълна. От океана духаше леден арктически вятър, макар че самият океан беше на триста мили. Козела се разсмя от сърце, когато на перона със „Wall Street journal“ завари да го чака мадам Джуит.

— Радвам се да ви видя, Джоана!

— И аз, Гоут! — за първи път ползваше този прякор. — Бъдете мой гост!

— Тук?

— На сто километра, навътре в планината. В моя дом, приятелю! — кротко каза тя. — Доколкото ние евреите сме орисани да имаме дом някъде по земята.

Заведе го в нещо средно между замък, казарма, бункер и плантация. Телени огради с високоволтно напрежение, озъбени ротвайлери и десетки охранители трябваше да преодолее, за да стигне до дома ѝ, непретенциозно бунгало, едноетажно, с пет-шест стаи, лишено от уют и комфорт, но с компютър, който нарече „Съвестта ти!“.

— Тук е съвестта ти, приятелю — каза тя, набра паролата и му предложи да седне зад монитора.

Козела видя живота си като на филм. От първия до последния си професионален ден. Жена си и децата, жертвите, мъртвите си приятели, провалите си. Когато информацията изтече, нервно и по инерция посегна към нова доза. Вече го правеше несъзнателно и не изпитваше нито угризение, нито колебание. *Защо беше този кошмар?* мислеше, сигурен в отговора. Еврейката щеше да изтъргува информацията срещу Аберман. Но нямаше да се изненада, ако младият еврейин вече е в ръцете им. *Какво иска?* Изключи компютъра, запали цигара, и възбуди противопожарната аларма. Нахлуха охранителите, след тях и Джоана.

— Готов ли си?

— Не знам — отговори Козела. — Не знам какво се очаква от мен, Джоана!

— Ще разбереш.

Не можеше да определи възрастта на тази жена. На око между 40–60 годишна, но можеше да е както на 30 така и на 70. Гласът ѝ беше млад, очите възрастни, походката енергична и жилава, ръцете слаби и съсухрени. Но колкото и годишна да беше, дори и на възрастта на Соломон, тя го плашеше повече от всичко, което беше срещал до сега.

— Какво искаш от мен?

— Сложен и дълъг разговор, Гоут! Прибери се в Претория и скрий Аберман. Хотелите не са безопасно място. Предлагам да го приберем тук. Прецени дали си готов да ми гласуваш доверие и се

готви за сериозен разговор! Ще се наложи да възпроизведеш изстрела на амнистията...

Вечерта Осип се опита да го убие. Никой друг не може да поръча стрелба срещу него. Не чу шум, но витрината зад него се срина. Козела нямаше нужда от повече сигнали. Хвърли се в тълпата, грабна един негър и го изправи като жив щит пред себе си. Черното тяло натежа, гаранция, че е мъртво. Козела се свлече, завивайки се с мъртвеца и не мръдна докато не чу воя на полицейските сирени. Изпълзя под трупа, мина през витрината и влезе в хотела.

В паниката никой не му обърна внимание. Когато полицията обгради „Петер Бота Дам“ и започна да проверява документите, Козела пътуваше с такси към дома си.

Осип, мислеше без гняв той. Нищо друго не можеше да очаква от този млад, озверял негодник. Извинявай, Флора! Не ти било съдено да живееш човешки, момиче!

[1] Сървайвър — оцеляващ (англ.). ↑

VIII

Писмото гласеше:

Фльор, младежът се опита да се шегува с мен. Нямам чувство за хумор, не разбрах шегата. Ще се наложи да дава обяснения. Когато „завесата се вдигне“ ще се обадим.

И. и О.

Флора препрочете бележка десетина пъти. Подаде се на паниката си, после започна да разбира. Беше написана с печатни букви, разкривено, както учениците се опитваха да заблуждават даскалите. Изясни й се всичко. Козела беше сложил ръка върху Осип и командваше съдбата му. *По-добре той, отколкото идиотите от скинхед!* Облече нощницата си, изпи десет милиграма диазепам и легна в хола. Може би някой ще се обади? Йон, Осип... все някой може да се сети, че там, в смразената от студ и вятър Претория една жена е полужива от страх, и жадува да възкръсне за надежда. Диазепамът си свърши работата. Спа два часа непробудно. Събуди се — къщата беше празна, телевизорът бълваше реклами, арктическият вятър се блъскаше в прозорците. Нямаше никой. Беше побягнала от далечна Молдова с надежда да опази семейството си, сега живееше в празен „менсън“ в средата на Претория, богата, задоволена, претоварена от емоции, но куха. *Йон ще се справи!* — помисли — ... ако иска, разбира се!

Ползвайки услугите на мадам Джуит, Козела наказва младия хищник. Хората й го упоиха в караоки бар, свърталището на „White flag“. Когато му прилоша и отиде да повръща в тоалетната, довършиха работата. Изнесоха го като чувал, натовариха го в пикап, прехвърлиха го на четиримоторен, десетместен „Скорпио“, прелетяха границата с Ботсвана и кацнаха на едно военно летище, строено по времето на бургската война и оставено на грижите на джунглата. Една „Чесна“ го

прехвърли до Balk, наблъскаха го с витамини и го изчакаха да „възкръсне“.

Верен на дивата си хищна, но страхлива природа, Осип възкръсна наистина. Събуди се в полустая, полуморга, видя две тела в съседните легла, скочи ужасен, започна да блъска по вратата. За ужас, първото лице, което видя, най-малко очакваше, а и най-малко искаше да види, беше Козела.

* * *

— Ти ли стреля в мен, Осип?

— Не.

— Кой?

— Не знам.

— Като разбереш, кажи на гардовете! — каза той и тръгна към вратата.

— Но, Йон...

— Кажи.

— Как да разбере? Нито знам къде са, нито какви са тези хора.

Осип опита последното оръжие, с което разполагаше или поне си въобразяваше, че разполага, с кураж. Всъщност това беше нахалството на паниката и беше изписано на лицето му.

— За да ти отговоря, трябва да съм в Претория.

— Но не си... — каза Козела. — Ще отговориш тук.

* * *

Военизираният лагер имаше невинното име „Санта Симплицитас“ — „Света Простота“. Минаваше за обект на католическата мисия, но беше военен камп, командван от един хлапак с тройно лице. Двете половини на човешките профили не съвпадаха идеално, но удар с канджа беше разсякъл лявата на Жак Батист Шрам на две симетрични половини и застанал в анфас, той изглеждаше с три лица. Така и го наричаха. Three face wild goose^[1] беше никнейма на

племенника на легендарния войник, мерсенар, терорист — Жан Шрам. Чичо му беше потопил в кръв Конго, Ангола, Мозамбик... Той се задоволяваше „да седи в сянката на дъба“ и да играе ролята на йезуитски мисионер в Ботсвана. *Шибано нещо е животът, да му ебеш майката! Бягаш от руснаци и православни християни, попадаш на юдаисти от Кидон и Дув Девам. Укриват те при религиозните си врагове, които вече две хилядолетия ги преследват по цялата планета и обсипват с проклятие, екзекуции и анатема.*

— Заведете ме при Джоана!

— На педикюрист е, господине — беше отговорът.

— Свържете ме по телефона!

Когато чу гласа ѝ Козела каза:

— Синът на жена ми. Опита да ме убие.

— Защо е жив? — беше разсеяният отговор.

— За да изкупи вината си — без грам увереност отговори той. —

Не пред мен... пред майка си. Трепери за него, мадам! Той е смисълът на живота ѝ.

— Какво очакваш, Гоут?

— Обучение. — Козела знаеше какво се крие зад тази дума. Мъки, които и Христос не беше изпитвал на кръста, а Осип заслужаваше. — Това не е търговия. Доведете Аберман, ако не знаете къде е, аз ще ида за него!

— След десет минути ще се срещнем в матримониума^[2], господин генерал!

* * *

Жак Батист Шрам ръководеше с усмивка и привидно благородство най-жестокото „гнездо на оси“, останало в недрата на континента. Малокръвен и физически не кой знае колко мощен, той избягваше да се подлага на бурите, навяващи ту от Атлантика, ту от Индийския океан и превръщаха негрите зулу в ескимоси. Господ не беше предвидил сняг и черен човек във взаимно разбиращ се, поне взаимно търпящ се свят. Господ не беше негър и не би се пръкнал в тази част на планетата.

Триликият и не знаеше това, и го експлоатираше. Козела беше живял двацет години повече от него, помнеше подвизите на легендарния му чичо, подробности около оттеглянето му.

Шрам го посрещна в коридора пред нещо подобно на олтар и офис. Слаботелесен, попрегърбен, той лъхаше смирение, а вселяваше ужас. С ръце в джобовете Козела застана срещу него. Имаше протекциите на Шин Бет и „Асо Купа“ в ръкава. Шрам не беше наясно какво искат от него, Козела — каква съдба е предвидил за Осип.

Коридорът изглеждаше празен, но следяха камери и подслушваха микрофони.

— Козел, зад тази врата има сервирана маса. Един мъж ви кани на обед. Приемате ли среща с него?

— Джоана разиграва спектакли?

Триликата „дива гъска“ се усмихна:

— Чака ви полковник Жан Шрам. Не е сам, разбира се, но е домакинът. Готов ли сте да се присъедините към неговата компания?

Козела изтръпна. Ако му бяха казали, че Хитлер или Сталин го чакат на масата, шокът му щеше да бъде по-малък. *Жан Шрам?* И в най-романтичните си сънища не беше очаквал да го зърне. Среща с Жан Шрам изглеждаше толкова наивна, колкото да се събудиш на Малибу, а до теб да е разпиляна златната грива на Мерилин Монро.

* * *

„Аржентинско филе“. По нищо не се различаваше от телешката пържола... Беше три пъти по-дебела, кървава, сочна и без гарнитурни. Козела изяде с филето и един домати, по-скоро черен отколкото червен, макар че минаваше за тъмновиолетов и марокански. „Мартеницата“ беше в джоба, а и срещата такава, че беше по-добре да е нащрек, възбуден като девственица.

Жан Шрам? Има лица, които цял живот си смятал за литературни герои и изведнъж оживяват. Този белгиец беше един от тях. Усмихнат, дружелюбен, започнал да оплешивява, качил петнайсетина кила над мерсенарското си тегло, тази легенда се държеше толкова непринудено, колкото пиколото в хотела. Разбира се, не спомена

имената на участниците в срещата. Козела въпреки балканската си практика нито питаше, нито имаше право на изненади.

* * *

„Летяща гъска“ беше понятие, изработено от белгийските наемни войници и афиширано в един филм, наречен „Дивите гъски“. Обяснението беше и сложно, и просто. Ставаше дума за парашутни десанти и алюзията от земята. Козела знаеше това, беше гледал филма и чел книгите. Знаеше и друго. Наемниците са хора с кауза, а той бандит. В техните очи не можеше да бъде нищо друго, освен убиец, на който се плаща. Любезността на Жан Шрам, както го ласкаеше, така го държеше нащрек. Не собствения му живот или кожа бяха великата ценност, която беше тръгнал да спасява. Той им беше поверил „сина си“, предприел отцеубийство и се готвеше да изтъргува ноу-хау, произведено от юдеи, присвоено от ортодокси, разгадано от протестанти, но предназначено за експлоатация от Светата католическа църква.

Еба си майката! Лайно с перо! мислеше преялият Козел, докато се чудеше дали да „изшмърка“ една „мартеница“, или да се яви чист на срещата. Обади се глас от интеркома:

— Ако имаш нужда от доза, Гоут, сега е момента! — каза баритон на британски английски.

Козела брои до десет, запали цигара и отново преброи до сто, преди да вземе решение. Когато завесата на прозореца се дръпна и в спартанската стая нахлу деня, видя продълговата дървена маса, шест стола и барче. Логиката подсказваше, че е в пряка кореспонденция с Шрам. Вдигна глава, потърси източник — не намери. Обърна се към тавана и произнесе високо и отчетливо:

— Чакам ви, полковник!

Облечен в английски туид, с швейцарски модел обувки и харвардска вратовръзка, Жан Шрам се появи на вратата придружен от трима души.

— Да не губим време, генерал! — каза той. — Подготвил съм програма за сина ти.

— Той не е мой син...

— Но е твоя креатура. Искам да го видиш. Не е спешно.

Един от мъжете остави папка, на която пишеше „Rolls of programs“^[3]. Козела погледна Шрам:

— Какво следва?

— Господинът е Иван Петров от България. — Това вбеси Козела.

— Не ме ебавай, полковник!

— Налага се... — без да си промени изражението си продължи Шрам, — въпросното лице (Петър Иванов), ще коментира някои въпроси в мое отсъствие. Аз съм стар, уморен човек. А господин... — приличаше едновременно на китаец, негър и индианец, направи пауза — избери му име, ще се занимае със съдбата на онзи, който според него ти е син, според тебе — не, а според световната история безразлично. Ясен ли съм?

Козела кимна.

— Свободни сте, господа! — Жан Шрам седна срещу Козела. — Изглеждаш зле, старче! — широко усмихнат каза белгиецът.

— И аз не те харесвам! — отговори Козел. — Ти си плешив и нахален. В моите представи ти беше Пол Нюман!

— Колко са глупави хората... — усмихна се Жан Шрам и изсвири с пръсти.

В заведението нахлуха сервитьори с агресията на командоси.

— Спокойно, деца! С колегата имаме ден за отдих!

— Предрешени ли съдбата на онзи келеш?

— Не! — отговори Шрам. — Това е твое задължение, Гоут!

— Искам да се превърне в силует на собственото си нахалство!

— Възможно!

— Кой ще има грижата?

— Ти, генерале! — каза Шрам. — Майка му ще попита тебе къде е сина й.

Козела мълча дълго.

— На какво дължа това благоволение, полковник? Защо не съм мъртъв?

Белгиецът изтри усмивката от лицето си.

— Има две логики. Или си полезен, или си направил неоценими услуги. Какво предполагаш?

— Ей богу, не знам. — Козела беше искрен. — Животът ми е пълна мъгла.

— Един наш общ приятел е готов да ти го обясни, Гоут. Той е тук.

Мартеница, мислеше Козела, когато вратата се отвори се появи еластичната походка на татаро-руснакожида — Виктор Викторович Бут.

* * *

Екзекуция или благословия? помисли Козела, поемайки протегнатата ръка.

— Булат Варо? Да вярвам ли на очите си?

— Можеш да ползваш истинското ми име, Козел.

Тази странна смесица на имперска Русия — полуруснак, полутатар, роден в Азербайджан, гражданин на Грузия и евреин — му посочи стол и се отпусна срещу него.

— Пиеш ли?

— Да, макар че имах премеждия...

— Знам. — Бут наля водни чаши водка. — За добра среща! — каза, усмихвайки се тънко. — Пак отърва кожата, Козел! Ти май си вечен, да му ебеш майката!

„Еб твою мать!“ — употреби бившият съветски воин достатъчно безлично, за да бъде преведено всякак.

— Имаш ли пръст в оцеляването? — попита Козела.

Не очакваше отговор, поне не искрен.

— Бързаш... — Виктор Бут изтри веселата гримаса от лицето си. — Ти ли уби Исламболи?

— На какъв отговор би повярвал, Виктор? Ако ти кажа — да, ще поискаш подробности. Не — същата работа. Навремето имаше един израз: „Ебаваш ли съветската власт?“. И двата отговора означаваха смъртна присъда.

— Ако исках главата ти, щях да съм я взел. Триъгълникът работи, макар единия от върховете да е прекършен.

— Не те разбрах. — Козела беше искрен.

— Напротив, добре ме разбра. — Бут преполови чашата си. — Хакел-Бут-Исламболи. От запад на изток пътуват „играчки“, от изток на запад — прах. Ти създаде този механизъм, Козел, и той работеше

добре, докато принцът беше жив. Няма да те питам ти ли го уби? Знам отговора. Ще задам въпроса другояче. Ти ли ще го заместиш, или ако не — кой? Нали се сещаш колко е важен отговора?

Козела се сещаше. Той знаеше и друго. Както в политиката, така и в бандитизма нямаше вечни приятелства, но имаше трайни интереси. Виктор Бут не се интересуваше от личността на Исламболи, но смъртта му накърняваше интересите му и той нямаше намерение да понася загуби заради абстрактна дружба с някой си Козел.

— Братството на Сион ликвидира Хауки. Руснаците искат да сложат ръка на Пътя на коприната. В момента държа под ключ двама офицери от Вимпел и един дебелак, който е най-малко генерал в службите. Не аз съм пречка, Викторе! Собствените ти хора нямат интерес да владееш „Пътя“.

Бут се замисли, стана и тръгна с ръце в джобовете.

— Козел... — каза той, — къде държиш Юлаев, Бромов и бурятката? Преди да те освободя, те ще бъдат далеч от зандана ти. Първо условие. После — ще се срещнем ти, аз и Джон Хакел... и ще възстановим канала. Имаш кадри да подсигуриш границите. Последно — що за птица е тоя младок? Син на жена ти?

Козела кимна.

— Скинхед, празноглавец... опита да ме застреля... Не лично! Превърнете го в автомат. Когато загуби и последните си представи за достойнство, ще реша съдбата му.

Бут се усмихна:

— Да разбирам, че го оставяш под мой контрол?

— Моля те, Викторе! Този копелдак е роден бандит. Нямам никакво намерение да го превръщам в епископ.

— Да свършим с деловата част. Искам Юлаев. Ден, град и час на срещата с Хакел и да се заемем с водката. Ирина ще продължи да бъде твоя съпруга, дори с риск да изпаднеш в многоженство.

Козела се усмихна.

— Истинската жена не ме вижда, Виктор! Все едно дали ще бъда съпруг на бурятката Ирина, на Клеопатра или на някоя усурийска тигрица.

Продиктува адреса в Лесидрен, запази стая в „Петер Бота“, вдигна чашата:

— Защо подминаваш Володя Аберман?

— Той е в съседната стая, Козел! — отговори Бут. — Ако държиш, ще го включа в нашата среща, но е скучен като всеки евреин и въздържател като всеки компютърен гений.

- [1] Three face wild goose — трите лица на дивата гъска (англ.). — Б.а. ↑
- [2] Матримониум — вътрешно помещение на партер. ↑
- [3] Rolls of programs — правила на програмите (англ.). — Б.а. ↑

IX

Бандитска среща се урежда и по-трудно и по-рисковано от посещение на държавни глави или форум на ООН. Загледан в разлистващата се зеленина на Пелистера, планина „а ла Витоша“, издигаща се над Битоля, Козела очакваше да го извикат.

Село Цапари? Не беше чувал за това измислено село в тази измислена Македония, но беше в нея и трябваше да държи реч. Живите гангстери на България щяха да се явят, за да чуят целта си. Далече някъде синееше езерната площ, не запомни как се казваше водния масив, долу в подножието, в мартенската утрин се вдигаше мъглата, която щеше да му разкрие за първи път Битоля. Не за пръв път му се случваше да попада на непознато място. От опит знаеше, че винаги има „пръв път“. За пръв път трябваше да държи реч. За разлика от държавните глави, които можеха да си позволят лукса да сложат очила, да извадят текст от вътрешния си джоб и чрез симултантните преводачи да го направят достояние на света, той трябваше да импровизира пред неуправляема, разюздана, недоверлива, рискована маса от хора, които отиваха да слушат с намерението да не вярват. *Как ли се държат проповедниците?* мислеше, връзвайки връзката си пред огледалото. Излизат пред тълпата и с пълна увереност заявяват: „Богородица роди от непорочното зачатие... Христос възкръсна... и т.н.“.

Магията се криеше във вътрешната убеденост. Козела го осъзнаваше по интуиция, макар никога да не беше учил диалектика на риториката, съвременните теории на „обществения опият“.

„Господа — наум започна речта си. — Да тръгнем по най-простия път. Всички сме го извървели доброволно или несъзнателно, но това е съдбата ни! Както камилата не може да се раздели с гърбицата си, така ние с наказателните кодекси. За да присъства в тази зала, всеки един от нас е минал през престъплението. Тук няма отшелници, мисионери или рицари от Орденът на спасението. Ние сме престъпници, господа!...“

Козела се замисли. *Голям праз! Като че ли им казвам нещо... Облече самото си и седна.*

Да кажеш на педераста, че е педераст и на блондинката — блондинка е толкова безсмислено, колкото прословутото откриване на колелото и топлата вода. Какво следва след престъпление? Наказание?!

Избива те на Достоевски, да ти еба майката! вътрешно се изпсува той. Това заглавие не беше случайно, нито изсмукано от пръстите. Установи ли престъпление, светът наказва. Празни приказки! Коя от тия мутри ще се заслуша в пиянското ми бръщолевене? Трябваше да почне отнякъде!... Ал Капоне бил престъпник и обществото го наказало... Джоузеф Кенеди — негов съдружник, същото това общество го прави посланик на Велика Америка в Британската империя. Значи нещо куца в тази теория? Не е точно така!

Козела тръгна като луд в спартанската си спалня, в спартанския планински мотел.

Какво да кажа на тия изроди? Престъпление и наказание! Да, ама за едни! За други — не! Да тръгнем по обратната логика! Какво иска човекът? Равновесие и покой! За да ги постигне трябва да е получил опрощение. За какво, по дяволите? Не се говори така с бандити, да му ебеш майката... престъпление... наказание... покой... опрощение... Остава да им се явя с кандилница, за да умрат от смях.

Нещо се губеше в тази верига. Престъпление... следва наказание. Но между опрощението и покоя има пропаст, която с нещо трябва да бъде запълнена? Има престъпници, които никога няма да попаднат под ударите на закона, но не говорим за тях сега, нали...

Козела се хвана, че произнася мислено речи и се ядоса.

Добре... да приемем, че наказанието е в ход. Какво следва? Смирение?... Може би това беше брънката от веригата, която му липсваше. Престъпление, наказание, смирение... и покой...? Не...! Дори религията не е толкова наивна. Покаяние...?

Козела скочи и се изправи на прозореца.

Престъпление, наказание, смирение... покой... Нещо липсва! Какво трябва да кажа на тези вълци, за да ги превърна от самци в глутница? мислеше, когато се почука на вратата.

— Влез!

Появи се Джон Хакел.

— Как си?

— Готвя се — разсеяно отговори Козела.

— Приличаш на богомолец след покаяние! — усмихнат подхвърли Хакел и намести пъзела.

Точно това му липсваше в конструкцията... покаянието.

— Готови ли са момчетата?

— Чакат те.

— Да вървим!

Когато застана пред шайката, Козела забрави всичко, което беше репетирал и каза сухо:

— Момчета, от утре ни чака работа! — и огледа залата.

— Каква? — обади се писклив тенор.

Трудно различи източника на звука. Видя зад Цея кръгла месеста мутра с нагъл поглед и изнесена напред брадичка. Най-малко от такова туловище се очакваше толкова тънък глас. Отърсвайки се като от кошмари, Козела го изгледа безизразно:

— Научна... Отвън са хората, които поръчват и плащат музиката. Гледайте на мен като на посредник. В джоба си имам един плик. Когато го отворя, ще знам генералната цел. Искам един по един, без да се надвиквате, спокойно, като на комсомолско събрание, да станете и да кажете кой с какви хора разполага и какви претенции има. За пари ще говорим след целта. Аз не ви познавам, вие знаете кой е Козела. Аз прехвърлих 50-те години... малко от вас докарват 30. Ако се вслушате в думите ми, може да остарееете... Има такива случаи. Решите ли да играете своя пиеса в свой театър, отсега можете да си поръчате ковчези.

Козела се изправи.

— Аз бях до тук! Сега диригентската палка ще влезе в ръката на Левака. Претенциите ви? Внимавайте какво искате, момчета! И в най-романтичните ви представи слънцето няма да изгрее от запад... Ти... — пръстът му се заби в пискливия тенор, — стани бързо... име, отбор и регион?

— Ваньо Лорда — каза дебелакът. — Симеоновград, Грудово, Елхово. Ние искаме...

— Достатъчно! — Козела го прекъсна. — Ще кажеш какво искаш, когато ти кажа аз какво искам и каква е цената. Ти... — посочи

едно мургаво момче. Още като влезе видя силуета му, почувства спокойствието, което лъхаше от него и го различи от бандата.

Без да става, мургавият отговори кротко, разсеяно, всъщност непочтително.

— Рано е за откровение, ловецо, не забравяй, че си прицел!

— Прочел си някъде тази фраза — отговори Козела, колкото да печели време.

— В момента ми върши работа.

Извади прословутия плик, лъжа за пред бандитската аудитория и алиби за собственото му оттегляне, ако му се налага.

— Какво очаквате? — погледна Цея.

Известно време погледите им се преплитаха, после той кимна с глава. Цея знаеше, че трябваше да отговори, знаеше и името, което трябваше да каже.

— Ахмед Доган.

— Ти, Левак?

— Доган.

— Други предположения? — попита Козела.

— Да — каза мургавият мъж, който му ставаше все по-интересен.

— Какво предполагаш? — попита Козела.

— Не какво, а колко? — беше нахалният отговор. — Господин Козел!... — Младежът се изправи.

Беше около трийсет, наистина мургав, но не по цигански. Поскоро приличаше на индийски махараджа, беше елегантен, уверен, спокоен, а това го правеше партньор, за разлика от останалите, които бяха тълпа.

* * *

— Командировката?... Режимните?... Джобните пари, господин Козел? После ще говорим за цел!

Козела познаваше това нахалство, знаеше логиките му. Това или беше личен кураж, или крехка психика, прикрита зад внушителна външност.

— Господин X! — иронично каза Козела. — Не играя така. Още по-малко давам обяснения. Аз съм като Симеон Саксбургготски, момче! Не се извинявам, защото не греша. Не се оправдавам, единствения ми изповедник не е сред нас. Или застани зад гърба ми и изчакай да приключи разговора, или се махай! Такива като тебе съм виждал с ескадрони.

Младокът излезе от реда столове, остави пластмасовата бутилка вода на помощната маса и тръгна към вратата.

— Аз съм Ашик, Козел! Обаче, вълчи ашик. Ако ти потрябвам, Цея знае как да ме намери.

Спокойно разбута шайката и излезе пред мотела.

Пелистера се раззеленяваше, мъглата над Битоля се вдигаше, дори слънце се опитваше да пробие. Козела погледна празния лист и го прибра във вътрешния джоб.

— Господа... — каза той, — знаете ли какво значи атака? Няма да чакам отговор. Атаката е доверие. Ще се видим утре сутрин. Левака и Цея да останат, останалите сте на мои разноски, докато спазвате правилата. Нарушите ли ги, сърдете се на себе си!

Козела излезе от заседателната зала и връхлетя в един полукилер, полубар, в който го чакаше Хакел. Сграбчи го за реверите и го дигна от стола.

— Защо ме подлагаш на тази екзекуция, Джон? Ако бях получил съгласието на тълпата, какво щях да им кажа?

— Че идва големия бос, Козел. — Хакел се освободи от ръцете му. — Ти организирай канала, аз знам какво да правя. Спокойно! Виктор ни чака в мансардата.

* * *

Докато Козела мислеше, че се „ебават“ с него, „колегите му“ — Джон Хакел и Виктор Бут бяха свалили деветстотин двама и седем досиета на български престъпници, от четиридесет и шест регионални банди. Бяха ги картотекирали, описали, сортирали и беше въпрос на каприз дали да ги използват по предназначение, или да ги подхвърлят на полицията. Козела зададе единствения въпрос, който го занимаваше.

— Кой е Ашика, Джон?

Виктор Бут свали напрежението от и без това изтощените му рамене:

— Твоят заместник! — отговори той. — Чака долу. Когато кажеш, ще го повикам!

* * *

В неделя, първи май, на връх Великден започна войната.

Последната, мислеше Козела, докато подготвяше „играчките“. *Шест пехотни мини? Половин София би отишла по дяволите, ако се детонира съдържанието им, камо ли нещастната „крепост“, която трябваше да превземат. Клондайк? Що за глупост?*

Някъде из Балканския полуостров замък с вишки и метанови устройства с дистанционно управление, които предупреждават от разстояние приближаването на феодала. Кой беше феодалът? Загадка! Според Джон Хакел, член на Саудската династия, според Виктор Бут един от Билденберг акционер на Уолстрийт и Лондонското сити. Според Володя Аберман обаче, лицето се казваше Гаспар Ориега и беше един от доновете на латиноамериканските картели. Който и да беше, тази вечер щеше да отиде по дяволите.

Застанал с морски бинокъл в ръка, Козела наблюдаваше обекта през Рило-Пиринското шосе. Местността се казваше Предела. Не един и два пъти му се беше налагало да минава от тук, но не беше забелязал това имение, а и то беше построено така, че да не надвишава стволовете на боровата гора и да се слива с пейзажа.

Чакаше отбора. Започна да ръми. Пиеше му се. Не го свърташе на едно място, а беше едва единайсет часа. Почти цяло денонощие го делеше от истинската акция.

На долния етаж на хижата, строена преди стотина години от налудничави планинари, беше вързан Осип. Окован в пранги и психиатрични каиши към ортопедичното легло, той стенеше в унес. В един момент трябваше да отвори кафеза и да пусне птицата да излети.

Козела „свали“ бинокъла и се върна в стаята. *Започва войната? Аз ще дам сигнал за бойни действия. Ще ме хванат за долуподписания!* отегчено мислеше той, когато чу шума на двигателите. Долу в подножието на хижата се появи черния гръб на

автомобил, после се зададе и колоната. Излезе да посрещне гостите. Очакваше Хакел, Левака и Цея, но първите лица, които видя да слизат от мерцедеса, бяха на бурятката Ирина и заместника му...

Как се беше самоназовал?

Танцът започваше.

Някога сребърна мина, после въглищна според легендата, около 4000 метра галерии пресичаха корпуса на планината. Това можеше да бъде както слух, така и измама. Стопанските карти не посочваха такъв минен участък. Напротив. Според всички държавни устави това беше резерват. С изключение на едно ловно стопанство, нищо друго нямаше в периметър от пет квадратни километра. И въпреки това именно тук трябваше да се случат бойните действия? Козела знаеше, че и бандити и полицаи прекаляват с четене на черна хроника и гледане на холивудски екшъни, затова не се предверяваше на такава информация.

Ако имаше цехове за амфетамин, каптагон и хероин нова флотация, мините щяха да ги разрушат, ако имаше нелегални печатници за евро и долари както се твърдеше — също. Ако не... щеше да предизвика поредната екологична катастрофа. Първа в неговата биография. Нали винаги има „първи път“?

Левака разположи „отборите“ на четирите хълма. Козела седеше и чакаше. Той беше командир на отбора и се налагаше се да се държи с достойнство.

Обади се Хакел.

— Тръгвам за „Бат“ — каза той.

„Бат“ значеше баня на всички езици, в конкретния случай — Банско.

— Младият скот?

— В грузински ръце — беше отговорът. — По-добър наставник не можах да му намеря!

— Ще видим.

Беше дванайсет без десет. Точно в тринайсет щеше да изсвири сирената за смяна на работните бригади. В интервал от петнайсет минути, докато подемниците качат на повърхността първата смяна и въведат приемниците им, трябваше да започнат експлозиите. Грузинец? Това обясняваше вида на този млад мъж, който кой знае защо му хареса, макар да схвана ревност в очите на Левака.

— Кой е тоя? — беше попитал Константин Коев.

— Наемник.

— Държи се като шеф.

— Никога не пречи на глупака да стане за резил! — каза Козела и приключи разговора.

Между двамата прехвърчаха неприязнени искри. В стаята нахлуха бурятката, Громов и Виктор Бут.

— Не са ли те учили да чукаш, Виктор?

— Не по време на война! — каза таджикът. — Ние с Борис тръгваме!

— Имам едно писмо за теб. Искам да го прочетеш пред мен и да го изгорим заедно.

„Генерал Милетиев — започваше текстът, — дългът ни принуждава да ползваме прийоми, които при мирни обстоятелства бихме окарачили като престъпни. Нациите изправят един срещу друг като врагове мъже, които при други обстоятелства биха били братя. В Библията е казано: «Направи добро и го хвърли в морето!». Защо? Оставям на вас, колега. С искрено уважение Ю.“

Бут грабна бележката и я запали.

— Това беше всичко, Козел! — каза той. — Останалото — от Ирина.

После се обърна към Громов.

— Последни думи, полковник?

Плешивият руснак вдигна поглед и се взря в Козела.

— Ако протегна ръка ще увисне ли, генерале?

Точно това заслужаваш! помисли Козела. През ума му мина епизод от един филм и протегна ръката си. Громов стисна дланта му и следван от Бут излезе от хижата. Чу се тихото ръмжене на мерцедеса и отново ги натисна вселенската тишина на планината.

— Велик жест, Козел! — тихо каза Ирина. — Как събра сили за толкова благородство! — натъртвайки иронично последните си думи довърши тя.

— Сцена между Питър О’Тул и Ричард Бъртън. — Козела погледна часовника си.

Беше дванайсет и трийсет. Половин час до „Малкия Апокалипсис“.

— Какво ще правим със сина на жена ми?

— Роберт Гой има грижата.

— Грузинецът?

Бурятката кимна.

— Не питай това ли е истинското му име! — бяха последните й думи.

Последва взрив.

Жалка гледка. Вместо да хвъркне планината, илюзията беше слон, преял с дрожди, изпускащ газове. Козела „употреби“ две мартеници, седна в „Ланчия“-та и спа двайсет часа. Събуди се уморен и първото лице, което видя беше на Осип Марин.

— Добро утро, татко! — с треперещ глас каза младият скот... — Чака те мадам Кофин. Помоли като се събудиш да я предупредя.

— Викни я! — мрачно каза Козела.

* * *

Бяха мълчали повече от половин час.

— Пътищата са два, Ирина. Като приказката за белия и черния овен. На черния няма да се кача!

— Твоят случай е различен. При теб символите са козли, Джон, и логиката е различна. Овенът носи инат и упорство! Козелът — лукавството на Сатаната. Неслучайно ти си избран да водиш отбора!

— Чакай... — Козела се облакът на масата. — Събираме всички отрепки на държавата и ги превръщаме в армия. Въоръжаваме ги до зъби, а враг — няма! Разработваме наркотично ноу-хау и го крием като пендара в пазвата си. От кого, Ирина? Мене ме екзекутират, после ми се извиняват и ме въоръжават с помощници, каквито не съм искал! Защо? Каква е целта? Пробваме експлозия за Манхатън, а дори гайгеровите броячи не отчитат отклонение. На кого разиграваме този театър? Каква е целта му? Искам контрол върху сина на жена си, вие ми го набутвате в състава. Аз искам да се оттегля, а вие се държите като че ли ми предстои юбилей. Можете да ме будалкате до някое време. Разбера ли, че ме водите за носа, ще ви тегля пътката майна и ще ми видите гърба, дори през него да прозира слънцето. Аз съм невротизиран алкохолик, който въобразявайки си, че изкупува вини, замъглява съзнанието си. Всъщност бягам от ежедневието, а не от

съвестта си! Съвест, ако съм имал някога, отдавна е хванала паяжини из досиетата на МВР. Така че или истината — груба, грозна, подла, жалка, но истина, или си ебавайте майката, скъпа! Не ме интересува дали ще умра пиан в някаква канавка, дрогиран в някой луксозен хотел или разстрелян от руски командоси. Намери човек, който ще ми покаже целта. Честно... тази дума не звучи добре в устата ми, но не се сещам друга. Едни колегиален въпрос. Кой е упълномощен да следи за поведението на Козела? Ти, нали?

Бурятката поклати глава.

— Аз съм твоя съпруга! Ние правихме секс, забравил ли си?

— Не се ебавай с мен, Ирина! Ти ли командваш отбора?

Тогава бурятката отвори чантата си. Измъкна тесте разноцветни хартийки, дълга, тънка, златна химикалка, написа нещо, затвори очи. Невъобразими очи имаше тази зеленоока азиатка. Мълча няколко секунди като в молитвен транс, после ги отвори и обърна написаното към него. На жълто квадратно листче, с изящни букви беше написано „Владимир Путин“.

Козела не издържа и се разсмя с глас. *Ай сиктир!* помисли той, отпусайки клапите на вътрешното си напрежение. *Аз, балканския бандит, Козела, влязох в сметките на висшата световна политика!*

Освобождавайки част от напрежението си, смеейки се с глас, Козела почувства зараждането на друг гняв, някъде дълбоко в недрата на личността му. *Тя съвсем за идиот ме взеха!* Вбесен, Козела изгледа догарянето на пламъка. Бурятката беше подпалила листчето и го гледаше спокойно с безизразните си очи. *Ще я убия!* помисли Козела.

— Очакваш да ти повярвам?

Ирина поклати глава.

— Не на мен. Очаквам друго, Джон!

— А именно?

— Коректност.

— Не разбирам. — Козела наистина не беше успял да проследи мисълта ѝ.

— В един момент някой ще ти предаде заповеди от въпросния човек. Няма да съм аз! Ще бъда подчинена на Козела и негова дясна ръка. Ще служа вярно и ще изпълнявам заповеди както повелява устава и както ме задължава клетвата.

— Не дрънкай глупости, Ирина! — кресна Козела. — Кой? Виктор Бут?... Джон Хакел?... Светия дух?... Кой по дяволите?

Ирина отново изписа едно име. Хартията беше розова, но шока не беше по-малък.

Не може да бъде! мислеше Козела, докато гледаше как името на Роберт Гой става на пепел в чинията за кафе.

Ирина се обади:

— Имам една идея и един съвет. Готов ли си да ги чуеш?

— Казвай — разсеяно отговори той.

— Убий Осип и се пази от Роберт!

Козела зяпна.

— Осип е боклук!

Ирина го прекъсна:

— Подценяваш и двамата! Слез в хола, Роберт Гой те кани на шашлик!

* * *

Според календара отдавна беше пролет, но в планината зимата още беше на власт. Сезонът за ски беше отминал, сняг и дъжд се редуваха през ден. Схлупени ниски облаци, борове, до половината скрити в мъгла, сняг и студ, мек за зимата, но противен за всеки друг сезон, владееше и природата и хижата.

Запретнал ръкави на татуираните си ръце, Роберт Гой свещенодействаше в кухнята. Продуктите не можеха да се намерят наоколо, но бандитите затова бяха бандити, за да имат пряк достъп до стоки, различни от държавните.

Когато Ирина и Козела влязоха в помещението, Цяя спеше в един от столовете, завита с кожуха си, Осип режеше лук, а Константин Коев-Левака миеше чинии в умивалника. Атмосферата изглеждаше приятелска, всъщност беше напрегната, ревнива и враждебна. Козела нямаше нужда от дълго ориентиране в обстановката, но думите на Ирина бяха в главата му. С Осип можеше да се оправи „днес и нощес“, загледа се в Роберт Гой. Козела, старо ченге, беше изкарал дермоареален курс по разгадаване на татуировки. Беше рано да оглежда младият грузинец, но това което виждаше, беше достатъчно.

Роберт Гой имаше биография и за „просветените“, тя беше изписана на кожата му.

— Ще празнуваме ли? — попита Козела.

— Ако се налага! — без да се обръща отговори грузинецът. — Триумфът се нуждае от поливане, провалът... — Гой не продължи.

— А провалът?... — попита Козела.

— Не предвиждам провал... — Роберт Гой обърна полупрофил и го погледна с бялото на очите си. — Не и под ваше командване!

Ще те изпържа, младок! помисли Козела и се отпусна до спящата Цея.

— Осип... — Гласът му беше дрезгав, прегракнал. *Май имам нужда от мартеница!* — ... водка и вода!

— Веднага, татко... — угоднически каза младият келеш, подлите му очи бягаха встрани.

Ще трябва да обмисля предложението на Ирина! мислеше Козела, докато чакаше да му сервира.

Беше деветнайсет часа и петдесет и девет минути, когато Козела повика с пръст Гой.

— На ваше разположение, генерал! — без грам угодничество отговори грузинецът, когато седне срещу него.

— Аз съм Козел, ти — Роберт Гой, нали?

— Така твърдят официалните източници! — кимна младият мъж.

— Тогава... да спазим протокола!

Козела запали цигара, реши, че е направил необходимата пауза и продължи:

— Нито ти, нито аз сме тук случайно! Имаме армия, паричен масив, команден състав... Аз ги имам, ти — не! Но ти имаш нещо, което аз нямам!... Дойде мига за замяна на информация?

— Слушам!

Козела се надвеси над масата:

— Роберт Гой! По тялото ти чета като от книга... По моето няма нищо, освен дупки от куршуми... Схващаш ли разликата?

— Не още... — този млад грузинец, ако беше грузинец, се владееше перфектно, — но съм готов да слушам, генерал!

Козела отново направи „логическата си пауза“ и продължи:

— Твоята мисия, Роберт Гой, е свързана с моите наличности. Въоръжение, бандити, дрога и канали. Твоята цел... целта на всеки

млад човек е да прокопса в занаята. Моята — да се оттегля, Гой! „Die Gotte Damme Rung“ — Залезът на боговете, приятелю! Имам нужда от покой. Ще ти направя предложение. Ако го приемеш — ще продължим играта... до моето оттегляне. Ако не — ще продължиш сам, но провалът ти е гарантиран!

— Слушам, генерал! — отговори Гой.

— Целта? Чуя ли истината... а ще я позная, уверявам те... ще те подкрепя по пътя към нея. Ако ми разиграваш „блатные тюрмы“ ще останеш сам на фронта. Не бързай, Роберт, отдавна наблюдавам руските банди. Понятие — мъжка дума, чест, приятелство — не съществуват. Интересът е дребен и временен. Обмисли отговорите си, преди да ми отговориш на три въпроса.

— Първият? — изострен като кама, попита грузинецът.

— За какво се готвиш да употребиш Осип? — Козела се надяваше, че е постигнал същата студенина в интонацията си.

— Вторият... генерал?

— До кога ще разиграваме военни действия за отвличане на вниманието?

Роберт Гой спусна ръкавите на ризата си и вдигна глава. Обикновено северната раса и асоциацията на лед внасяше студ в отношенията между хората. Сини, езерни очи, бяла ледена коса — имаше нещо смразяващо в този образ. И точно обратното — меките, пълни с подправки черти на юга, дълбоки черни очи като недрата на вулкани, буйни къдрави коси, черни като хълмовете на планински залез. В очите на този млад човек Козела видя жестокост. Срещу него стоеше човек — роден звяр, хладен, безчувствен и тих.

Аз съм безпомощен с този тип хора! помисли той, но знаеше, че може да промени ситуацията и да наклони кантара според капризите си.

— Генерал... — каза Роберт Гой, — аз съм тук, за да ви служа?

— Тогава да минем на въпросите! Ще ги подредя под друг ред. Тази нощ ще умре Осип Марин. Утре продължаваме разговора. Готов ли си?

— Не. — Гой се изправи. — Вие сте под домашен арест, генерал! А целта... Тази държава отново ще стане народна република! И вие ще помогнете... Нали, генерал?

— Да. — Козела измъкна „Берета“-та си и простреля Осип в главата.

Ця се събуди ужасена, всички бяха онемели. Когато дима се разся, Козела каза:

— И Тарас Булба уби сина си, когато са налагаше!

После вдигна дулото и го опря в челото на Роберт Гой:

— Целта, грузинецо?

Х

Погребаха Осип под един смърч, на южния склон на хижата. Гой влезе в хола. Козела знаеше, че разговора ще е дълъг. Беше дал аргументи „за сериозен диалог“.

— Защо? — попита Гой.

— Целта? — отръсквайки пепелта, попита той.

— Има степени на информация, Козел... — започна грузинецът.

— До преди малко бях генерал... — иронично го прекъсна той.

Гой кимна.

— И синът на жена ти беше жив. Кой ще дава обяснения?

— Тя. — Козела се взря в Цея. — Грузинският джигит ще има грижата да предаде съобщението по мрежата.

Цея очакваше „игра“, но когато Козела продиктува:

— Уважаема госпожо Марин, длъжни сме да ви предупредим, че синът ви Осип загина в престрелка. Слаба утеха, но искаме да ви уверим, че той се държа достойно до последно издихание. С уважение... — Козела ги погледна, направи пауза и натърти, — Владимир Путин...

— Не полудявай, Козел! — злобно изсъска той.

— Ако срещнеш един нормален, запознай ме с него. — Гласът на Козела звучеше разсеяно, неангажиращо, но само той знаеше колко е напрегнат. — Ако ти стиска подмени Путин с Джордж Буш, Кофи Анан. Ако искаш Саддам Хюсеин напиши, но не ми губи времето! — Запали цигара, мълча по-дълго, отколкото нервното напрежение позволяваше, после каза: — Действай, Цея! Ще те чакам в „Бат“!

Отново ги затисна мълчание. Козела знаеше, че Левака държи в джоба на панталона си 38-калибровата „Лама“ без предпазител и дебне „грузинеца“. Знаеше обаче, че ако посегнат на този емисар на Кремъл, нито един от тях няма да се измъкне от планината. Освен Володя Аберман. *Слаба утеха! Ще ме хванат за хуя, тия казаци! Да си финансират операцията!*

Обади се Ирина:

— Роберт не е наш враг, Джон!

Изнервен до крайност Козела се разхили:

— Роберт... Джон... Айрини... Кога ще свърши този мексикански сериал?

— Ставаш отегчителен — каза грузинецът. — Старческа деменция...

Козела го погледна в маслинените очи и задържа погледа си.

— Забравям, Роберт Гой! Забравям си задълженията и избивам роднини! Изненадан ли си?

Гой стана, взе якето си и го облече.

— Да се разходим, генерал! Ще се наложи да покажете на жена си гроба на сина й...

* * *

Валеше сняг, дъжд и суграшица, облаците стържеха покрива на хижата. Някъде високо, като в друг свят виеше вятър и клатеше върховете на боровете. Мълчаха. Козела знаеше, че Гой го отвлича далеч от подслушвателните уредби. Гой знаеше, че отразената светлина от прозорците зад гърба му, е окуляр от снайпера на Левака. Това не ги правеше нито по-дружелюбни, нито по-сговорчиви.

— Къде е гробът... джигит?

— Стъпил си върху него — отговори грузинецът. — Знам къде е Влад Аберман, Козел!

Това беше блъф. Гой имитираше близост с Осип. Малкият от наивност, грузинецът по инструкции, но никой от тях не знаеше къде е Аберман, в какво се състои ноу-хаут, защо Козела е окичен с мартеници като съветски маршал пред Берлин.

— Тогава за какво съм ти, Гой? Вземете евреина и ме оставете на мира! Жена ми, колкото и да са фалшиви отношенията ни, един ден ще попита: Кой уби сина ни? И аз ще трябва да дам задоволителен отговор.

— Ще ти помогна — каза Гой. — Уби го един грузинец, от гордост. Този аргумент не се нуждае от обяснения. Няма нужда нито от подкрепа, нито от отрицание. Накърнена ли е гордостта, започва песента на куршумите.

— Добре!

— А после?...

— Прием по един чай и лягаме в леглото. Тя гледа в тавана, аз обръщам лице към телевизора. Затиска ни тишината, Гой. И изплува лъжата... гигантската лъжа, момче! „Козел — пита наум тя, — каква беше целта? И струваше ли си цената?“ Аз отговарям мълчешком — „Не знам целта, предплатих от паника“. Какво следва, Гой?

— Целта... — каза грузинецът.

Бяха попаднали в мъгла гъста като грахова супа, нищо не се виждаше наоколо. Левака беше загубил прицела си, телефоните не работеха и освен Пиринската буря някъде по високите етажи на планината, никакъв друг шум не се чуваше.

— А тя е? — попита Козела.

— Тотална ликвидация. 25 юни... НДК... и политическо цунами. Тогава на ебалниците от НАТО, Нюйоркските близнаци ще им се сторят ордьовър, Козел... Основното блюдо предстои... И това е наша работа!

— Ти си луд! — тихо каза генерал Иван Милетиев, бивше ченге, бандит, терорист, настоящ алкохолизиран наркоман.

— Не аз — поклати глава Гой. — Луд е този, който изпрати траурното послание до жена ти.

Козела се обърна и тръгна към хижата. Тотална екзекуция на цялостната политическа прослойка, самообявила се за политическа класа. *Интересна идея?* Козела се отърси като от кошмар. Какво му е интересното на подобно представление, в което няма нито актьори, нито публика, а само режисьори и жертви.

— Имаш ли представа колко тона играчки трябва да внесем в сградата? — попита Козела.

Гой кимна.

— Виктор Бут е направил разчет. Набелязани са гнездата. Попитай старите софиянци, Козел! Това поле е гробище. Писано му било да потвърди славата си в съвременния свят.

— И това е заповед на онзи, лудия... Путин?

— Не съм казал такова нещо. — Гой му обърна гръб, вдигна яката на якето и под засилващата се суграшица забърза към хижата.

Козела се върна при гроба на Осип. Земята още беше рохка, но скоро щеше да слегне и завинаги да го отнесе в недрата на планината.

Стоя прав пред безличната земя. Влагата го пронизваше. Започна да трепери, имаше нужда и от алкохол и от дрога. *Това беше всичко, Флора... така било писано, момиче! Аз не знам къде са гробовете на синовете ми, ти няма да научиш къде е гробът на Осип!*

* * *

Беше петък, тринайсети май, две хиляди и пета.

София работеше. Хората на Скорпиона и Златния, в тяхно отсъствие, си вършеха работата. Седем трупа бяха разхвърляни из държавата за две денонощия. Малка част от инфилтратната поръчка. Повече от петдесет „двойни играчи“ трябваше да бъдат отстреляни, докато диригентът изкомандва: „Валс!“.

Оставаше въпросителната: „Кой е истинският диригент?“. Козела имаше месец на разположение да си отговори на този въпрос.

* * *

„Флора — започваше писмото, — Осип е мъртъв. Нямам сили да ти го кажа в очите, затова пиша. Не знам дали ще изпратя писмото, но ако го четеш, опитай да проумееш нещо просто. Ние се срещнахме опустошени и се вкопчихме един в друг, с надеждата заедно да доплуваме до спасителния бряг. Не бяхме сами, Флора! Нито ти, нито аз си давахме сметка, че успоредно с нас се развива друг, паралелен свят, който няма нищо общо с нашия. Това беше Осип, Флора. Мислех какво представляват надеждите и стигнах до най-простото заключение: «Надеждата е егоизъм и претенция. Реализацията — безпощадност и агресия». Нито ти, нито аз съзнавахме, че с наша помощ се разраства, цъфва и дава плодове символа на злото. Аз бях минал през злото, Флора. Аз самият бях зло и оставам неговия символ, жив или мъртъв. Ти беше изпитала злото на гърба си и го беше отхвърлила, без да си даваш сметка, че отричайки Сатаната, не значи, че не му служиш. Ти се вкопчи в живота като в Евангелие и не видя тайните му сигнали. Аз нямах очи за тях. Когато посегнах към плода, той вече беше изгнил, Флора. Никаква реанимация не беше в състояние да го върне към

ствола. Той беше откъснат и захвърлен като бананова кора или огризка от ябълка. Не е в стила ми многословието и ти го знаеш, но съм длъжен да те уверя, че моята намеса беше закъсняла, както и твоя сигнал за тревога. Навремето в Крит го видях да екзекутира още непрогледнали котета. Тогава трябваше да се намеся. В Претория вече беше късно. Осип извърши най-непростимия грях в света на гангстерите. Взе страна. Това никои въоръжен мъж с глава на раменете не си позволява. В нашия свят християнските ценности не важат, моралът не се котира, но се афишира и в основата си ъндърграунда има един неписан закон: «Позови се на Господ, ако го има! Намигай на Сатаната, той си ти!». С голямо закъснение опитах да предам този урок на Осип. Късно. Не знам къде е гробът му, не знам къде са и гробовете на синовете ми, ако това е някаква утеха за теб. Запали свещ за сина си и забрави за мен! Постарал съм се до края на живота ти, ако не друго, поне да не страдаш от недоимък. Иван Милетиев-Козела — добави, — един идиот, който си въобрази, че може да бъде съпруг и баща. Сбогом, К.“

Козела написа адреса и се облегна на стола. Той, канадският гражданин, живееше в мебелиран апартамент в новопостроеното гето, наречено „Белите брези“. Беше му все едно дали ще бъде в „Рандолф-Астория“, в някоя от килиите на Централния затвор или някъде другаде. Беше пуст, празен, пиян, дрогиран и уморен.

Наближаваше четири часа сутринта, бурятката спеше в спалнята. Беше топло, макар навън да се лееше дъжд и пролетта да не беше далеч. Все още работеше парното, въпреки отворения прозорец.

Трябва да поспя, помисли той и разтърка очи. Пет часа го делиаха до развързката. Че такава предстои, нямаше съмнение. Абсурдната, маниакална претенция на руснаците да ликвидират с един замах цялата политическа прослойка в държавата беше толкова грандоманска и недалновидна, колкото надеждите на саудитския принц Бин Ладен, унищожавайки близнаците на Търговския център да унищожат икономическата мощ на врага си — Америка.

Кой е най-големият враг на руснаците? Евреите... Кой е най-големият враг на евреите? Козела се замисли — *християнството, исляма, руснаци, германци...* Отговорите — много. *Кои бяха врагове на евреите? Не евреите? Но аз имам среща с децата на Моисей*, прибра плика във вътрешния джоб на сакото и легна на канапето в хола. *Ще*

броя овце... що за идиотщина. Ще преброя главите, които декапитирах! Нерон... Съня и кокаина си казаха думата. Заспа дълбоко.

След скитане из София и сменяне на таксито, Козела се добра до Унгарския ресторант на „Оборище“. Той беше старо ченге и знаеше какво значи проследяване, затова беше сигурен, че дори да са се опитали да му сложат опашка, някъде по крайните квартали с метрото или в обратна посока към Люлин е успял да се измъкне чист.

Първият въпрос, който му зададе Хакел беше:

— Сигурен ли си, че си сам?

— Еби си майката! — задоволи се да каже Козела.

На английски това звучеше другояче, но на всички езици ругатнята има общ смисъл. Изразява настроение. С ругатня може да се изрази възторг, изненада, радост, страх, ярост, отчаяние, омраза. Ругатнята е универсално изразно средство на всички езици, има една стойност и няма нужда от превод.

На масата го чакаха мадам Сабат и Фон Веер.

— Два въпроса? — започна Козела. — Безразлично ми е кой ще отговори и каква е цената. Готови ли сте да слушате?

— Седни, Джон!

Козела се вторачи в Хакел:

— Кой е Виктор Гой и каква е целта? Давам ви една цигара време да обмислите отговора. Бога ми, Хакел, това е последният ни разговор!

Мадам Сабат, Джоана или кой знае как се казваше, остави някаква книга на масата и я обърна към него:

— Говори ли ти нещо това заглавие? „Шестото клеймо“ на Дан Браун?...

Козела погледна корицата, на титулната страница пишеше „Ангели и дяволи“ — авторът и заглавието не му говориха нищо.

— Не.

— Прехвърли тази книга, Гоут! — тихо промълви еврейката. — Ще говорим после!

— Не!... Сега! — Козела повика келнера, изчака го да дойде до масата и каза по-високо: — Направихте ли си поръчката? Аз искам водка и сода!

Настана тишина. Заведението беше празно, включително персонала не се виждаше.

— Защо трябва да чета, Джоана? — попита той.

Хакел се зае с отговора:

— Ще разбереш логиката ни! Не бързай! Прочетеш ли тази книга, Роберт Гой ще ти каже останалото.

— Кой е той? Не ми разигравай второкласни чифутски оперети! Аз съм гърмян заек.

— Гоут... — кротко каза еврейката. — Няма да чуеш дума, докато не схванеш логиката на тази книга!

Козела им се изсмя в лицата.

— На кого разигравате този сапунен сериал? Кажете ми целта, за да ви кажа постижима ли е? Дайте ми CV-то на Гой, за да ви кажа ще пея ли в един хор с него... веднага... или вървете по дяволите! Джоана, не знам дали ще ме разбереш, но Хакел много добре знае какво означава „Върви на майка си у пътката!“. Това е последната ми дума...

— Предпоследната... — каза някой зад гърба му.

Нямаше съмнение, Роберт Гой! Козела не си направи труда да се уверява.

— Последната ми дума? Колкото и да ти е неприятно, момче, аз командвам парада!

— Господин Кофин — каза добре школуваният, плътен и спокоен баритон на наемника, — заведението е на два етажа, знаете, нали?

— Е, и? — попита Козела.

— Знаете или не? — продължи да пита Гой.

— Знам, и какво от това?

— Долу ви чакат двама души. Когато ви свърши срещата, няма да ни заварите тук. Имам молба, готов ли сте да я чуете?

— Казвай! — изсъска Козела, завладян от неясна паника.

— Книгата? На последната страница е записан телефон. Ако я затворите и се обадите, ще получите отговор на въпросите си. Нито Роберт Гой е кой знае каква загадка, нито целта е непостижима, господин генерал! Пътищата към Ада са много. И не всички павирани!

Козела се изправи и тръгна към стълбите, които наподобяваха трап на кораб. Заведението беше бивша шивашка работилница. Някога подземие то й беше склад, а сега — механа. Стълбите бяха паянтови, дървени, скърцаха и се виеха етаж и половина. Колкото по-надолу слизаше, толкова намаляваше светлината, а и увереността му.

Какво става с мен? Дръпна плюшеното перде на заведението и се озова в полутъмна задушна стая... и празна. Първото впечатление, фалшиво. В периферното му зрение попаднаха силуети. Разпозна Аберман, и за свой ужас — Флора. После „кипна“. Все едно че някой го беше полял с душ. Сухото му тяло вреше, от порите бликаше пот като крокодилски сълзи, краката му омекнаха. Седна.

— Спокойно, Козел! — обади се безизразният глас на молдовката. — Осип не биваше да живее! Ако не твоите, божиите мълнии щяха да се стоварят върху прокълнатото му семе!

* * *

Козела дочете книгата и разбра намека. Беше пет и половина сутринта, на първи юни. След двайсет и пет дена в НДК щяха да се съберат всички политически мъже на държавата и да предрешат съдбата ѝ за десет години напред. Криминалният сюжет на Дан Браун третираше унищожаването на католицизма по времето на Конклава. *Това беше целта?* Козела затвори очи. Смисъл за едни политически сили, е трагедия за други и обратно. Не можеше да си представи общите интереси, впрегнати в такава мащабна екзекуция.

С черен флумастер и печатни изваяни цифри беше изписан мобилен телефонен номер. *Ако има цел, какво я прави обща и кой е Гой?*

Козела мина през банята и влезе в хола. Водата капеше от него, но това не го интересуваше. Не видя дори напрегнатия, втрещен поглед на Флора, която го гледаше от леглото, подпряла длан на започналата да побелява коса.

— Време е, Роберт! — каза, когато чу гласът на този левантински пират.

— Обядваме в същия час и на същото място! — Гой изключи апарата.

После някой, най-вероятно самият Путин промени „целта“. Бившите комунисти идваха на власт и екзекуцията им беше безсмислена... временно...

До доказване на противното.

XI

— Прочете ли книгата, Козел?

— Прегледах я.

— Е, и?

— Това въпрос ли е?

— Прегледах я, не е отговор — каза Гой.

Присъстваше и Хакел, но разговорът щеше да почне едва след появяването на мадам Сабат.

— Слаба книга — каза Козела.

Хакел се усмихна кисело.

— Литературен анализ ли ще правиш?

— Направих го. Скучна, претенциозна, псевдокримка. Ако така ставаха престъпленията в живота, Ал Капоне щеше да има паметник наред Чикаго.

— Книгата има своя логика — каза Гой.

— Да — Козела го прекъсна, — масова екзекуция. Кой поръчва парада и кой плаща музиката? Ако това криминале имаше за цел да ме подсети за идеята ви, считайте, че си е свършило работата.

— Казвай какво мислиш за книгата?

— Ако се интересувате от мнението ми за вас самите, мога да ви кажа, че сте медицински идиоти. Не знам кой болен мозък е родил тази шизофренична идея, но тя е невъзможна.

— Каква е идеята, според теб? — попита Гой.

— Ако съдим по този Дан Браун, с един удар да се унищожи цялата политическа върхушка.

— Господин генерал — кротко каза Гой, — имате право да харесвате или не една книга, да поставяте или не оценки на партньорите си, но не и да вземате решение от името на Върха.

— Върхът? — Козела се наежи. *За кой се мислеше тоя млад келеш?* — Пентхаус ли имаш предвид, момко?

— Не — продължи Гой. — Вижте — предаде му сгънат лист, — вътре има сто дваисет и три имена. Това са лидерите на политическите

партии, водачи на листи или независими кандидати за парламента. Когато всеки един от тях получи анонимно роман „Шестото клеймо“, ще си зададе същия въпрос, който си задавате и вие: Кой прави този анонимен подарък и защо в навечерието на изборите? Когато се разчуе, че акцията е масова, на някой ще му мине безумната идея, която токущо и вие изложихте. Готви се тотална ликвидация на политическата класа в България. Схващате ли идеята?

Беше сложно? Ходът беше значително по-тънко измислен и поковарен, отколкото му се стори първоначално. Разчитаха на вродения страх и прословутото чувство за самосъхранение, развито у хората и присъщо на страхливеца. Към политиката посягаха предимно плахи и социално неуверени хора, на които не им стигаше нравствена сила сами да се реализират в живота. Имаше и изключения, но те бяха или бандити, или родени лидери като Де Гол, Чърчил или Аденауер. Такива на тази географска ширина не се раждаха.

Козела се готвеше да признае заблудата си, но по очите на Хакел разбра, че е изпуснал момента. Беше излишно да се обръща към входната врата. Мадам Сабат приближаваше масата и разговорът щеше да добие неутрален тон.

* * *

— Къде е жена ви, Гоут? — попита еврейката.

— Не знам. — Козела наистина не знаеше. — Скита из пазара. Прави опити да не полудее.

— Все пак къде е? — продължи да любопитства тя.

— Повтарям, не знам.

— Аз ще ти кажа — отговори еврейката. — Жена ти купи пистолет „Макаров“ от пазара в Илиянци. Имаш ли представа как смята да го употреби.

— Не! — каза Козела, но знаеше.

Флора беше издала смъртната му присъда.

* * *

Козела отново прелисти американския роман. Мина внимателно по страниците, спря се на готическите символи, огледа ги и се замисли. Какво ще стане, ако калиграф изпише имената на получателите със същия шрифт? Идеята му се стори добра. Можеше да създаде паника във всяка психика, камо ли в плахите неуверени души на българската политическа класа.

Флора имитираше, че спи, а той не я безпокоеше. „Предупреденият е въоръжен!“ беше казал мъдрецът. Козела беше предупреден и нащрек. Беше прибрал кокаиновите си мартеници, багажа си в колата, но се стараяше да не прави впечатление и с нищо да не променя ритъма на баналното им ежедневиe. Не го свърташе и излезе.

Скита един час из задръстените улици на централна София, набра телефона и потърси Гой. Срецнаха се в лоби бара на „Радисън сас“. Младокът изглеждаше добре с бледосиньото си ленено сако, разгърдил бяла копринена риза до средата на мощната си гръд. Отдолу на ланеца, вместо медальон, кръст или друго украшение, Козела забеляза златен вълчи профил, който можеше да бъде или символ на турските Сиви вълци, или на някакви филиали на кюрдските сепаратисти. Гой се разположи до него, поръча си коктейл „Лаудспийкър“^[1] и каза тихо:

— Слушам!

— Кюрд ли си? — попита той, сигурен, че отговорът ще бъде утвърдителен.

Толкова по-изненадан беше, когато Гой отговори:

— Баск... Защо е толкова належаща тази среща?

Козела преглътна раздражението си. Младият мъж не показваше уважение към него, още по-малко респект от всеизвестната биография на прословутия Козел. По-малката беда. По-лошо беше, че му е приятно с този млад нахалник, а или ще вземе съгласието му, или още тази вечер ще го прати в преразход. Козела му разказа за готическия шрифт. Идеята хареса на Гой, или поне даде вид, че я смята за крайно находчива.

— Точно така, генерале! — каза той. — Неслучайно твърдят, че две глави мислят по-добре от една.

— Особено, когато е в панталоните...

— Това ли беше всичко?

— Не, Роберт Гой! Имам поръчка за теб. Утре трябва да се събудя вдовец.

[1] Лаудспийкър — коктейл. ↑

XII

С рухването на „целта“, рухна и напрежението сред гангстерите. Изборите бяха фарс, като всичко в държавата, но Козела ги проследи с облекчение. Не му се налагаше да „прати“ по дяволите 240 парвенюта, които се изживяваха като Камарата на лордовете, но никой не му пречеше да се забавлява с детинската им грандомания.

Ъндърграундът беше „замрял“ в очакване на бонуси.

Всяка от групировките беше финансирала нечия предизборна кампания и сега очакваше да увеличи престижа си според новия брой депутати или ебалници, както ги наричаха. На Козела му беше все тая. През кура му беше коя банда „ще дръпне“ в дербито. Той скучаеше, пиеше, ядеше, гледаше телевизия, ебеше бурятката и чакаше Флора да проведе екзекуцията му.

„Предупреденият е въоръжен“ беше казал някой. Така да бъде. Козела издебна Флора, задигна пистолета, подмени бойните патрони и зачака. Минаваше ден след ден и търпението му започна да се изчерпва. *Дали не е открила измамата!* помисли той и отново се добра до оръжието. Беше все така скрито на дъното на кош за пране, който тя знаеше, че няма да докосне. *Какво чака Флора? Може би традиционните християнски 40 дни.* Този отговор му се стори задоволителен, маркира календара и се зае с делата си... а дела практически нямаше — пиене и вегетиране пред телевизора. Влад Аберман денонощно се ровеше в интернет. Сутрин, пиейки кафето си му преразказваше световната криминална хроника, българската Козела следеше сам. После потъваше в дебрите на мрежата. Тогава Козела „възстановяваше каналите“, както го обясняваше на себе си.

Всъщност, поддържайки връзка с враждуващите страни, той коментираше по свой начин сведенията получени от Аберман и се самозалъгваше, че е в „играта“. Останеше ли сам, набираше първо Джон Хакел в Цюрих.

— Какво става, жид? — надменно питаше той.

— Чакам, Гоут! — беше отговорът вече трети месец.

Беше най-противния август в живота му. Над държавата се изля потоп, над света ураганите на Армагедон, но не бедствията и последствията им го тревожеха, колкото тъпото, пиянско бездействие. Втората справка обикновено правеше с Москва.

— Джон Кофин те безпокои, Вимпел... нещо ново?

— Когато му дойде времето ще чуеш бойната тръба, генерал! — отговаряше еднотипно спецназовецът и бързаше да преустанови връзката.

Следваха мадам Сабат, Виктор Бут, Жак Батист Шрам, които се разполагаха с къщата му в Претория и за последно с Юлаев.

— Чекистки привет, Никита Сергеевич! — умишлено и изкуствено весело повтаряше той. Юлаев знаеше, че прилича на покойния Хрущов, не се дразнеше, че Козела ползваше името на бившия генсек, но и не влизаше в тона му.

— Ние сме сериозно предприятие, г-н Милетиев — казваше той, намеквайки за бившето КГБ. — Заповедите се спускат по вертикала. Дотогава сме в пасивна бдителност!

— Пия като скот, Юлаев. Ще пукна от цироза...

На което руснака неизменно предлагаше:

— Иди на риболов, колега!

Когато се увереше, че по „източните и западни фронтове“ нищо ново, Козела наливаше първата водка и се заемаше с отбора.

На четиридесетия ден от смъртта на Осип, Цея ги покани на рожден ден. Беше втори септември, хладно и мрачно, през нощта по всяка вероятност щеше да вали. От телевизия му бе дошло до гуша, не му се четеше, по-скоро вниманието му не се задържаше върху текста. Беше се видиотил от самотното пиянство и Козела прие поканата. Щеше да се смеси с новата генерация гангстери като един от тях, но може би се налагаше вече. До вчера беше треньор на отбора. Любопитно беше как ще го приемат като равен, макар и с капитанската лента на ръката. Готвеше се да тръгне, когато се обади Ирина.

— Гладна съм. Покани ме на вечеря!

— Зает съм.

— Жена?

— Парти... Цея ме покани на рожден ден. Ще присъстват всички артисти на София.

— Жена ти не е ревнива, Гоут. Вземи ме с теб! — звучеше искрено. — Умирам от скука...

Защо не? помисли той.

— Измий си шундата и слез пред входа. След десет минути ще спра пред теб.

Купонът се вихреше с пълна сила, когато влязоха в ресторант „При Мелеса“. Цея посрещаше гостите, Левака се грижеше да прибере „ютиите“ на гангстерите и да подсигури мирна обстановка в първите няколко часа на дивото бандитско веселие.

Имаше нещо отчаяно в такива купони. Присъстващите го схващаха интуитивно и се отдаваха на общата еуфория до пълно себераздаване с подсъзнателното предчувствие, че може да е за последно.

— Шефе? — въпросително го погледна Левака.

— Забрави! — Козела побутна Ирина пред себе си и влезе след нея въоръжен. *Дано съм единствен!* помисли той, подпирайки се на бара. — Какво ще пиеш, мисис Кофин? — надвиквайки крясъците на чалгата, попита той.

— Водка — отговори бурятката. — Представи ми главните действащи лица, Гоут!

— Ще трябва да изчакаш Цея. И аз не ги знам поименно.

Един час по-късно започна парада на гангстерите. Цея обяви, че всички поканени са уважили тържеството и взе микрофона от певицата:

— Скъпи приятели — каза тя, — отивам на бара, знаете кой е сред нас. Моля, ако си чуете името, бъдете така любезни да „изкажете уважението си“ на нашите гости от Канада, г-н и г-жа Кофин! То рау respect^[1] — беше класически мафиотски израз на осъзнато подчинение и преданост до гроб, употребяваше се непрекъснато от „Кръстникът“ до „Дони Браско“ и нямаше нужда от превод пред подобна аудитория.

Пред Козела се занизаха Къро, Версанов, Демби, Бригадира, Дипломата, Щангата, но единствен на Ашика или поне на този, който през пролетта се бе скрил зад този прякор каза:

— Остани!

Шумът избухна веднага след края на гангстерския парад и Ирина не издържа:

— Отиваме си!

— Върви на майната си! — Козела ѝ обърна гръб. — Пиеш ли, Ашик?

— На погребения и сватби...

— Жив си, погребението отпада... Семейство имаш ли?

Младият мъж поклати глава:

— Не създавам нещастници.

— Не те разбирам.

— Деца.

— Деца? Какво разбираш от деца, келеш? Тази отговорност не е за всеки.

Ашика кимна.

— Точно така, Козел. И за теб се оказа непосилно бреме... Аз бях съученик на сина ти.

Козела онемя.

— Ти? — колкото да чуе гласа си, промълви той.

— Да, аз. Бях съученик на Иван Иванов Милетиев в спортната гимназия. Познавах и брат му Александър, разбира се... Царства им небесни!

Козела се подпря на бара. Прилошаваше му, всеки момент можеше да се срути пред ироничните погледи на тази тълпа озверели гангстери.

— Ашик... нали Ашик беше?... Да излезем на въздух... Тази чалга... шум... шибани децибели...

Ашика го хвана под мишницата:

— Вървете бавно, господин генерал. Ще ви подкрепям.

* * *

Беше два часа през нощта, когато Ашика си отиде. Козела загаси централното осветление и седна на леглото. Беше облечен, трезвен, кризата беше отминала, но като че ли се задаваше нова, зараждаше се бавно в самите недра на същността му. *Депресия? Само една шибана депресия ми трябва сега...* помисли той, когато Флора влезе в хола. Беше облечена, но върху роклята си носеше памучен халат, който ползваше в хладните нощи на Претория.

— Кое беше това момче... този млад мъж? — попита тя.

— Синът ми... — каза той и сам не повярва на отговора си.
Флора зейна.

— Но нали... са мъртви?...

— Мислех ги за мъртви... Малкият се оказа жив, Флора. — Козела лъжеше без угризения, но като че ли повече себе си, отколкото нея. — Животът поднася шибани изненади... понякога.

— Защо шибани? — възбудено попита тя. — Би трябвало да си ужасно щастлив, Йон... Аз на твое място бих била...

— Но не си на мое място — остро я прекъсна той. — Кога ще стреляш, Флора? Писна ми да чакам екзекуцията си.

Флора падна в канапето. Не седна, буквално падна като покосена от картеч. Гледаше го с широко отворени очи, но с празен поглед и прехапан език.

— Успокой се... — смекчи тона той. — Аз съм стара кримка! Куршумите са халосни...

Флора скочи като ударена от електричество, бръкна в джоба на халата, измъкна 9 мм „Макаров“ и изстреля целия пълнител в него. После отново се срина в канапето и заплака. Козела събра гилзите, пъкна ги в джоба на самото и тръгна към вратата.

— На бюрото ми е билета за Африка. Като се върна да те няма. Убих Осип, защото трябваше, Флора. Ако ме изпържиш на полицията, синът ми... оживелият ми малък син ще се погрижи да ти отреже главата, но преди това двайсетина главорези ще те напълнят със сперма... отпред, отзад, в устата... Колкото поеме съда ти... — отвори вратата. — Ще се върна сутринта. До тогава да няма и помен от теб! Жалко, Флора... Имах други намерения... — Козела се усмихна криво. — Както е казал класикът: „Пътят към Ада е осеян с добри намерения“.

* * *

— Гангстер ли си, Ашик?

— Да.

— Защо?

— Минах по твоя път, генерал. Бях ченге... преди това бях спортист бегач на средни разстояния, но казах ти... съдбата на

копелето. Станах ченге, за да потърся в секретните регистри родителите си.

— Какво щеше да направиш... Не, ще те питам другояче. — Козела се спря насред фразата. — Ако ти кажа кои са физическите родители, как ще реагираш?

— Сега — никак. Докато бях ченге, щях да ги убия. Когато разбрах, че не ми пука за тях, хвърлих пагоните.

— Разбираемо е — кимна Козела. — Но защо избра ъндърграунда?

Ашика се усмихна за пръв път откакто го познаваше. Беше здрав, млад, кестеняв, гъвкав — това се виждаше и с просто око, но че е яростен, когато опитва да бъде ласкав — трябва набито око на психолог от гангстерските среди, за да бъде разгадано.

— Оказа се, че съм беден и не знам да правя нищо цивилно. От стрелци се нуждаят единствено в полицията и бандите.

Така е, да му ебеш майката! мислено му даде право Козела. *Та нали моята съдба се разви по същия сценарий?*

— За кого работиш, Ашик?

— Сам. На парче.

— Забогатя ли?

— Не.

— Къде живееш?

— Под наем. Държа една панелка в Младост 1.

— Кола?

— Форсирано Ауди 80. Единственият начин да напуснеш бойното поле.

— Не е единственият — разсеян, мислещ за друго подхвърли той. — Ще работиш ли за мен?

— Зависи, генерал. На хонорар — да, под шапка — не.

* * *

Докато скиташе из нощна, хладна и влажна София, Козела си припомни този диалог, а и много други. Ашика беше копеле, както самият той се наричаше. На 31 декември 1975 година някой го беше оставил в кашон пред V-то РПУ на МВР в София. В пелените му

ченгетата бяха открили една бележка и едно стихотворение... може би по-точно бял стих. На бележката пишеше „Филип Александров, роден на 2.II.1975 г. в София от българи баща и майка. Господи, дай шанс на невинния младенец“.

След около два месеца Ашика щеше да навърши 30 години.

Точно така... Беше 100 дни по-млад от малкия и две години от големия му син. Бяха учили заедно в спортното училище, бяха избрали различен житейски път — покойните му синове гангстерския, който ги беше довел до гроба, Ашика — на ченгето, който го беше захвърлил на улицата, т.е. в ъндърграунда и единствената разлика между тях беше, че той е жив, те — не!

Козела извади ксерокопие на стиха, намерен в пелените на Ашика и го прочете трети път.

*Роден в подножието на трон
с брилянт, шлифован от пороци,
но с кръв в дланта
и яростно мълчание...
Що за знак!
Оракулите на дръвника!
Копринените пелени догарят в пурпур.
Съдбата, жалка курва...
лежи заклана пред олтара.
Враният жребец е къркан.
Слънцето изгря от запад.
Клюки!
Жалко, сине! Син на хаоса.
Носи проклятие! Носи!
Помни! Помни! Помни!
Но забрави завета на вълка.*

— Тридесет години се опитвам да разгадая тази глупост, генерал! Ако ми помогнете, ще сваля хонорара на половина.

Козела прочете стиха не разбра нищо, но нямаше съмнение, че този текст носи послания. Когато се прибра в апартамента на „Евлоги

Георгиев“ го препречете. Ребус! Може би се нуждаеха от криптолог, за да разгадаят този текст, но можеше да почака.

После влезе Флора...

* * *

Заваля ситен, мокрещ, септемврийски дъжд и го принуди да търси подслон.

Влезе в полупразния бар на „Хилтън“. Поръча традиционната, втръснала му до смърт, водка. Докато чакаше сервитъора изсмърка една мартеница, запали цигара и се отдаде на нощта.

„И утре е ден!“ така завършваше някакъв роман, чието заглавие не помнеше, но и нямаше нужда. Утре, ако е рекъл господ, Флора, молдовката, щеше да престане да бъде негова грижа и Ашика, ако не син, може би щеше да бъде искрен приятел или поне сигурен, платен гард.

Пиеше трета водка, когато телефонът му се включи. Козела погледна часовника си. *Пет и петнайсет сутринта? Кой можеше да го търси по това време?* Беше Виктор Гой.

— Трябва да се срещнем, Гоут!

— Кога!

— Веднага.

— Да го духаш! Най-рано утре вечер.

— Казах веднага, Гоут!

— Казах, да го духаш, господин баск, макар че със сигурност си грузинец!

— Къде си? — попита Гой.

— Далеч.

— Ще дойда аз.

— Не, Гой! Утре вечер. Деветнайсет часа. Определи мястото или наистина ще го духаш!

След пауза, въздишка и гневно ръмжене Виктор Гой каза:

— Добре. Деветнайсет часа. Къде?

— На майка ти у пътката — развеселен отговори Козела. — Или ти е некомфортно там?

— Ще пропусна тази фраза като неволно изтървана, Козел. Утре в два часа, бар „Метеор“. Бъди сам или си мъртъв.

Гой изключи.

Козела продължи да пие, отново препрочете стиха ребус, не разбра нищо, плати и тръгна из разбудена, есенна София. Прибра се в осем и половина. Флора я нямаше. Беше напуснала живота му.

Козела взе душ, включи кафеварката и потърси новия си партньор, Ашика. Утре щеше да го хвърли срещу Гой и спецназовците. Ако Филип Александров се справеше с баска щеше да бъде богат човек, ако не — и двамата трупове.

[1] To pay respect — да изкажеш уважение (англ.). ↑

XIII

Генералът от КГБ, Юлаев, карикатурата на Хрущов, го събуди около обед.

— Къде ви откривам, Гоут? — попита руснакът.

— На почетно разстояние от бърлогата на мечката.

— Ценя чувството ви за хумор — след известна пауза продължи той. — Можете ли да водите сериозен разговор?

— С вас, винаги — развеселен и разбуден отговори Козела. — И без това довчера имам среща с вашия емисар.

— Точно това искам да обсъдим, Гоут. По чия заповед започнахте война със спецотряда „Нева“?

Господи, върнахме се преди Христа... преди Потопа, дори!

— Кого наричате „Нева“? — невинно попита той.

— Така до никъде няма да стигнем, генерале!

Козела добре разбираше, че е наивно да се прави на „света вода ненапита“, но и нямаше никакво намерение да откровеничи.

— Откровено казано, Юлаев, знам кои бяха „Нева“. Ако говориш за Степанчик, Пас, Чайковски и тем подобни главорези...

— Те бяха ветерани от войната в Афганистан! — остро го прекъсна руснакът.

— Все в гъза! — от разстояние Козела можеше да си позволи всякакъв тон с тлъстия шеф на КГБ. Бивш шеф, доколкото можеше да има бивш негър, бивша курва, бивш мъртвец. — Те бяха започнали да хазайничат в България, колега. Нашите банди са съставени от горди мъже, макар и в конфликт със закона. ВИС, СИК, ТИМ и прочие се вдигнаха да защитят интересите си и вашите прехвалени афганци гушнаха босилека!

Юлаев мълча известно време.

— Генерал, очаквам от вас искрено, а не лесно обяснение!

Козела се изсмя в слушалката.

— Какво по-искрено, по дяволите! Васил Илиев владееше курортите във Варна и по планините — Степанчик му прати убийци.

Брат му Георги — отмъсти. Изби Степанчиците, шефа на „Нева“ и брат му педераста... Разбира се, удариха балтията на прехвалените им убийци — манджурците. — Козела чу механичен шум в апарата. Или го записваха, или подслушваха на издирване, а най-вероятно и двете.

— Той е батерфилд, генерал. — Юлаев звучеше уморено, но Козела добре знаеше, че това е театър, че стария „профи“ е нащрек и тегли на кантар всяка негова дума. — Кой стоеше зад ВИС? Япончик твърди, че ВИС е „Пентхаус“?

— Глупости, Юлаев. Брътвежи на невеж. Аз бях командир на „Ескадрона на смъртта“, поделение на „Пентхаус“ създадено да унищожи въпросните групировки. Япончик знаеше подробностите на тази война. — Юлаев въздъхна в слушалката. *Вбесявам го с всеизвестни ламбади!* помисли разсеяно той. — Дори пресата беше отразила тези събития с пълни подробности.

— Генерал Милетиев... кой извърши кланицата в Сърбия? Кой изпрати килъри на Морис Алкалай? Кой ви принуждава да пазите Володя Аберман като зениците на очите си?

— Не знам...

— Не бързайте, Козел — прекъсна го Юлаев. — Обмислете отговорите. Ще се наложи да бъдете максимално откровен тази вечер... Не закъснявайте за тази среща, колега! Важно е за вас! До скоро виждане... Надявам се!

— До свидания — каза ядосан Козела, но преди да прекъсне разговора, чу:

— Апропо, Козел, кой е Джон Хакел?

— Джон Хакел? — Гласът му прозвуча чужд и прегракнал.

— Да, Козел. Полковник Джон Хакел или Йохан Хакелман. Чин, месторабота, навици... CV, колега? Довечера ще се наложи да бъдете изрядно подготвен по тази материя. И най-важното, не закъснявайте! Искрен, колегиален съвет от вашия доброжелател, Никита Сергеевич Хрущов!

Dead line... както завършва шпионския роман „Gorki park“.

* * *

Козела взе душ, обръсна се, свари кана кафе и зачака Ашик. Беше 13 часа. Имаше седем часа на разположение или да унищожи руската хидра в България, или да пукне задушен в лигавите ѝ пипала. Хакел, ЦРУ или Мосад... или всички заедно бяха целта на ФСБ (бившето КГБ), или само така му се струваше. Сега, когато беше нерентабилно да се унищожи политическия елит на страната, *Целта* си беше сменила адреса. Хакел? Щеше да стане ясно в бар „Метеор“ довечера, а дотогава... Ашик позвъни два пъти по три позива на звънеца. Време беше да се подготвят за фойерверките.

Левака разположи Дънката и Шашавия пред бара, а Морон и групата му изпокри в храстите. Все още в заведението бяха само бармана и три сервитьорки, решаващи кръстословици на помощната маса.

Градът беше празен. Поройният август беше сменил курортната истерия и сега в първите дни на септември морските хотели се пръскаха по шевовете.

В деветнайсет и трийсет Левака и Цея щяха да спрат БМВ-то пред бара и да изчакат със загасени фарове, на работещ двигател появяването му в осем без десет. После всичко оставаше на божията воля и в ръцете на Ашика.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита Козела.

— Бар „Метеор“.

— За смъртната си присъда.

— Развиваш параноя — каза Ирина.

— Ти ли ще я прочетеш?

Бурятката сви рамене.

— Какво пречи да пръсна празната ти глава още тук?

— Не си сигурна в бързината. — Козела запали ягуара и излезе от паркинга. — Не знаеш кой е Хакел? Аз не съм вчерашен, скъпа!

Ирина обърна глава и се загледа в оскъдното движение на смрачаваща се София. Излязоха на булевард „България“ и подминаха бялото ауди на Ашика.

„Валсът“ започваше.

— Онемя ли? — колкото да поддържа разговора продължи той.

— Трябва да се лекуваш. Наистина развиваш параноя.

— Така ли? Покажи ми чантата си!

— Имам пистолет... „Лама“, дамски... Никога не мърдам без оръжие.

Козела плъзна ръката си между бедрата ѝ, опипа я, беше чиста.

— Сериозно говоря, Гоут. Още утре трябва да идеш на лекар.

— На анатомопатолог?

— Луд! — Ирина тръсна вироглаво гъстата си коса.

— КГБ няма нужда от театрална постановка, за да ликвидира някакъв си балкански гангстер.

— Ще видим... — Козела слезе от булеварда, мина по моста, обърна движението и влезе в паркинга на заведението. — Левака и Цея са в бара. Нещо против?

— Стига да не са на нашата маса. Заведението е обществено — неопределено каза бурятката.

Козела паркира. Имаше само две коли пред „Метеор“, малки и стари и най-вероятно на персонала. Руският щурм предстоеше.

— С кого имаме среща?

— Ти имаш — учудено го погледна тя. — С Гой... или се лъжа?

Козела кимна.

— Не се лъжеш. Имам среща с Гой, но лъжеш, че не знаеш бъдещето. Вие, азиатците сте шамани!

Ирина не отговори и тръгна към входа. Козела имитира, че заключва с алармата, остави колата отворена и я последва.

* * *

Избра крайна маса, настани бурятката и повика сервитьорката.

— Водка „Смирноф“ и минерална вода, госпожата ще си поръча сама. — Запъти се към срещуположния край, където вече чакаха Левака и Цея.

— Играчки? — попита „под сурдинка“ той. „Въоръжени ли сте?“ означаваше въпроса.

— Стил Пузо — отговори Цея.

И невръстно дете да беше подслушало този диалог, щеше да разбере, че револверите им са скрити в тоалетната, както в прословутата сцена от „Кръстникът“, заснет по романа на Марио Пузо.

— И мъжиците гледат екшъни — каза, отпусайки се до тях. — Ако ви поканят на масата, отказвате. Точно в девет Цей отива в тоалетната, ти ѝ кавалерстваш. Докато не чуе „музика“ оставате по кабините! — Преведено, това означаваше: „Докато не започне стрелбата, оставате в клозетите!“. — Наздраве!

Козела погледна часовника и се върна при Ирина.

— Нервен си! — иронично каза тя.

— Чакам изпълнението на присъдата.

— Прекаляваш, Гоут!

— Дано... каква ти е гаранцията, че някой заблуден куршум няма да пръсне алчната ти шунда?

— Не очаквам стрелба.

— Защо си въоръжена?

— А ти...

— Навик.

— И аз... Осем без две минути. — Козела вдигна чашата си. — Наздраве... — Чу приглушен пукот. — Започна се!

В бара влязоха Гой, Громов и двама цигулари от Вимпел с вид на шоумени от „кечмания“. Охраната седна на масата до вратата, Громов и мнимия баск тръгнаха към тях, когато пукотевицата се повтори значително по-близо.

— Какво празнуваме, „Вимпел“? — попита Козела. Беше нервен и знаеше, че му личи. Единствено водката щеше да му помогне в момент като този.

— Не разбирам, Козел...

— Твоите хора произвеждат салюти! Не чуваш ли?...

— Глупости, генерал — обади се Гой. — Задава се магнитна буря.

— Казах му, че е параноик — обади се Ирина, но „магнитната буря“ влетя в бара.

Ашик застана на входа с кръстосани ръце, но с по един картечен „узи“ в длани. Пръсна главите на охраната, изстреля откос по бармана, изпъна ръце и тръгна към тях. Козела грабна чантата на Ирина и я хвърли в краката на Ашика, измъкна „Глока“, простреля Гой в гърдите, но преди да насочи дулото към Громов и да избухне истерията, чу като в просъница:

— Отвлекли са Аберман. В девет ще пристигнат основните сили.

Погледна Ашик с празен поглед. *Да, копелето беше произнесло тези фрази!* Видя го да удря с приклада голото теме на Громов и да завира дулото в устата на бурятката.

— Четири мърши лежат в храстите, четири тук — генерал! Трябва ни фингър за евреина и темпо...

Козела излезе от шока и схвана ситуацията.

— Къде е колата?

— Паркирал съм пикап зад ресторанта! — Ашика изви ръцете на Громов, щракна белезници зад гърба му и лисна чаша вода върху кървящото му теме. — Той ще те заведе при евреина. Аз ще се отърва от мършите... — Ашика погледна бурятката. — Дамата? — като че ли чу ирония в гласа му.

— Те... — Козела посочи Левака и Цея, — те ще се погрижат за нашите гости, а ние ще почистим обора... Нали, сине?

Лицето на копелето не трепна.

— Ти командваш парада, баща ми!

Виктор Бут, Жан Шрам... и компания — тази мисъл мина като мълния през мозъка му. Този път беше ударил сериозно руските военни грандомани, беше застрелял Гой, баския емисар на дивата гъска Жан Шрам. Предстоеше рандеву с мерсенарите на чуждестранния легион. *Ебал съм им майката, ще мисля утре. Трябва да изтръгна Аберман от ФСБ. Каква цел преследваше Юлаев? Защо поиска среща, щом държи кокаиновото ноу-хау и контролира чрез Виктор Бут „Пътя на коприната“?*

* * *

— Нямам време, Громов. Студ, глад, това е ваш патент! Мисли бързо!

— Сезонът не е подходящ за студ, Козел, а на глад издържам — отговори съвземащият се спецназовец.

— Добре, колега. Ще видим. Напълнете ваната с лед, хвърлете го по очи. Окован... Да диша през шнорхел. Гол. Ни пуха, ни пера, Громов! Ще се видим отново, ако не пукнеш след един час!

В хола завари Левака, Цея и Ашик. Мълчаха враждебно. Или кървавата баня им беше размътила мозъците, или някакво напрежение

се беше породило между тях.

— Къде са телата, Ашик?

— Какви тела?

— На руснаците.

— Какви руснаци?

— А баска... Виктор Гой?

— Какъв баск? Какъв Гой?

— Ясно — каза Козела. — Левак, къде е бурятката?

— Спи, дрогирана — отговори Цея. — Потърси те някой си Булат Варо. Казах, че си в провинцията.

Козела изтръпна: *Започна се! Проблемите се зараждат като цунами, да му ебеш майката!*

— За каква се пробута? Попита ли те коя си?

— Позната — отговори тя. — Толкова лигаво, че да е двусмислено.

— Левак, пази ваната! Дръжте Ирина дрогирана. Ние имаме работа. Ако Громов реши да пее, викни ме по телефона! — после се обърна към Ашик. — Хайде, синко, работа ни чака!

Копелето мълчаливо го последва.

* * *

— Какво направи с телата?

— Защо питаш, генерал? Това не е твоя грижа.

— Въпреки това...

— Не е твоя грижа!

— Ашик!

— Приех ангажимент — спазих го. Искам парите!

Козела му подаде чантата.

— Сто хиляди евро?

— Преброй ги.

— Вярвам, тате! — мрачно каза Ашика. — Колата?

Козела му връчи ключовете.

— Документите са в чантата. БМВ М3. Ще го откриеш на ъгъла на „Мадрид“ и „Мърфи“.

— Добре. — Ашика го изгледа хладно. — Нещо друго?

— Бързаш ли?

— Не.

— Има друго, Ашик... Ела да се поразходим! Ядовете започват тепърва...

* * *

Два часа Козела говори без прекъсване. Когато погледна часовника си, беше почти три сутринта, все още нощ, но денят приближаваше, а с него и неприятностите. Чувстваше се грохнал, стар кон, доброволно минал през изповедалнята. Ашика слушаше мълчаливо, за тези два часа не го прекъсна нито веднъж, не запали цигара, не пи вода, не пика дори... Сфинкс!

Точно така се държеше бъдещият му сътрудник... о, господи, син! Трима мои синове загинаха от куршум. Готвя се да се снабдя с четвърти! За бога недей, Козел! Ти си прокълнат от Сатаната, шибано, разлигавено копеле! Не, ти си самият пиян, дрогиран Сатана! Скочи от пейката, толкова пъргаво, колкото му позволяваше възрастта и здравето.

— Това е всичко, Ашик. Можеш да напишеш роман. Екшън! Кръсти го „Залезът на един идиот!“ Нещо такова... Онемя ли?

— Мисля.

— Два часа.

— Въпреки че живея като червей, позволявам си лукса да мисля.

— И какво измисли тази нощ?

Ашика стана, извади кутия „Виктори“, запали цигара, взе чантата си.

— Война, генерал! Имаш ли средства да я водиш?

— Ще я водиш ти! Искам да чуя цената!

Ашик поклати глава:

— На парче, генерал. Никой не е вечен, аз също. Какво очакваш от мен?

Козела не отговори. Набра телефона и изчака да чуе Левака.

— Как е Вимпел?

— Спи! Завинаги... Пропя. Еврейчето спи на твоето легло.

— Кой го прибра?

— Аз. Вързан като куче... В хотел... на Лъвов мост.
Козела нямаше нужда от допълнителни сведения.
— Добре, връщам се. Къде е Цея?
— В бара... Забравихме сервитьорките, шефе. Отиде да им запуши устата.
— Летално!...
— Фискално... ако е възможно.
— Добре, Левак, чакай ме!
Козела се взря в Ашика.
— Остарявам, момче. Не ставам за нищо! Навремето нямаше да оставя свидетели в бар „Метеор“.
— Няма свидетели... — спокойно, но сигурно каза копелето.
— Сервитьорките?
— Няма свидетели! — натъртено, глухо, а затова и ядно каза Ашика. — И няма да има, докато работя аз!
— Но...
— Не питай! Ако ти трябва, знаеш къде да ме намериш.
Ашика се обърна, хвърли цигарата, настъпи я и хлътна в тъмната растителност на парка.

* * *

До края на октомври Филип Александров заработи половин милион евро. Бандите полудяха. Беше се появил имитатор. Девет емблематични фигури в държавата паднаха под ударите на този „вълчи ашик“, но Козела им беше под ръка, поведението му явно и никой не можеше да му припише подобно пъклено, сатанинско дело.

Възнак падаха медийните герои Георги Илиев, Клюна, Васо Къоравия, Кюлев... Кой стреляше, когато гангстерите с престиж нито бяха поръчители, нито изпълнители на всички тези „мокри дела“. Имитатор! Дали наистина не се беше появил имитатор, или полицията беше възкресила „Ескадрона на смъртта“? Тогава Козела щеше да е в течение.

Козела пиеше, общуваше с Левака и Цея и ако беше в основата на тези кървави събития, все един от двамата щеше да разбере.

Кой тогава?

На два̀сет и девети октомври някой „изпържи“ братя Маргини и полицията им „тури сейкото“. На всичко отгоре пуснаха слух, че са свитнали Маджо в Цюрих.

Кой? Кой е тоя ебалник? — бандитите беснееха в безсилен бяс, но освен да чакат реда си, като че ли не им оставаше друго... И бяха прави.

Ашика идваше.

Беше въпрос на време да почука на нечия порта.

XIV

В нощта срещу 1 ноември Козела се събуди плувнал в пот, разтърсен от кошмари. Беше сънувал, че Ашика идва за главата му по поръчка на Ирина, бурятката. Скочи, мина през банята и дълго успокояваше полуделия си пулс. Ашика и Ирина отсъстваха. Бурятката чакаше в хотел „Тервел“ на Албена. Ашика беше тръгнал да ликвидира бандата на Кожара в казино „Фур“, последните гангстери, които можеха да дадат автентична информация на полицията за легендарния фантом Козела.

Създавам истинско чудовище! мислейки за Ашика, не можеше да не осъзнава, че не той го е създал, още по-малко „учил на занаят“, но го ползваше, а това беше равнозначно.

Предстоеше месец, може би два, в които трябваше да подреди живота си или да се раздели с него. Новият шеф на МВР, Румен Петков беше човек с противоречива биография, която на всяка цена държеше да представи за „кристалночиста“, ползвайки старото комунистическо клише. В качеството си на силов министър, той се беше заел да прекърши гръбнака на ъндърграунда и ако не се появяха екстремни препятствия имаше шанс да се справи. Самият факт, че започваше кариерата си с удар срещу Маргините, беше достатъчна гаранция, че се е заел сериозно да „скъса опашката на гущера“, израз, който покойният Илия Павлов беше направил популярен сред гангстерите.

Два месеца? Това беше максималната бонификация, с която разполагаше, след това или трябваше да е на чисто, или далеч, или мъртъв!

Справеше ли се с варненската банда щеше да постави бариери по „Пътя на коприната“. Това беше и задачата на Ашика, да препъне Виктор Бут и Жан Шрам, ухабитите на Ахмед Доган, ционистите на мадам Сабат, Фон Веер и в дъното на коридора, стария си колега, а защо не и приятел Джон Хакел.

Козела се готвеше да превърне Левака и Цея в „свински уши“ на министър Петков, но преди това трябваше да проведе една

задължителна, крайно тягостна среща.

Когато успокои пулса си, Козела се облече и излезе. Грееше слънце, но не топлеше. Температурата едва ли надхвърляше десет-дванайсет градуса, но беше сухо и вятърът поносим. Качи се в колата, спря на единствения паркинг на Южния парк и тръгна по централната алея. Беше сравнително спокойно. Някоя и друга майка с количка или пенсионери с кучета се разхождаха из потънали с изпадали листа пътеки, но бе студено за деца и слава богу, тихо.

Видя ги отдалеч. В инвалидна количка, завит с одеяло, побелял и надебелял, като че ли подпухнал, Симеон Мишев-Плъха беше изведен на разходка от сина си Валери. Днес щяха да застанат очи в очи. За първи път след инвалидизирането на стария му „боен другар“ от Ескадрона, превърнат в труп по негова вина. *По-добре мъртъв, отколкото безпомощно вегетиране!* мислеше той, когато погледите им се срещнаха.

— Остави ни сами, Валери! — глухо заповяда Козела. — Ако не възразяваш, Плъх?

— След два часа Вальо ще ме вземе.

Гневното мълчание на Валери недвусмислено подсказваше, че го държи отговорен за съдбата на баща си, но Козела знаеше вината си, не се гордееше с нея и нямаше намерение да се оправдава.

Седна на пейката срещу сакатия полковник и запали цигара.

— Как си, Козел? Ти ли пълниш моргите? Не казвай не... моля те!

Козела кимна.

— Контролирам жътвата, Плъх! Работя с чужди ръце.

— И докога така, да му ебеш майката? Не се ли задави с кръв, копеле откачено?

Козела продължи да кима.

— Отдавна, Плъх... Знаеш, започне ли веднъж — край няма! Опитвам се да разчистя терена и да се оттегля в пенсия.

Симеон Мишев се усмихна скептично.

— И кога ще бъде това... Двайсет и втори век?

— До края на годината... Ако е рекъл господ.

— Едва ли ще рече! — Плъха наведе поглед, дишаше тежко, лицето му беше червено, като че ли апоплектично. Трудно беше да се разбере възмущение или ярост клокочат в него.

— Пази Валери, Плъх! Предстоят „силни времена“, както казват моряците. Дръж го далеч от улицата, или го прати далеч от тук, докато мине бурята. Готов съм да покрия разноските!

— Благодаря. — Това не беше нито „да“, нито „не“, но достатъчно в момента. — От кога си в София?

Не можеше да има по-безсмислен въпрос, при положение че толкова неизяснени дела, а и вини имаше между тях.

— Мразиш ли ме, Плъх?

— Не.

— Аз те докарах до това състояние...

Плъха поклати глава:

— Професията! Ако бях даскал или счетоводител, сега щях да припкам като елен.

— Аз съм на крака... Знаеш през кои професии съм минал.

— Късмет, Козел. Не контролираме съдбата. Можех да съм мъртъв, а съм само инвалид и мога да гледам „Биг Бродър“ по телевизията. Заеби мен, знаеш ли защо приех тази среща?

— Мога да предполагам.

— Не, Козел, не можеш. Не те виня. Приех доброволно да играя в твоя отбор. Алчността ме вкара в инвалиден стол. Ти си коректен работодател, нямам претенции... — Плъха направи дълга пауза. — Казваш, да държа Валери далеч от пожара. Тогава свържи го с твоя килър. Животът му е на косъм. Срокът му е края на годината.

— Знаеш ли какво искаш, Плъх?

— Предполагам. Направиш ли го, сметките ни са чисти. Ако не — на съвестта ти ще тежат освен твоите собствени синове и моя.

— Тежки думи, Плъх!

— Но верни! Помисли. Обади ми се, ако благоволиш да ми помогнеш. А сега — довиждане... Не сбогом, Козел... Лекарите ми забраняват вълнения... Моля те, върви на майната си!

* * *

Във вечерните новини съобщиха, че казино „Фур“ е изгоряло до основи. Полицията беше открила в отломките тела на мъже на приблизителна възраст от двайсет до четиридесет години. По

предварителни сведения един от мъртвите бе собственика на заведението, криминално проявен, дългогодишен, нещатен сътрудник на вътрешно министерство.

XV

— Доведи бурятката! — сухо, заповеднически каза Козела.

— Не съм куриер, генерал! Знаеш къде е.

Козела преглътна нахалството на копелето.

— Ашик — тихо повтори той, — доведи Ирина! Веднага!

Ашика се изправи гъвкаво, с плавността на змия.

— Изглежда не ме чу, генерал! — Тръгна към вратата. — Изпълнявам мокри поръчки, кървави... Спермата и хайвера всеки хвърля сам!

Ашика сложи длан на бравата, но като че ли се сети нещо.

— Бандите искат среща.

— Левака кореспондира с тях — клокочеше от гняв, но старайки се да се сдържа отговори той.

— Именно Левака е в дъното на кладенеца.

— Какво?

— Това, което чу. Той и Цея са пленници на Вулкана. Чувал ли си за такъв идиот?

— Не.

— Иска един милион лева! — Ашика отвори вратата. — До довечера. Утре милиона става в евро.

— Ашик?

— Кажу ми, шефе?

— Върни се!

Ашика влезе и притвори вратата.

— Искаш ли този милион?

— Да.

— Върни ми го и е твой.

— Мой е — кимна Ашика. — Ще ти откриеш при... бурятка ли беше? Имат нужда от релакс. Не мисли за Вулкана... и солташаците му. А с милиона не бързам...

Ашика затвори вратата и в хола „падна“ тягостна тишина.

*Що за изрод е това копеле? Или гений?... Гений на злото?
Трябва да скъсам главата на гуцера!*

* * *

Заваля още в София, а като приближиха Тетевенския балкан, пороят стана тропически, ноемврийски и леден. Рибарица тънеше в мрак, беше след полунощ, но вила „Амбър“, която беше превърната в затвор за бурятката грееше с цялото си халогенно осветление.

Завари ги да вечерят. Бурятката пиеше чай, Цея беше изпържила риба, Левака се бореше със стреса (негови думи) и се беше напил с гроздова ракия така, че нито си владееше речта, нито имаше намерение да спазва субординацията.

— Какво се случи, Цея?

— Изнасилиха ни... и двамата... На Косьо му хареса? — На Козела му трябваше време да се сети, че Левака всъщност се казва Константин Коев и наистина има подозрително грацилен вид.

— Ашика?

— Виждал си го как действа!... Изби ги, докара ни тук и отиде да почисти кочината.

— Което всъщност... трябваше да направиш ти, Козел — с фъфлене се обади Левака. — А тая курва лъже. Ебаха ме, верно... но болеше. Не аз съм педал... Питай я къде спа снощи... — Левака се изхили пиянски, — лизахте ли се с китайката... лизахте ли се или не, курво?!

— Млък! — заповяда Козела. — Пригответи се, Ирина. Връщаме се... Вдругиден летиш за Москва!

— Лъжец!

— Твое право е да вярваш или не, пригответи се... Тоя кретен е пиян... Ще шофираш. Имам работа. След половин час тръгваме на керван. Ела, Цея!

Козела замъкна младата жена в ягуара, застави я да седне и я закопча с белезници за вратата.

— Чакай тук! — Мина покрай аудито на Левака, залепи опаковка „Семтекс“ на резервоара и се върна във вилата.

— Левак, изгаси осветлението, камината и източи водата. Действай, преди да съм ти разбил мутрата!

Пияният младок усети, че е по-добре да не противоречи и със залитане и подпиране тръгна да изпълни заповедта на шефа си.

— Как си, Ирина? — попита Козела, знаейки, че е зле, и че го мрази от дъното на грешната си душа.

— Добре — отговори тя, давайки му да разбере, че няма да води разговор.

Козела разбра.

— Един въпрос, и повече няма да чуеш гласа ми?

— Моля?

— Защо Москва не се интересува от Громов, Гой и гардовете им... Все пак изчезват хора, да му...

— Навик... — каза бурятката. — Тридесет хиляди души загиват насилствено в Русия... за една година. Нашите хора са свикнали със смъртта.

— Ясно — прекъсна я Козела. — Левака е пиян. Ти ще шофираш... Ще се срещнем в София.

— Цея?

Козела се усмихна.

— Любовницата ти ще дойде с мен!

Пътуваха на керван. Преди да излязат от Беклемето, Козела натисна дистанционното и взриви аудито. Цея изкрещя, погледна го онемяла и заплака.

— Ще черпиш — мрачно каза той. — Господ те пази, момиче... Ами ако пътуваше с тях?...

Цея ревна с глас. Беше разбрала всичко, но Козела нямаше намерение да я лъже, още по-малко да се оправдава.

* * *

— Ти ли обезглави „Нева“? — попита Хакел.

Обядваха в унгарския ресторант на „Оборище“ и очакваха мадам Сабат и Фон Веер, ако разбира се, титлата и името бяха достоверни.

— Не.

— Кой тогава?

— Не знам...

— Козел — Хакел се наведе над масата, — аз съм офицер на ЦРУ. Не ти казвам нищо ново. В София имат бюра всички наши агенции, включително ДЕА и НРС.

— Какво значи НРС?

— Национална разузнавателна служба, на пряко подчинение на секретариата на отбраната... Разбира се, действат и колегите от Европол... За по-малко от три месеца някой е ликвидирал резиденциите на ФСБ и „Нева“... Мързи ме да броя, но се чудя, кой сее трупове из София?

— Кой?

— Ти.

Козела поклати глава.

— Грещиш, Джон. Нямам сили за такава касапница.

Хакел кимна.

— И аз помислих същото и знаеш ли до какво заключение стигнах?

— Не се прави на Нострадамус, колега. Не вярвам на врачки.

Хакел не му обърна внимание, погледът му се взря във входа на ресторанта. Мадам Сабат и барона идваха към тях.

— Намерил си див звяр, Козел. Оставиш ли го да лее кръв, ще посегне към твоето гърло.

— Господа — каза Джуит, или мадам Сабат, сядайки срещу тях.

— Току-що ми съобщиха, че Виктор Бут е в София.

* * *

— Цялата истина, Валери. От игла... и т.н. Ако излъжеш или скриеш нещо, сърди се на себе си! Ясен ли съм!

Валери Мишев, малкия Плъх беше поруменял от напрежение и въпреки сезона, плувнал в пот.

— Аз „изпържих“ малкия Маргин. Ченгетата ме натискат да бъда прокурорски свидетел.

— Даде ли показания?

— Аз...

— Валери! — кресна Козела. — Истината!

— Да.

Този нещастник е мъртъв! — помисли разсеяно той. *Горкият Плъх!*

— Предложиха ли ти съдебна защита?

— Да.

— Прие ли?

— Не.

— Защо? Ще те разстрелят, глупако!

Като гледаше този млад негодник, Козела разбра идиома „крокодилски сълзи“. От очите му бликаха фонтани.

— Трябва да кажеш... на големия Маргин... че не е вярно... че е неволно. Можеш ли да говориш с адвокатите им?

— Не. — Козела го разтърси, видя, че е безсмислено и му отвъртя шумна плесница. Не толкова болезнена, колкото унижителна. — Стегни се, Валери! Иначе аз ще те разстрелям, още сега и тук!

— Моля те, чичо Иване... Трябва да ми помогнеш!...

Втори шамар изплющя в мрачния, тих хол и звънна в прозорците.

— Кой знае, че си ебалник? Не ме лъжи... Имената?

— Къро, Илиян... Версанов, Демби... и годеницата ми... и ченгетата... Прокурорът, не той ще си мълчи...

Нещастен покойник! — Козела скочи, колкото му позволяваха силите, лапна цигара и тръгна из хола... „Като тигър в клетка“ — припомни си старото клише съзнавайки, че нищо не е в състояние да направи за сина на стария си колега, вегетиращ в инвалидната количка.

— Върви, Валери... Скрый се... Поддържай връзка само с баща ти. Ще видя какво мога да направя!

— Но, чичо Иване...

— Изчезвай! — Козела го сграбчи го за реверите и го изправи. — Изчезвай, боклук! Ние с баща ти бяхме ченгета... бандити... убийци, но никога ебалници! Махай се веднага... Прав си да трепериш за жалката си кожа, но и Маргините ще са прави, ако ти резнат празната тиква.

Когато младият Плъх се махна Козела „опъна“ мартеница, наля водка и седна да си „уталожи“ нервите. Можеше да „поръча“ Къро, Версанов и Демби на Ашика, но ченгетата... а прокурора...

Това значеше да взриви процеса срещу Маргините и килър-тима им, а нито беше в интереса му, нито по силите. По-лошо беше, че ако попадне в ръцете на старите СИКаджии, Валери щеше да запее като Райна Кабаиванска и да ги доведе при него.

Извинявай, Плъх! Животът е шибана курва, колега! Помисли той, извика Ашика и го прати за главата на Валери Мишев.

XVI

— Ти ли свитна Кюлев?

— Един руснак. Всъщност грузински евреин, гражданство — руско.

— Сигурен ли си, Ашик?

— Ако не вярваш, не питай, генерал?

Прав е! — помисли Козела. Малко го интересуваше отговора. Нито се тревожеше, нито жалеше, още по-малко щеше да тръгне да отмъщава за тази смърт, въпреки че познаваше баща му от дълги години и помнеше деня, в който младият Кюлев постъпи в службите.

— Не че не вярвам, Ашик, изненадан съм. Мисля, че руските килъри се изтеглиха от България.

— На етажерката видях един стар „Плейбой“?

Козела не беше поглеждал библиотеката на хазяите, но личеше, че са любители на това издание и държат на видно място броевете му.

— Има колекция — кимна Козела.

— В един от тях са снимани Илия Павлов, Емил Кюлев и Васил Божков-Череп... Заедно!

— Е, и?

Ашика се усмихна ехидно.

— Илия Павлов е мъртъв.

— Знам — кимна Козела, макар че знаеше много повече.

— Емил Кюлев е мъртъв! — продължи Ашика.

— Евреин?

— Да, но Божков е жив!

— Какво искаш да кажеш?

— Чудя се колко ли струва главата?

— И аз се чудя! — Козела схвана намека, но съзнанието му беше ангажирано. — Виж тази снимка!

Ашика не я погледна.

— Череп?

— Виктор Бут, Ашик? Значително по-тежка поръчка!

— И по-скъпа! — Ашика взе снимката и я пхна във вътрешния джоб на самото си. — Цена и подробности, генерал? Дойде ли ред на Черепа, ще се чувствам лично обиден, ако ме пренебрегнеш.

* * *

Козела препрочете стиха, ако така можеше да се нарече този текст, пхнат в пелените на подхвърленото бебе Филип Александров, превърнал се с годините във „вълчи ашик“, както сам той се наричаше.

Какво ли значеше този ребус? Тронове, длани в кръв... Що за заплаха можеше да бъде едно новородено, подхвърлено дете? Оракули на дръвника, пиан, вран жребец...

Козела се замисли. *Кои ли бяха родителите на този звяр, и осъзнаваха ли, че са зверове, за да осъдят на смърт новороденото? Или го бяха изхвърлили именно, за да го предпазят от съдбата на звяра?*

Извън телефона. Беше Симеон Мишев-Плъха. Плачеше.

Козела изключи апарата и излезе. Облаците се бяха разкъсали, слънцето пробиваше влажната зеленина на дърветата, температурата скочи рязко. Тръгна напосоки, пи кафе на крак, почувства опънатите си нерви, пулс в гърлото и се върна до колата. *Сега къде на майната ти? — включи на скорост, потегли бавно. Ашика не му излизаше от главата. Какво иска това копеле? Пари? Получава повече, отколкото иска, а живее като скот. Чужд на лукс, на разврат, на парвенюшки парад... Защо претенциите му са толкова нагли? Или с високата си цена декларира екстрен професионализъм? Кой знае, да му ебеш майката. Мозъкът на този безчувствен убиец е пълна загадка, санскритско писмо... Прав беше Хакел, че ако не му стига кръв... Хакел?*

— Трябва да те видя, Джон!

— Ела!

— Пътувам към теб.

— Влез в бара. След двадесет минути ще бъда долу.

Докато се въртеше като скиор из тесните, непроходими улици на центъра, телефонът се обади отново. Беше Цея.

— Слушаш ли новините, шефе?

— Не.

— Сензационни са... Непременно изслушай обедните.

Не можеше да чака два часа. Не той и не — халтавите си нерви.

— Къде си? — попита Козела.

— Вкъщи... пия кафе.

— Ела в хотела на Джон! Веднага!... Цея?

— Слушам те?

— Фон Веер в града ли е?

— Нямам представа... Едва ли някой от нашите има.

— Добре... Чакам те.

Единствен Хакел знаеше къде да търси фалшивия барон, но военната клетва и прословутата еврейска солидарност щяха да го превърнат в по-ням и от риба и по-недостовирен от циганин. *Готвя се да използвам Ашика!* — полугласно каза той, паркирайки пред грандхотел „София“.

Фон Веер беше в бара. *Господ си прави ташак с мен?* — Козела тръгна към него с протегнатата ръка и търсеше думи да изрази приятната си изненада, когато се появи и мадам Сабат.

— Сънувам ли, Джуит? — попита той. — Да не би този хотел да е в Ботсвана?

— Светът е единен, Гоут — обади се фон Веер. — Чу ли новините?

— Не.

— Взривили са вила в „Обеля“. Убит е някой си Булат Варо. Знаеш ли кой се крие под това име? — сухо попита еврейката.

Ето за какви новини говори Цея! — помисли той. *Ашика е побърз и безмилостен от съдбата!*

— Това е изстрелът на възмездието, мадам. Тази сутрин загина човек, който въоръжаваше палестинските шахиди. На неговата сметка тежат стотици еврейски глави.

— Името! — Това беше заповед.

Изказана от жена, всяка заповед би била комична, ако жената не се казваше мадам Сабат.

— Възмездието, Джуит!

— Името... Не ме разигравай, Гоут! Нашата фирма не участва в сделки.

Шибани, нагли евреи! — Козела не понасяше нито заповеди, нито началническата надменност на офицерите на „Кидон“ и „Дув Девам“.

— Булат Варо! — бавно каза той.

От стълбите към фойето крачеше Джон Хакел. По лицето му личеше, че присъствието на Фон Веер и мадам Джуит са му известни.

— Верни ли са подозренията ми, Козел? — попита той.

— Аз не съм гадател!

— Кой е Булат Варо?

— Мъртвец... Поне така твърдят новините.

— Кой е той?

— Враг... ваш. Моята амнистия пред Мосад.

— Бързаш... — Хакел се огледа. — Твоя човек... оня килър...

Появи се Цея и Козела нанесе удара си.

— Ела, скъпа, кажи на тези благородни люде кой се крие зад псевдонима Булат Варо?

Цея погледна притеснена, в очите ѝ се четеше недоумение, но когато Козела я подкани:

— Направи го, Цея... На моя отговорност...

Тя промълви:

— Виктор Бут.

Евреите онемяха. После се спогледаха и наведоха глави. Щом срещна погледа на мадам Сабат, Козела смаян чу:

— Благодаря, Гоут! Виктор Бут уби... мъжа ми...

XVII

— Ще отговаряш за смъртта на Булат Варо, генерал! — чу Козела. — Цената е главата ти. Ако нямаш нищо общо с това престъпление, очаквам да го докажеш!

— Кой си ти бе, нещастник? — ядосан, сънлив, но и откровено изненадан кресна Козела. — И кой е тоя Варо, по дяволите?

— Казвам се Жан Шрам, Козел!

— Извинете, полковник, не ви познах... — Козела направи пауза, толкова дълга, колкото му се стори достатъчна да асимилира ужасната новина. — От вас чувам... Сигурен ли сте, че е Варо? Не мога да повярвам!

— Посредствен театър, Козел! Тази сутрин Варо е взривен в София и това е ваше дело.

— Бог да го прости, горкия... Виктор! Ако е вярно, разбира се. Българските новини не споменават нищо подобно!

— И посредствен лъжец! — прекъсна го Шрам. — Чакам ви в базата. Знаете къде! Ако не сте тук след сто часа, ще имам грижата да ви намеря лично!

Козела реши, че е време да демонстрира достойнство.

— Нито съм артист, нито съм лъжец, Шрам! Ако настоявате на абсурдната си теза, заповядайте в София! — и преди да изключи телефона, добави: — Ако сте прав, Бог да прости Виктор Бут, макар че беше не по-малък грешник от нас, полковник.

* * *

— Намери онзи „Плейбой“. — Пиеха кафе около масата в хола.

Ашика се беше втренчил в деколтето на Цея, но Козела нямаше време. Предстоеше му още една, извънредно важна среща.

Ашик му подаде списанието, отворено на необходимата страница.

— Днес е петък. В неделя има мач на ЦСКА... Ето ти този билет... Отсреща през игрището. — Козела се взря в котешките му очи. — Това е бастун... Знаеш ли да си служиш с него?

Бастунът беше снайпер, Ашика знаеше отлично това и беше най-добрия жив снайперист извън редовната армия.

— Знам.

— Знаеш ли целта?

— Целта да, хонорара — не!

Козела му подхвърли един плик.

— 250 хиляди... евро... Половината... Готов ли си?

Ашика се усмихна с редките си остри зъби.

— Да. Не съм алчен!

— Роден в подножието на трон, с брилянт, шлифован от порои...

Този път Ашика се разсмя откровено.

— Разгада ли тази глупост?

— Не още. Действай, Ашик! В неделя вечерта ще получиш другата половина плюс Цея като бонус. А сега се разкарай! Имам работа!

Когато останаха сами, Цея избухна.

— Ти луд ли си... Та аз...

— Спокойно — прекъсна я Козела, — за последен път го виждаш.

После отиде на среща с Джон Хакел и евреите.

* * *

Васил Божков-Черепата зае мястото си на трибуната. Ашика го центрира през окуляра на фалшивия бастун, но преди да натисне спусъка барон Фон Веер заби тридесетсантиметрово стилето в гърба му, прониза сърцето и го уби на място.

* * *

Козела си отдъхна. Предаде Аберман на мадам Сабат с уговорката да ползват гения му съвместно, взе Цея за параван и отиде

в бара на грандхотел „София“. Хакел го чакаше.

— Хубаво нещо е животът, да му ебеш майката — каза той, — ... макар и да не е сериозно. Примката около врата ми се разпусна, Джон. Ако вашите хора прихванат Жан Шрам, спокойно мога да се пенсионирам.

Хакел поклати глава.

— Не съвсем, Козел! Не и преди да премахнеш Ахмед Доган...

Издание:

Автор: Христо Калчев

Заглавие: Изстрелът на амнистията

Издание: първо

Издател: Световит

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: „Полипринт“ АД, Враца

ISBN: 954-9761-92-4 (грешен)

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12320>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.